

ISAAC WATTS

UN **GHID** PENTRU
RUGĂCIUNE

Un ghid pentru rugăciune

ISAAC WATTS

UN GHID
PENTRU
RUGĂCIUNE

MAGNA GRATIA

UN GHID PENTRU RUGĂCIUNE

Isaac Watts

Copyright © 2024 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *A Guide to Prayer, or A free and rational account of the gift, grace, and spirit of prayer, with plain directions on how every Christian may attain them*, de Isaac Watts, Londra, 1715. Anexa este preluată din Ensign Lincoln, *Aids to Devotion* (ed. 2), B. Perkins and Company, Boston, 1845.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr; Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-6638-38-3 (pdf); 978-630-6638-39-0 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Prefață	7
Introducere	19
Capitolul 1. Natura rugăciunii	23
Capitolul 2. Darul rugăciunii	61
Capitolul 3. Harul rugăciunii	181
Capitolul 4. Duhul de rugăciune	207
Capitolul 5. Argumente convingătoare pentru a învăța să ne rugăm	277
Anexă. În ajutorul rugăciunii	309
Despre MAGNA GRATIA	

PREFAȚĂ

Rugăciunea este o parte a religiei atât de deosebită și necesară, încât orice măsură de ajutor va fi întotdeauna acceptabilă pentru mințile celor evlavioși. În făptuirea launtrică și spirituală a acestei închinări ne este predată în multe cărți deosebite, dar cred că o discuție despre rugăciune ca disciplină creștină sau îndemănare sfântă a fost un aspect mult neglijat. Forma, metoda și expresia rugăciunii, alături de alte aspecte legate de ea, precum glasul și gestică, au fost atât de puțin abordate, încât foarte puțini creștini au oricare măsură de cunoaștere clară și specifică a acestor aspecte. Totuși, toate acestea au o influență foarte puternică asupra sufletului în disciplinele lui cele mai duhovnicești, și deopotrivă natura și Scriptura ne oferă diverse sfaturi în acest sens. Devreme ce regulile logicii și scrierile retorice abundă în a ne învăța cum să gândim corect și cum să vorbim cu sens printre oameni, oare de ce să fim învățați atât de puțin în privința regulilor prin care ne adresăm lui Dumnezeu?

Este un lucru lăudabil în ce privește profesiunea

noastră de credință că un mare număr de slujitori din zilele noastre și din țara noastră sunt fericiți cu darul rugăciunii și îl folosesc continuu într-o manieră onorabilă și folositoare. Totuși, ei s-au arătat mulțumiți să îi călăuzească pe alții în disciplina rugăciunii doar prin influența unui exemplu bun. Astfel, suntem învățați să ne rugăm așa cum pretind unii că predau franceza sau latina, adică prin simpla memorare și repetare. Dar cei care învață astfel de lucruri deopotrivă după reguli și prin imitare sunt mult mai bine pregătiți să vorbească acele limbi așa cum este potrivit în fiecare circumstanță.

Eu sunt convins că un motiv care stă în spatele acestei neglijențe a fost zelul mândros și spiritul partinic al unora, care a descurajat în oameni însușirea principiilor sobre și moderate pe această temă, deși zeloșii în această privință se împart în două grupuri extreme. Unii se luptă aprig pentru forme prestabilite de rugăciune, și nu acceptă să I se închine lui Dumnezeu în niciun alt fel. Aceștia nu prea au nevoie de alte învățături în afară de a fi învățați să citească bine, deoarece cuvintele, conținutul și metoda rugăciunilor lor sunt deja stabilite. Alți oameni pasionali, aflați la cealaltă extremă, s-au complăcut în rătăcirii nestăvilite ale gândurilor și exprimării, ca nu cumva, printr-o conformare după niște reguli, să li se pară că înfrânează Duhul și ar

risca să se întoarcă la rânduielei carnale.

Dar dacă liderii unei partide ar petrece la fel de mult timp învățând să se roage pe cât petrec citind liturghii și apărându-și părerile, și dacă autorii vehemenți de cealaltă parte ar cultiva mai mult această îndemânare divină și i-ar învăța cu regularitate pe creștini cum să se roage, ținând cont de atenționările corecte împotriva stingerii Duhului, eu cred că practica rugăciunii libere ar fi mai universal acceptată, iar focul acestei controversă nu ar mai fi întezit niciodată spre distrugerea atât de tristă a dragostei creștine.

Scopul meu de aici este să scriu o carte de rugăciuni fără lucruri formale. Și am căutat să merg pe calea de mijloc, păstrându-mă departe de greșelile creștinilor înfierăți unii împotriva altora pe această temă. Nu am insistat prea mult pe fiecare aspect particular în descrierea naturii rugăciunii, și nici n-am împărțit argumentația mea în multe subdiviziuni. Totuși, m-am preocupat cel mai mult și cel mai precis să împart îndatorirea rugăciunii în toate părțile ei necesare, pentru ca memoria creștinilor mai tineri să poată fi echipată cu un conținut mai potrivit și cu o metodă mai adecvată pentru adresarea lor înaintea lui Dumnezeu.

În ultimii ani, tema darului, harului și duhului

rugăciunii a făcut obiectul multor ridiculizări. Unii au abandonat complet toate pretențiile în acest sens și au transformat acești termeni în subiecte de derâdere și ocară. Dar trebuie mărturisit că alții au dat prilej pe drept unor astfel de lucruri scandaloase, explicând acești termeni într-o manieră atât de elevată, încât au părut că discuțiile lor n-ar fi potrivite decât pentru cei inspirați divin. De aceea, m-am străduit să reduc acești termeni la sensul lor mai adecvat și mai rațional, și să îi explic în așa fel încât până și cei mai înțelepți și mai buni oameni de orice convingere să îi accepte, oameni care n-au fost mânați de zelul partinic. Și am avut în vedere ca orice creștin mai simplu din aceste tabere să poată înțelege ceea ce el însuși are în minte când vorbește despre un dar al rugăciunii și despre rugăciunea prin Duhul; și ca el să nu se expună criticilor survenite din vorbirea fără sens, nici să nu fie acuzat de fanatism de către semenii lui.

Când vorbesc despre darul sau abilitatea rugăciunii, am tratat lucrurile și mai general, și mai specific, având în vedere deopotrivă obținerea lor și descrierea greșelilor și a abordărilor nepotrivite față de care oamenii pot fi expuși. Sunt bine asigurat că noi învățăm să evităm ce este culpabil mult mai bine printr-o prezentare clară a greșelilor și nesăbuințelor, decât printr-o simplă propunere a

celor mai bune reguli și sfaturi.

Dar aici mă simt presat de două dificultăți și deja resimt durerea că aș putea să nu le fiu pe plac unora dintre cititorii mei. Dacă ar fi să descriu aceste nepotriviri în vorbire și acțiune într-o măsură moderată, batjocoritorii ar critica întregul creștinism și ar spune că exemplele mele au fost luate din viața reală, în vreme ce prietenii mei ar fi gata să suspecteze că m-am apucat să scot la lumină unele dintre greșelile fraților mei mai slabi. Pe de altă parte, dacă aș prezenta aceste greșeli în forma lor cea mai ofensatoare, vrăjmașul ar crede cu greu că vreun predicator din zilele noastre s-ar face vinovat de așa ceva, dar prietenii mei mi-ar spune că am fost irelevant prin expunerea la lumină a greșelilor de care nimeni nu se face vinovat.

Așa că, având două lucruri rele înaintea mea, l-aș alege mai degrabă pe cel mai puțin rău. Este mai bine să fii irelevant decât să descrii nesăbuintele oamenilor.

De aceea, acolo unde am prezentat aceste lucruri nepotrivite în culoarea lor cea mai rea, am făcut asta pentru ca ele să nu fie practicate niciodată. Pentru a face asta, am împrumutat exemple de expresii improprii de la autorii din antichitate; și mai multe descrieri de gestică și exprimare nepotrivită de la persoane mai obscure din

ultima perioadă, oameni al căror talent al siguranței de sine a fost aproape singurul lucru care i-a calificat să vorbească în public. M-am simțit constrâns să fac asta, pentru că rugăciunile pe care le-am auzit n-ar fi putut niciodată să satisfacă ideea mea de rugăciune.

Mai mult, dacă aș fi descris unele nesăbuite tolerabile, probabil că oamenii slabi ar fi fost gata să le apere, nevăzând suficient din diformitatea lor ca să se poată învinovați. Dar cred că exemplele pe care le-am dat vor părea atât de dezagreabile și ridicole, că toți ar trebui să se simtă convinși că ar trebui să le evite, iar creștinii mai tineri se vor ține la cea mai mare distanță de toate aceste exemple atunci când vor învăța să se roage. Dar este un lucru greu să încerci să reformezi orice fel de rugăciune fără să riști să ofensezi pe cineva.

Pentru ca lucrarea de față să nu pară incompletă, am adăugat un scurt capitol despre harul rugăciunii, chiar dacă această temă a fost analizată din abundență în multe scrieri și este zi de zi subiectul multor predici.

Vorbind despre duhul rugăciunii, am încercat să evit toate controversele care au tulburat biserica, oferind ceea ce mi s-a părut a fi cea mai naturală și normală explicație a principalelor pasaje biblice pe această temă și adăugând la asta o analiză rezonabilă și inteligibilă a

rolului Duhului lui Dumnezeu în ajutorul dat de El poporului Său în rugăciune.

La finalul acestor capitole, am prezentat mai multe reguli, pe care le-am extras din principii raționale, din observații practice și din Sfânta Scriptură, căutând să explic felul cum fiecare creștin poate ajunge la un grad anume al acestor binecuvântări de dorit. Am încheiat totul cu un apel sincer la tânguirea după cele mai bune daruri și la a căuta calea cea mai aleasă în îndeplinirea acestei îndatoriri.

Poate că unii s-ar putea întreba de ce, într-un tratat care pretinde că ne învață îndemânarea rugăciunii, nu am recomandat niciodată rugăciunea pe care Domnul nostru le-a prezentat-o ucenicilor Lui ca un model perfect de rugăciune pentru toți creștinii. Opinia mea este că înțelepciunea divină ne-a dat-o pentru alte scopuri. Dacă această carte va fi întâmpinată cu acceptare de către cititori, probabil că ulterior aș îndrăzni să public gândurile mele despre rugăciunea Domnului (dacă Domnul va dori să îmi dea sănătate ca să îmi aștern pe hârtie aceste gânduri, să le analizez bine și să le finalizez), alături de un scurt eseu sau două pe tema lucrării personale a lui Hristos pe Pământ, care ar trebui pe bună dreptate să însoțească aceste gânduri.

Gândurile mele din această carte au fost strânse la început spre a fi folosite într-un grup de tineri care doureau să învețe să se roage, și l-aș ruga pe cititor să îmi scuze stilul și exprimarea din anumite părți ale cărții tocmai din acest motiv. Aceste gânduri au stat strânse undeva vreme de mai mulți ani, timp în care am respins multe rugăminți de a le publica, în speranța că le-aș fi putut lustrui mai mult înainte de publicare. Dar numai Dumnezeu știe, căci mâna Lui m-a limitat pentru mult timp, când voi avea sănătatea și timpul ca să șlefuiesc toate gândurile mele ca să fie cel mai de folos pentru cititori. În final, m-am lăsat convins de faptul că este mai bine să fac ceva pentru Dumnezeu, chiar dacă ar ieși imperfect, decât să mă fac vinovat de amânări nefârșite în speranța că voi îmbunătăți lucrurile ca să fie după placul meu.

M-am preocupat cel mai mult să evit controversele și să mă exprim așa încât să nu fiu ofensator față de niciun creștin serios. Totuși, dacă din nefericire se va dovedi că am spus vreun lucru dezagreabil pentru sentimentele unora dintre cititorii mei mai tineri, mă simt nevoit să îi îndemn să nu lepede cu totul această carte și să nu se lipsească de toate beneficiile pe care le-ar putea avea citind alte părți din ea, dincolo de cele care nu

le-ar fi pe plac. Nu mi-aș dori să știu că au încărcat întreaga carte cu critici, ca nu cumva să îi împiedice pe alții să culeagă acele avantaje în părtașia cu Dumnezeu, care pot fi extrase de pe paginile mai inofensive. Un spirit critic neatent sau niște cuvinte pripite sau aspre aruncate asupra unei astfel de discuții serioase pot face mult rău. Așa că vă rog să îi îngăduiți acestei scurte cărți, al cărei țel onest este să îi învețe pe oameni să vorbească cu Dumnezeul lor, să facă toată slujirea de care este în stare. Dacă aș fi găsit o altă carte care să acopere lucrurile discutate de mine aici, nu m-aș fi deranjat niciodată să le scriu, și nici nu m-aș fi aventurat să le public acum.

Există, este drept, mai multe forme bine articulate de devoțiune, fiind scrise de slujitori ai Domnului de diverse convingeri. Acestea sunt de un folos deosebit în a ne instrui în ce privește conținutul și limbajul rugăciunii, cu condiția să ne putem păstra libertatea sfântă și să nu ajungem să ne legăm gândurile de cuvintele oamenilor. Lucrarea lui Matthew Henry, intitulată „*A Method for Prayer*”,¹ este o colecție judicioasă de pasaje ale Scripturii care prezintă aspecte variate ale rugăciunii. Există

¹ Matthew Henry, *A Method for Prayer, with Scripture expressions proper to be used under each head*, London, 1710. Traducerea în limba română este disponibilă gratuit la Editura MAGNA GRATIA sub titlul *Roagă-te Biblia*.

de asemenea un volum de rugăciuni și adresări către Dumnezeu, compus de Robert Murrey sub titlul „*Closet devotions on the principal heads of divinity, in the expressions of Scripture*” [Devoțiuni personale în principalele aspecte ale vieții spirituale, folosind expresii din Scriptură].²

Dacă sunt folosite corect, ambele îi vor da închinătorului smerit și serios un ajutor prețios. În plus, acele șase predici pe tema rugăciunii, publicate ulterior, sunt rezultatul străduinței folositoare a unora dintre prietenii mei prețioși, iar ele conțin multe gânduri duhovnicești.³ Dar ele tratează o întreagă gamă de aspecte pe această temă, vizând deopotrivă părțile lăuntrice și pe cele exterioare ale închinării, astfel că nu îmi permite spațiul să detaliez suficient în aceste aspecte.

Nu este nevoie să informez întreaga lume că episcopul Wilkins, în discuția lui despre darul rugăciunii, a fost principalul meu ajutor în al doilea capitol al acestei cărți, nici nu trebuie să îi spun cititorului meu care au fost toate scrierile pe care le-am consultat pentru a căpăta o lumină mai clară pe această temă, precum cele ale evlaviosului Dr. [John] Owen și ale altora, care au

² Robert Murrey, *Closet devotions on the principal heads of divinity, in the expressions of Scripture*, John Lawrence, London, 1713.

³ Este incert la ce lucrare se referă autorul – n.tr.

scris pro sau contra lucrării Duhului în rugăciune. Nu trebuie să spun ce indicii sau idei am împrumutat din tratatul unui autor foarte judicios, căruia o mână necunoscută i-a dat un titlu fantezist, „*The Generation of Seekers*” [Generația căutătorilor], în care sunt prezentate mai multe cazuri practice legate de ajutorul Duhului, cazuri analizate pe larg și bine – chiar dacă am avut oportunitatea de a cunoaște și consulta această carte doar după ce a fost publicată.⁴

Dar dacă am trecut aici în vreun fel dincolo de truda marilor oameni din ultimul secol, sper că efortul meu va fi justificat. Iar dacă creștinii mai tineri s-ar folosi de aceste cuvinte și se vor regăsi cu o îndemănare sfântă a rugăciunii îmbunătățită, când se vor apropia cel mai mult de tronul de har, îi îndemn să facă o rugăciune și pentru mine, autorul acestor cuvinte, care a trudit prin mari suferințe în anii trecuți și căruia îi este imposibil să mai slujească în public. Dacă sănătatea îmi va fi redată vreodată, mă voi bucura de mai multă trudă spre binele lor, și voi fi părtaș plăcerii lor în îmbunătățirea îndemnării lor și îi voi ajuta în lucrarea de laudă.

⁴ John Oldfield, *The Generation of Seekers, Or, The Right Manner of the Saints Addresses to the Throne of Grace: in Two Treatises*, London, 1671.

INTRODUCERE

Rugăciunea este un cuvânt care are un sens larg în Scriptură. Ea nu include doar o cerere a îndurărilor, ci denotă adresarea unei ființe create de pe Pământ față de Dumnezeu din Cer, adresare care cuprinde tot ceea ce Îl privește pe Dumnezeu ei, pe aproapele ei și pe sine, atât în această lume, cât și în cea viitoare. Ea este conversația pe care Dumnezeu ne permite să o avem cu El, Cel de sus, în vreme ce noi suntem aici, în lumea de jos. Ea este acel limbaj în care o ființă creată intră în dialog cu Acela care a creat-o, și în care sufletul unui sfânt care se apropie deseori de Dumnezeu, are parte de o mare desfătare și, ca să zic așa, locuiește pentru scurt timp împreună cu Tatăl lui ceresc înainte de a merge în Rai. Rugăciunea este un privilegiu glorios pe care Făcătorul nostru ni-l permite, ca și o parte necesară a ascultării pe care El o cere de la noi în orice vreme și în orice circumstanță a vieții, așa cum ne învață Scriptura: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tes. 5:17); „în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Fil. 4:6); „faceți

în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri” (Efes. 6:18).

Rugăciunea este o parte din închinarea spirituală care este cerută de la toți oamenii și trebuie făcută fie cu voce, fie doar în inimă, fiind denumită rugăciune cu vocea sau rugăciune cu mintea. Ea le este poruncită oamenilor în viețile lor private, trebuind făcută într-o manieră mai solemnă și mai consistentă; și în mijlocul treburilor vieții, prin înălțarea tainică și instantanee a sufletului către Dumnezeu. Ea trebuie făcută și în comunități, fie ele naturale, precum în familie; sau în compania altora, ca în firme, parlamente, tribunale, negustorii și altele, ca și în comunitățile religioase. Când oamenii se întâlnesc cu orice scop evlavios, ei ar trebui să Îl caute pe Dumnezeul lor. Ea este cerută în special din partea bisericilor, căci casa lui Dumnezeu este o casă de rugăciune.

Întrucât este o îndatorire de o necesitate absolută din partea tuturor și de o utilitate universală, este potrivit ca noi toți să știm cum să ne rugăm corect, pentru ca rugăciunea să fie primită de marele Dumnezeu și să devină un exercițiu încântător și profitabil pentru sufletele noastre și pentru sufletele celor care ni se alătură în rugăciune.

Voi prezenta gândurile mele despre natura rugăciunii în următoarea ordine:

- ca o îndatorire de închinare;
- ca trebuind să fie îndeplinită prin darurile sau abilitățile pe care Dumnezeu ni le-a dat;
- ca trebuind să fie însoțită de exercitarea harurilor noastre; și
- ca fiind ajutați în aceasta de Duhul lui Dumnezeu.

Voi încheia apoi cu o adresare fierbinte către creștini să caute să își însușească această îndemânare sfântă a conversației cu Dumnezeu.

Capitolul 1

NATURA RUGĂCIUNII

Când discutăm despre rugăciune ca îndatorire a închinării care ni se cere, ca să înțelegem mai bine întreaga natură a rugăciunii, putem să o împărțim în mai multe părți. Eu cred că toate aspectele care țin de natura rugăciunii pot fi cuprinse în următoarele părți: invocare, adorare, mărturisire, cerere, pledoarie, profesione (sau dedicare), mulțumire și binecuvântare. Și voi discuta pe scurt despre fiecare dintre acestea.

INVOCAREA

Prima parte a rugăciunii constă din invocare sau chemarea adresată către Dumnezeu. Ea poate include următoarele trei lucruri:

1. Menționarea unuia sau a mai multor nume sau titluri ale lui Dumnezeu. În felul acesta, noi indicăm și recunoaștem Persoana căreia ne rugăm. Iar în Sfânta Scriptură există exemple de acest fel din abundență în rugăciunile sfinților, precum: „O, Doamne, Dumnezeule”; „Doamne, Tu ești Cel Preaînalt”; „Doamne al oștirilor, Dumnezeul lui Israel, care șezi pe heruvimi!”;

„Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor”; „Tatăl nostru care ești în Ceruri”; „Doamne, Dumnezeul lui Israel!... Tu ții legământul”; și multe altele.

2. *O declarație a dorinței noastre de a ne închina înaintea Lui.* „La Tine ne înălțăm sufletele. Ne apropiem de Tine ca Dumnezeul nostru. Venim în prezența Ta. Nu suntem decât praf și cenușă, și venim să vorbim înaintea măreției Tale. Ne plecăm înaintea Ta în rugăciune smerită”, sau lucruri asemănătoare. Și în această privință nu este greșit să menționăm pe scurt una sau două expresii generale ale nevredniciei noastre.

3. *Exprimarea dorinței după ajutorul Lui și după acceptarea înaintea Lui,* prin exprimări bine gândite ca acestea: „Doamne, înviorează-ne ca să putem chema Numele Tău! Ajută-ne prin Duhul Tău în accesul nostru la scaunul îndurării Tale. Ridică-ne inimile către Tine. Învață-ne cum să ne apropiem de Tine, o, Dumnezeul harului”. „Ia aminte la strigătele mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă rog!” (Ps. 5:2). Prin cuvinte ca acestea pot fi exprimate toate aceste trei părți ale invocării.

ADORAREA

A doua parte a rugăciunii este adorarea sau cinstea pe care noi, ființele create de El, o dăm lui Dumnezeu.

Ea conține următoarele patru lucruri:

1. *O menționare a naturii Sale ca Dumnezeu*, având cele mai înalte perfecțiuni și atribute, anume existența Sa în suficiență de Sine; faptul că El este Dumnezeu în și de la Sine; unitatea esenței Sale; faptul că nu există niciun alt Dumnezeu în afara Lui; subzistența Lui de nepătruns în cele trei Persoane, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o taină a Sfintei Treimi care trece cu totul dincolo de priceperea noastră; distanța de necuprins dintre El și toate făpturile create, și superioritatea infinită a naturii Sale față de ele. Modalitatea de exprimare în această parte a rugăciunii poate suna astfel: „Tu ești Dumnezeu și nu este nimeni altul, și doar Numele Tău este Iehova, Cel Preaînalt. Cine din Ceruri se poate compara cu Domnul și cine dintre fiii celor puternici poate fi asemănat cu Dumnezeul nostru? Înaintea Ta, toate popoarele sunt nimic, și ele sunt socotite înaintea Ta ca nimic și deșertăciune. Tu ești Cel dintâi și Cel de pe urmă, singurul Dumnezeu adevărat și viu. Numele Tău glorios este înălțat mai presus de toate laudele și de toată binecuvântarea”.

2. *Menționarea multelor Sale atribute*, prin expresii potrivite de laudă și prin manifestarea harului și a afecțiunii potrivite, amintind astfel de puterea,

dreptatea, înțelepciunea, suveranitatea, sfințenia, bunătatea și îndurarea Sa. Există o abundență de astfel de expresii în Scriptură, după cum putem vedea în acele adresări ale sfinților din toate veacurile față de Dumnezeu: „Tu ești foarte mare, o, Doamne, ești îmbrăcat cu cinste și măreție. Tu ești singurul Împărat puternic și binecuvântat, și Domnul domnilor. Toate lucrurile sunt goale și descoperite înaintea ochilor Tăi. Tu cercetezi inima omului, dar cât de nepătrunsă este priceperea Ta, iar puterea Ta este necuprinsă. Ochii Tăi sunt atât de curați, încât nu poți privi nelegiuirea. Îndurarea Ta ține în veac. Tu ești încet la mânie, bogat în bunătate, și adevărul Tău este vestit tuturor generațiilor de oameni”. Aceste meditații sunt de mare folos în începutul rugăciunilor noastre, ca să ne smerească înaintea tronului lui Dumnezeu, ca să ne trezească reverența, dependența de El, credința și nădejdea, smerenia și bucuria.

3. *Menționarea multelor Sale lucrări* – lucrarea de creație, providență și har, cu laude potrivite aduse pentru fiecare dintre ele. Întrucât Dumnezeu este glorios în Sine, în natura și atributele Sale, prin lucrările mâinilor Lui, El a manifestat acea slavă față de noi. De aceea, este potrivit să Îi dăm aceeași slavă, adică să Îi

spunem cu smerenie că suntem uimiți de multele perfecțiuni pe care El le-a revelat în aceste lucrări ale Lui. Putem folosi expresii ca acestea: „Tu, Doamne, ai făcut cerurile și Pământul. Întreaga creație este lucrarea mâinilor Tale. Tu stăpânești peste oștirile Cerului și peste locuitorii Pământului, și faci ce vrei. Tu ai revelat bunătatea Ta față de omenire și ai preamărit îndurarea Ta mai presus de Numele Tău. Lucrările Tale din natură și har sunt pline de minunății și sunt căutate de toți cei care au găsit plăcere în ele”.

4. Menționarea relației Lui cu noi în calitățile Lui de Creator, Tată, Răscumpărător, Împărat, Prieten atotputernic, și partea noastră veșnică de moștenire. Aici nu este nimic nepotrivit să menționăm Numele lui Hristos, singurul în și prin care suntem aduși aproape de Dumnezeu și făcuți copiii Lui, prin a cărui întrupare și ispășire El devine Dumnezeu și Tatăl oamenilor păcătoși, ca și Prietenul lor împăcat. Prin aceasta, noi ne apropiem mai mult de Dumnezeu în fiecare parte a acestei lucrări de adorare.

Când luăm în considerare natura Lui, noi stăm departe de El ca ființele create de Dumnezeu, căci El este infinit superior față de noi. Când vorbim despre atributele Sale, între Dumnezeu și noi pare să crească

apropierea și cunoașterea, când noi Îi spunem că am învățat ceva despre puterea, înțelepciunea, dreptatea și îndurarea Lui. Dar când menționăm lucrările felurite ale mâinilor Sale, prin care El S-a revelat tangibil înaintea noastră, noi părem că ne apropiem și mai mult de Dumnezeu. Iar când, în final, ne putem ridica pentru a-L chema Dumnezeuul nostru, dintr-o conștientizare a relației Sale speciale față de noi în Hristos, atunci avem parte de cel mai apropiat acces înaintea Lui și suntem mai bine pregătiți pentru următoarele părți ale acestei închinări.

MĂRTURISIREA

A treia parte a rugăciunii constă din mărturisire. Și aceasta poate fi împărțită în patru părți:

1. O mărturisire smerită a nimicniciei stării noastre originale, a distanței infinite dintre noi și Dumnezeu, pentru că suntem ființe create, a supunerii noastre față de El, și a dependenței noastre constante de El. „Tu, o, Doamne, ești în Cer, dar noi suntem pe Pământ; ființa noastră este de ieri, iar temelia noastră este în țărână. Ce este omul ca să Te gândești la el, și fiul omului, ca să Îl bagi în seamă? Omul este ca un vierme, și fiul omului ca un viermușor! În Tine trăim, ne miș-

căm și avem ființa. Dacă Tu Îți retragi suflarea, noi pierim și murim”.

2. *O mărturisire a păcatelor noastre*, atât păcatul original, care ține de natura noastră, cât și păcatele fap-tice, pe care le-am făcut în decursul vieților noastre. Ar trebui să ne mărturisim păcatele fiind conștienți de vi-novăția lor, impresionați adânc și îndurerați de puterea păcatului din inimile noastre. Ar trebui să mărturisim păcatele de care ne facem vinovați în gândurile noastre, ca și nelegiuirile de pe buzele noastre și din viețile noas-tre. Trebuie să mărturisim păcatele de omitere și păca-tele de comitere, păcatele din copilărie și păcatele săvâr-șite cu trecerea anilor, păcatele împotriva legii lui Dumnezeu și mai ales păcatele comise împotriva Evan-gheliei Domnului nostru Isus Hristos.

Uneori este convenabil și necesar să intrăm în de-taliile diverselor noastre greșeli și nesăbuițe. Ar tre-bui să plângem înaintea lui Dumnezeu din cauza mândriei și a deșertăciunii minții noastre, a intensită-ții poftelor noastre, a gândirii lumești și a iubirii de lume, a complacerii în firea pământească, a siguranței noastre carnale și a nemulțumirii noastre deși am avut parte de îndurări din belșug, și a neastâmpărului și ne-răbdării, a abaterilor noastre păcătoase de pe calea

dreaptă în vremuri de necaz. Ar trebui să mărturisim neglijarea îndatoririlor noastre și lipsa dragostei de Dumnezeu, necredința și împietrirea inimii noastre, lenevia și decăderea în lucrurile religioase, ocară adusă la adresa lui Dumnezeu, și toate eșecurile noastre față de semenii noștri. Toate acestea pot fi sublinate intenționat spre smerirea mai mare a sufletelor noastre înaintea lui Dumnezeu, reflectând la varietatea și numărul lor, amintindu-ne înaintea Lui cât de des le-am repetat înainte și după ce L-am cunoscut pe Dumnezeu spre mântuirea noastră. Trebuie să recunoaștem că am comis acele păcate împotriva multei lumini spirituale și că am păcătuit împotriva unei dragoste mari din partea Lui și după multe muștrări ale Cuvântului, după multe acțiuni ale providenței lui Dumnezeu și după multe mângâieri venite din Evanghelie și de la Duhul lui Dumnezeu. Pe această parte a rugăciunii se insistă frecvent, iar autorii și predicatorii au discutat pe larg acele exemple care ne sunt lăsate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Prin aceste mărturisiri, noi trebuie să deplângem starea noastră și să ne rușinăm de noi înșine. „Suntem rușinați și ne roșește fața înaintea Ta, Dumnezeul nostru, căci nelegiuirile noastre sunt atât de multe, încât au trecut peste capetele noastre, și păcatele noastre au crescut până la ceruri. Iată, suntem vrednici de dispreț,

ce am putea să Îți răspundem? Ne punem mâinile la gură și gura în țărână, dacă așa putem avea nădejde de scăpare”.

3. O mărturisire care să rezulte din conștientizarea tuturor păcatelor noastre agravate, anume că merităm pedeapsa și suntem nevrednici de îndurare. Și putem folosi expresii ca acestea: „O, Doamne, noi merităm să fim alungați pe veci din prezența Ta, și să fim pe veci despărțiți de toată nădejdea îndurării. Merităm să cădem sub blestemul legii pe care am încălcat-o și să fim alungați pe veci departe de binecuvântările acelei Evanghelii pe care am respins-o atât de îndelung. Am păcătuit împotriva unei îndurări atât de mari, încât nu mai suntem vrednici să fim chemați copiii Tăi. Suntem cu totul nevrednici de oricare dintre favorurile ce ne sunt făgăduite în Cuvântul Tău, pentru care ne-ai dat încurajări să nădăjduim. Dacă Te-ai lupta cu noi din cauza nelegiuirilor noastre, n-am putea fi în stare să Îți răspundem nimic, o, Doamne, nici să-Ți aducem scuze nici măcar pentru o faptă dintr-o mie. Dacă ai însemna nelegiuirile noastre, o, Doamne, cine ar putea sta în picioare înaintea Ta? Dar la Tine este iertare, căci la Tine este îndurare și o răscumpărare bogată”.

4. O mărturisire sau prezentare umilă a nevoilor

noastre și o întristare de orice fel. Aspectele particulare ale acestei părți din mărturisire vor fi incluse în următoarea secțiune, dar este necesar ca ele să fie aduse înaintea lui Dumnezeu și să fie revărsate în prezența Lui, căci lui Dumnezeu Îi place să ne audă spunându-I ce simțim în ce privește nevoile și necazurile noastre specifice. Lui Îi place să ne audă deplângând înaintea Lui că suntem sub orice presiune care vine din mâna Lui sau când avem nevoie de îndurări de orice fel.

CERERILE

A patra parte a rugăciunii constă din petiție sau cereri, care include în ea o dorință de a fi eliberați de rău și o cerere a lucrurilor bune pe care dorim să ne fie date. În ambele aspecte, trebuie să aducem cererile noastre la Dumnezeu pentru noi înșine și pentru semenii noștri.

Relele de care ne rugăm să fim eliberați pot fi de natură temporală, spirituală sau eternă. „O, Doamne, îndepărtează vinovăția păcatelor noastre prin ispășirea făcută de Fiul Său. Supune puterea nelegiuirilor noastre prin Duhul Tău. Eliberează-ne de întunecimea naturală a minților noastre, de corupția inimilor noastre și de înclinațiile pervertite ale poftelor și dorințelor noastre. Eliberează-ne de ispitele la care suntem expuși și de capcanele zilnice care ne stau în cale. Noi suntem

în pericol constant în această viață, așa că fă ca ochiul Tău veghetor, Dumnezeu nostru, să fie asupra noastră ca un scut de apărare. Eliberează-ne de mânia Ta veșnică și de acea pedeapsă veșnică din Iad, pe care am meritat-o pentru păcatele noastre. Salvează-ne de puterea vrăjmașilor noștri în această lume și de toate relele dureroase la care ne-am expus pe drept păcătuiind împotriva Ta”.

Binele pe care îl dorim să ne fie dat este de asemenea de o natură temporală, spirituală și veșnică. Așa cum ne rugăm pentru iertarea de toate nelegiuirile noastre de dragul mării ispășiri, a morții Răscumpărătorului nostru, tot așa trebuie să implorăm de la Dumnezeu îndreptățirea noastră prin neprihănirea Fiului Său Isus Hristos și acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu spre viața veșnică. Ne rugăm pentru sfințirea naturilor noastre prin Duhul Lui Sfânt, pentru influențele lui aducătoare de iluminare ca să ne învețe cunoașterea lui Dumnezeu în Hristos Isus, ca și pentru a ne descoperi răutatea păcatului și pericolul în care ne aflăm prin păcat. Noi ne rugăm cerând mângâierea Duhului lui Dumnezeu, și ca El să lucreze în noi nu doar credința, dragostea și fiecare har în inimile noastre, ci și dovada strălucitoare și bogată a lucrării Sale și a părții noastre în dragostea lui Dumnezeu.

Noi Îi vorbim lui Dumnezeu în felul acesta: „O, Tu, Cel care ai inimile tuturor oamenilor în mâna Ta, modelează-ne inimile după voia Ta și după chipul Fiului Tău. Fii lumina și tăria noastră! Fă-ne să alergăm pe căile sfințeniei! Fă ca toate mijloacele harului să lucreze continuu în noi și să slujească marelui țel pentru care Tu le-ai rânduit. Ocrotește Evanghelia Ta printre noi și fă ca toate acțiunile providenței Tale să fie sfințite în noi. Fă ca îndurărilor Tale să ne atragă mai aproape de Tine ca și cu funii de dragoste, și fă ca loviturile mâinii Tale care ne muștră să ne despartă de păcat, să ne facă morți față de această lume, și pregătiți pentru a pleca din lume oricând găsești Tu plăcere să ne chemi la Tine. Călăuzește-ne prin sfaturile Tale! Asigură-ne prin harul Tău în toate călătoriile noastre prin această pustietate periculoasă, și în final dă-ne biruință asupra morții și o intrare bogată și îmbelșugată în Împărăția Fiului Tău în slavă. Dar, câtă vreme suntem aici și purtăm aceste trupuri de carne, și pentru că există multe lucruri necesare spre susținerea vieților noastre și ca să ne aducă mângâiere, apelăm la Tine să ne dai aceste lucruri mângâietoare și aducătoare de înviore, în măsura în care este consecvent cu slava Ta și cu scopurile harului Tău. Fă ca sănătatea, puterea și pacea noastră să fie păstrate și ocrotite, și ca sfințenia Domnului să fie

gravată pe toate, pentru ca orice primim din mâinile Tale să poate fi utilizat spre cinstea Ta și spre folosul nostru autentic. Vindecă bolile noastre și iartă-ne nelegiuirile, pentru ca sufletele noastre să Te poată binecuvânta în veci”.

Întrucât ni se cere să aducem cereri pentru nevoile noastre și să le facem cunoscute lui Dumnezeu, ni se poruncește să facem cereri și pentru toți sfinții (Efes. 6:18) și să aducem rugăciuni și mijlociri pentru toți oamenii (2 Tim. 2:1). Iar mijlocirea este acel nume comun pentru această parte a cererilor noastre.

În general, noi ne rugăm pentru biserica lui Hristos, căci Sionul stă aproape de inima lui Dumnezeu, iar numele ei este scris în palmele mâinilor Răscumpărătorului nostru. Binele Sionului ar trebui să aibă un loc important în inimile noastre, și ar trebui să avem cea mai blândă preocupare pentru întreaga biserică a lui Dumnezeu din lume. El prețuiește biserica Lui mai presus de împărății și națiuni. De aceea, dacă deosebim gradele de rugăciune fierbinte, ar trebui să pledăm înaintea lui Dumnezeu pentru biserica Lui mai fierbinte decât pentru orice popor sau împărăție, cerând ca El să lărgească granițele stăpânirii lui Hristos; ca El să răspândească Evanghelia Lui printre păgâni și să facă Numele

lui Hristos cunoscut și glorios de la răsăritul până la apusul Soarelui; ca El să Își aducă aminte de poporul Lui din vechime, evreii; ca El să aducă numărul deplin al Neamurilor în biserica Sa; și ca El să reverse o măsură mai bogată din Duhul Său spre împlinirea lucrării Sale de pe Pământ. Suntem chemați să trimitem tânjirile și dorințele noastre fierbinți către Cer, rugându-ne ca Duhul să Se pogoare și să fie dat în grade mai bogate peste biserici, peste slujitorii Cuvântului, peste familii și peste toți sfinții. Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să elibereze biserica Lui de puterea vrăjmașilor care o prigonesc, și ca El să înfrâneze mânia omului și să nu îi permită celui rău să biruie peste cei neprihăniți.

Trebuie de asemenea să Îi cerem lui Dumnezeu îndurare peste poporul din care facem parte, pentru ca libertatea și pacea să fie întărite și înfloritoare; pentru liderii poporului, ce ne cârmuiesc ocupând locuri variate de autoritate; și ca înțelepciunea și credincioșia să le poată fi date din Cer pentru gestionarea bună a acelor treburi pe care Dumnezeu le-a încredințat lor pe acest Pământ. Trebuie să ne rugăm pentru prietenii și rudele noastre, cerând ca Dumnezeu să îi elibereze de toate relele pe care le simt sau de care le este frică, și să le dea tot binele pe care noi îl dorim pentru noi înșine aici și în viața de apoi.

Mai există un fel de petiție folosit destul de frecvent în Vechiul Testament, anume imprecăția, sau o chemare la răzbunare și distrugere asupra vrăjmașilor, dar aceasta trebuie folosită foarte rar acum, în vremea Evangheliei, care este o dispensație a dragostei. Ea nu ar trebui folosită niciodată împotriva dușmanilor noștri personali, ci doar împotriva dușmanilor lui Hristos și a celor care sunt ireconciliabili față de El. Hristos ne-a învățat în viața Lui și ne-a dat un exemplu la moartea Sa să iertăm și să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri personali, căci aceea este o caracteristică nobilă și slăvită a religiei noastre.

Aici trebuie observat că, atunci când ne rugăm pentru acele lucruri care sunt absolut necesare pentru slava lui Dumnezeu și pentru mântuirea noastră, putem folosi o îndrăzneală mai mare și mai fierbinte în rugăciune. Putem spune „Doamne, nu putem sta mulțumiți fără iertarea păcatelor noastre; nici sufletele noastre nu pot sta liniștite vreodată fără înnoirea naturilor noastre prin harul Tău. Nu putem avea pace niciodată în lipsa nădejdilor Cerului, iar în aceste privințe nu vrem să Te lăsăm până nu ne vei binecuvânta. De dragul Sionului, noi nu vom putea avea pace, și de dragul Ierusalimului Tău, slava Ta, biserica Ta în lume, nu Te vom lăsa până nu faci din ea bucuria Pământului”.

Pe de altă parte, când pledăm înaintea lui Dumnezeu pentru acele îndurări sau mângâieri de care nu depind în mod necesar mântuirea noastră sau slava Sa, noi nu îndrăznim să fim atât de curajoși în rugăciune, ci trebuie să învățăm să ne limităm cererile prin exprimări de felul acesta: „Dacă este potrivit cu sfaturile Tale veșnice, cu scopurile harului și cu marile țeluri ale slavei Tale, atunci dă-ne o astfel de binecuvântare. Dacă poate fi spre folosul adevărat al sufletelor noastre și spre slava Ta în lume, atunci fă ca această favoare să ne fie dată. Altfel, vrem să învățăm să ne resemnăm înaintea hotărârii Tale mai înțelepte și să spunem, Tată, nu voia noastră, ci voia Ta să se facă”.

PLEDOARIA

A cincea parte a rugăciunii poate fi denumită pledoaria înaintea lui Dumnezeu. Deși aceasta nu este în sine o parte atât de distinctă, ci ar putea fi inclusă în partea de petiție și cereri, ea este atât de extinsă și de profundă, încât poate fi tratată separat. Pledoaria înaintea lui Dumnezeu, sau argumentarea cazului nostru înaintea Lui într-o manieră fierbinte, dar smerită, este o parte a acelei îndrăzneli în rugăciune pe care Scriptura o încurajează atât de mult. Aceasta a fost ceea ce toți sfinții din vechime au practicat. Iov a fost hotărât

în rugăciunea lui de acest fel: „Dacă aş putea să ajung mai aproape de Dumnezeu, mi-aş apăra pricina înaintea Lui, mi-aş umplea gura cu dovezi” (cf. Iov 23:3-4). Şi profetul Ieremia practica această rugăciune: „Tu eşti prea drept, Doamne, ca să mă cert cu Tine; vreau totuşi să Te întreb asupra orânduirilor Tale. Pentru ce propăşeşte calea celor răi, şi toţi mişei trăiesc în pace?” (Ier. 12:1).

Noi nu trebuie să presupunem că argumentele noastre pot avea vreo influenţă reală asupra voii lui Dumnezeu şi să Îl convingă să procedeze contrar cu ceea ce doreşte deja să facă. Dar întrucât El Se coboară ca să vorbească cu noi în felul oamenilor, El ne permite să Îi vorbim în aceeaşi manieră şi ne încurajează să pledăm înaintea Lui ca şi cum El ar fi mişcat lăuntric şi autentic, şi convins de argumentele noastre. Aşa ni se spune că Moise s-a rugat înaintea lui Dumnezeu pentru ocrotirea poporului Său Israel, când Dumnezeu părea hotărât să îi distrugă (Exod 32:7-14). În această lucrare de pledoarie înaintea lui Dumnezeu, argumentele sunt aproape infinite, dar principalele argumente pot fi reduse la acestea:

1. Putem pleda înaintea lui Dumnezeu pe baza nevoilor noastre mari, a pericolelor la care suntem expuşi şi a întristărilor noastre, indiferent dacă ele au legătură

cu sufletul sau cu trupul, cu această viață sau cu cea de apoi, cu noi înșine sau cu cei pentru care ne rugăm. Putem extrage argumente pentru eliberare din felul particular de suferințe sub care ne aflăm. „Întristările mele, o, Doamne, mă apasă și mă pun în pericol să necinstesc Numele Tău și Evanghelia Ta. Durerile și slăbiciunile mele mă împiedică să Te slujesc, astfel că mă simt inutil pe Pământ și o povară pentru el. Sufăr din cauza lor de atâta vreme, încât îmi este teamă că nu voi putea să le duc până la capăt, că sufletul meu nu le va putea suporta, dacă mâna Ta va continua să apese greu asupra mea. Dacă acest păcat nu este supus în mine sau dacă acea ispită nu este îndepărtată, mă tem, o, Doamne, că mă voi lepăda de căile religiei și voi scăpa din mâini nădejdea mea”. Așa putem extrage argumente pentru rugăciunea de eliberare din felul, măsura sau durata greutăților noastre.

2. *Multe perfectiuni ale naturii lui Dumnezeu* ne oferă un alt fel de argument în rugăciune: „Pentru îndurările Tale, o, Doamne, mântuiește-mă. Blândețea Ta iubitoare este infinită; fă ca această infinită bunătate să se manifeste în mântuirea și scăparea mea. Tu ești înțelept, o, Doamne; chiar dacă dușmanii mei sunt vicleni, Tu poți să distrugi șiretlicurile lor și știi cum să transformi întristările mele în bucurie, prin sfaturile

Tale minunate. Tu poți găsi o cale pentru eliberarea mea când toate ființele create stau deoparte și spun că nu văd nicio cale prin care să mă poată ajuta. Tu ești atotputernic și atotsuficient. Puterea Ta poate să îi subjuge dintr-o dată pe adversarii mei, poate să îl alunge pe ispititor, poate zdrobi în bucăți puterile întunericului, mă poate elibera de lanțurile stricăciunii mele și mă poate aduce la libertatea glorioasă. Tu ești drept și neprihănit; oare îl vei lăsa pe vrăjmașul să mă asuprească pe veci? Tu ești suveran și toate lucrurile sunt la porunca Ta. Tu poți să le spui durerilor și bolilor, „Du-te, sau vino!”; rostește, deci, cuvântul suveran al vindecării, și trupul și sufletul meu Te vor lăuda. Tu găsești desfătare în harul care iartă, căci este cinstea Dumnezeului nostru să ierte. De aceea, fie ca toate nelegiuirile mele să fie anulate prin abundența îndurării tale bogate!”

3. Un alt argument în pledoaria înaintea lui Dumnezeu poate fi extras din relațiile variate în care Dumnezeu Se află față de oameni, în particular față de poporul Lui. „Doamne, Tu ești Creatorul meu; cum ai putea să nu ai dorință pentru lucrarea mâinilor Tale? Nu m-ai modelat Tu? Cum oare să mă distrugi acum? Tu ești Cărmuitorul și Împăratul meu; la cine ar trebui să fug ca să primesc ocrotire, dacă nu la Tine, când vrăjmașii cinstei Tale și ai sufletului meu mă atacă din toate

părțile? Nu ești Tu Tatăl meu și nu m-ai chemat unul dintre copiii Tăi, dându-mi un nume și un loc printre fiii și fiicele Tale? De ce să fiu ca unul alungat dinaintea feței Tale, sau ca unul care ar face parte din familia Satanei? Nu ai Tu inima de Tată și compasiune blândă față de copiii Tăi? De ce să fie neglijat sau uitat unul dintre copiii tăi slabi și neajutorați? Nu ești Tu Dumnezeu meu în legământ, și Dumnezeu și Tatăl Domnului meu Isus Hristos, prin care acel legământ a fost întărit? Având în vedere această relație cu Tine, pledez înaintea Ta cerându-Ți toate îndurările de care am nevoie”.

4. *Diversele făgăduințe specifice ale legământului harului* formează o altă categorie de argumente de folosit în rugăciune. „Iluminează-mă, o, Doamne, și iartă-mă, sfințindu-mi sufletul. Dă-mi harul și slava potrivit cuvântului făgăduinței Tale, care m-a făcut să am nădejde. Adu-Ți aminte de cuvântul Tău rostit din Cer; el este lăsat în scris printre articolele legământului Tău dulce, și îmi făgăduiește că voi primi lumină și dragoste, putere, bucurie și fericire. Nu ești Tu un Dumnezeu credincios în împlinirea fiecăreia dintre aceste făgăduințe? Ce dacă Cerul și Pământul trebuie să treacă? Totuși, legământul Tău stă așezat pe doi stâlpi de nemîșcat – făgăduința și jurământul Tău. Eu am fugit ca

să îmi găsesc adăpostul apucându-mă de această nădejde, astfel că Te rog să îmi dai o mângâiere puternică. Adu-Ți aminte de legământul făcut cu Fiul Tău din zilele veșniciei, și fie ca îndurările făgăduite în El întregii Lui semințe de urmași să îmi fie date potrivit nevoilor mele felurite”. Această reapelare la legământul lui Dumnezeu a fost deseori convingătoare și foarte eficace în rugăciunile sfinților din vechime.

5. *Numele și cinstea lui Dumnezeu în lume* constituie un alt argument puternic. „Cananiții și toți locuitorii țării vor afla; ne vor înconjura, și ne vor șterge numele de pe Pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” (Ios. 7:9). Dacă sfinții Tăi se coboară în mormânt cu mulțimile, cine Te va lăuda în țara celor vii? „Nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te [prea]mărește, și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credințioșia Ta”. Aceasta a fost pledoaria lui Ezechia în Isaia 38:18. Iar David folosește același limbaj în Psalmul 6:5: „Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lăuda în locuința morților?” „Pentru Numele Tău” a fost un argument puternic în vremurile vechi ale bisericii.

6. *Experiențele anterioare proprii sau ale altora* sunt un alt set de argumente ce pot fi folosite în rugăciune.

Domnul nostru Isus Hristos este prezentat în acel psalm profetic ca folosind acest argument: „În Tine se încredeau părinții noștri: se încredeau, și-i izbăveai. Strigau către Tine, și erau scăpați; se încredeau în Tine, și nu rămâneau de rușine” (Ps. 22:4-5). „Fă-mă să fiu părtaş aceleiași favori în timp ce strig către Tine și mă încred în Tine. Tu nu i-ai spus niciodată seminței lui Iacov, ‚Degeaba cauți fața Mea’; nu lăsa să se spună că bietul tău rob a căutat acum fața Ta și nu Te-a găsit. Deseori am primit îndurare ca răspuns la rugăciune. De atâtea ori sufletul meu a fost atras aproape de Tine și a fost mângâiat în mijlocul întristărilor. Deseori am primit provizii proaspete de har după nevoile mele din vistierile harului Tău care sunt în Hristos. Oare ușa către aceste vistierii să se închidă acum în fața mea? Oare să nu mai primesc favoruri din mâna Dumnezeului meu, care mi le-a dat anterior atât de bogat?”

Oricât de impropriu poate suna acest fel de argument în curțile prinților, sau oricât ar atrage favoarea oamenilor mari, lui Dumnezeu Îi place să îi audă pe copiii Lui folosindu-le. Deși oamenii obolesc repede în a-și înmulți binefacerile, cu cât noi primim mai mult de la Dumnezeu, dacă recunoaștem cu smerenie că primim totul de la El, cu atât mai mult este posibil să continuăm să primim și mai mult de la El.

7. *Cel mai puternic și mai convingător argument este Numele și mijlocirea Domnului nostru Isus Hristos.* Și deși există unele indicii sau umbre ale acestora în Vechiul Testament, el nu ne-a învățat niciodată aceasta într-o manieră clară și explicită până cu puțin timp înainte ca Mântuitorul nostru să plece din această lume: „Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină. În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da” (Ioan 16:24-23). Acest lucru pare să fie rezervat pentru plăcerea specială și pentru puterea îndatoririi rugăciunii în vremea Evangheliei. Suntem învățați astfel să invocăm Numele lui Isus, singurul Fiu veșnic al lui Dumnezeu, ca metodă prin care să primim răspuns la cele mai mari cereri ale noastre și prin care să căpătăm mântuirea pe deplin.

Trebuie să ne adresăm așadar Tatălui într-un limbaj ca acesta: „Doamne, fă ca păcatele mele să fie iertate de dragul acelei iubiri pe care o porți pentru Fiul Tău; de dragul acelei iubiri pe care Fiul Tău o are pentru Tine; de dragul stării Sale smerite când a luat trup omenesc asupra Sa, ca să poată arăta ca un om ca mine și să fie făcut o jertfă, chiar dacă El nu avea niciun păcat; de dragul ascultării Sale perfecte și dureroase, când a cinstit

complet legea Ta; de dragul faptului că El a purtat acel blestem greu și a morții de care a suferit, lucruri care au proslăvit autoritatea Ta și au onorat dreptatea Ta mai mult decât era posibil ca păcatele mele să le dezonozeze. Adu-Ți aminte de suspinele Lui în moarte; adu-Ți aminte de agoniile Lui când ceasul întunericului a venit asupra Lui; și nu lăsa ca puterile întunericului să mă învingă. Adu-Ți aminte de ziua când ai stat departe de Fiul Tău și când El a strigat ca unul abandonat de Dumnezeu; fă-mă să am parte de prezența Ta veșnică. Fă să nu fiu părăsit niciodată, pentru că Fiul Tău a purtat acea pedeapsă”.

Apoi putem pleda înaintea lui Dumnezeu prin mijlocirea lui Isus, Marele Preot de sus, spunând: „Tată, nu Ți-am cere nimic altceva decât ceea ce Fiul Tău Ți-a cerut deja. N-am cere nimic din mâinile Tale, nimic altceva decât ceea ce Fiul Tău cere mai înainte pentru noi. Privește la Mielul care a fost junghiat, și care stă acum în mijlocul scaunului de domnie. Privește la neprihănirea Lui curată și perfectă, și la acel sânge cu care Marele nostru Preot a intrat în locul preasfânt din înaltul Cerului, și cu care Se înfățișează în veci înaintea Ta ca să facă mijlocire. Fă ca fiecare binecuvântare care îmi este dată să fie dintre cele procurate cu sângele Lui și dintre cele pentru care pledează la

dreapta Ta acel mare și infinit Mijlocitor. Ce ai putea să Îi refuzi Fiului Tău? El ne-a spus că Tu Îl asculți întotdeauna. De dragul acelui Fiu al dragostei Tale, nu ne respinge!”

PROFESIUNEA, SAU DEDICAREA DE SINE

A șasea parte a rugăciunii constă dintr-o profesiune de credință sau dedicare de sine. Aceasta este menționată foarte rar de autorii creștini ca parte a rugăciunii, dar eu cred că ea este foarte necesară și atât de diferită de restul părților care alcătuiesc rugăciunea, încât ar trebui tratată separat de toate celelalte părți. Și ea poate fi împărțită în patru componente, după cum urmează:

1. O profesiune sau declarare a relației noastre cu Dumnezeu. Uneori este corect ca un sfânt să se apropie de Dumnezeu și să Îi spună că este al Domnului; că aparține familiei Lui; că este unul din casa Lui; că se numără printre copiii Lui; că numele lui este scris în legământul Său. O mare măsură de desfătare spirituală și de împlinire sufletească izvorăște din astfel de apeluri la Dumnezeu cu privire la relația noastră cu El.

2. O profesiune sau declarare a relației noastre cu Dumnezeu din trecut. „Doamne, noi ne-am dedicat

Ție și Te-am ales ca partea noastră veșnică de moștenire și cel mai mare bine al nostru. Am văzut neputința ființelor create de a ne face fericiți, și ne-am însușit o nădejde mai înaltă. Am privit la Hristos Isus ca fiind Mântuitorul în neprihănirea Lui perfectă și în harul Lui atotsuficient. Ne-am pus încrederea în El și am făcut legământul nostru cu Tatăl, prin jertfa Fiului Lui. Ne-am apropiat deseori de Tine în rânduile Tale. Am pecetluit și confirmat sfântul legământ la masa Ta, și ne-am dedicat Ție prin rânduiala inițială a botezului. Am renunțat la numele noastre înaintea Ta, Dumnezeule, în casa Ta, și ne-am dedicat cu mâinile noastre ca să fim ai Domnului”.

3. O predare prezentă a ființelor noastre față de Dumnezeu și o declarație a simțămintelor și harurilor noastre față de El. Acesta este limbajul dulce în rugăciune, când sufletul este într-o stare corectă: „Doamne, confirm acum toate dedicările mele din trecut față de Tine, și fie ca toate legămintele mele să fie veșnic întărite. Sau, dacă nu m-am dedicat niciodată sincer față de Tine, Domnul, fac acum acest lucru cu cea mai mare seriozitate și din străfundul inimii mele. Îmi dedic sufletul vinovat în mâinile lui Isus, Răscumpărătorul meu, astfel ca El să îl poată stropi cu sângele Lui ispășitor, ca El să îl îmbrace cu neprihănirea Lui care îndreptățește și să mă

facă pe mine, un păcătos ticălos, să fiu acceptat în prezența unui Dumnezeu sfânt și drept. Mă înfățișez, o, Tată, în prezența dreptății și a sfințeniei Tale, îmbrăcat în hainele Fiului Tău, și am încrederea că Tu nu mai vezi nelegiuire în mine ca să o pedepsești. Îmi dedic sufletul, care are multă stricăciune în el prin natura lui, și mult din puterea remanentă a păcatului, în mâinile Mântuitorului meu atotputernic, pentru ca, prin harul Lui, El să facă toate puterile mele să fie înnoite; ca El să supună orice poftă nepotrivită și să dezdădăcineze orice patimă nesănătoasă; ca El să mă modeleze după chipul Său, să mă umple cu harul Său și să mă facă potrivit pentru slava Sa. Eu nădăjduiesc în Tine, Dumnezeul meu, căci Tu ești adăpostul meu, tăria mea și mântuirea mea. Te iubesc mai presus de toate și știu că Te iubesc. Pe cine altul am eu în Cer, dacă nu pe Tine? Și nu este nimeni de pe Pământ pe care să îl doresc mai mult decât pe Tine. Te doresc, o, Doamne, cu simțămintele mele cele mai puternice, și îmi găsesc desfătarea în Tine mai presus de orice plăcere. Sufletul meu stă uimit și tremură înaintea Ta; și mă bucur să iubesc un astfel de Dumnezeu, care este atotputernic și obiectul celei mai înalte reverențe din partea mea”.

4. O profesiune a hotărârilor noastre smerite și sfinte de a fi ai Domnului pe veci. Acesta este denumit

în general jurământ. Eu nu îi pot încuraja pe creștini să se angajeze în anumite situații prin jurăminte repetate frecvent, și în special în lucruri care sunt neimportante în sine; acest lucru se dovedește deseori a fi o capcană periculoasă pentru suflet. Totuși, nu putem fi nicio dată prea frecvenți sau prea solemni în predarea sau dedicarea generală a sufletelor noastre față de Dumnezeu și în angajarea sufletelor noastre prin jurământ să fie ale Domnului pe veci: să Îl iubească mai presus de orice, să se teamă de El, să nădăjduiască în El, să umble pe căile Lui într-o viață de ascultare sfântă, și să aștepte îndurarea Lui spre viața veșnică. Un jurământ ca acesta este inclus în natura rânduielilor Evangheliei, anume botezul și Cina Domnului. Un astfel de jurământ este cuprins în aproape orice act de închinare, și în special în adresările solemne către Dumnezeu prin rugăciune.

Aș putea adăuga, în ultimul rând, că împreună cu această profesiune sau dedicare de sine față de Dumnezeu, este nevoie să renunțăm la orice este inconsecvent sau nepotrivit cu acest angajament sau cu toate celelalte lucruri afirmate în paragrafele anterioare: „Eu sunt al Tău, o, Doamne, și nu îi aparțin acestei lumi. M-am dedicat Ție și m-am îndepărtat de păcat și lucrurile create [ca mijloc de mântuire]. Am renunțat la lume ca partea mea de moștenire, și L-am ales pe Tatăl. Am renunțat la

toți ceilalți mântuitori, la toate îndatoririle și la neprihănirea mea ca temelie a interesului meu pentru favoarea lui Dumnezeu, și L-am ales pe Hristos Isus ca singura mea cale către Tatăl. Am renunțat la tăria mea ca temelie al nădejzii mele, căci mintea mea este întunecată, voința mea este neputincioasă, iar cele mai bune dorințe ale mele sunt insuficiente ca să mă poarte înainte către Cer. Acum renunț din nou la dependența de toate acestea, ca să pot primi o mai mare lumină, tărie și dragoste de la Dumnezeu. Eu sunt mort față de lege și față de păcat; sunt răstignit față de lume, și toate acestea prin crucea lui Isus, Mântuitorul meu. Eu l-am lepădat pe Satana înapoia mea, și renunț la el și faptele lui. Nu mă voi mai teme de el, nici nu-l voi mai iubi, și nici nu mă voi mai întovărăși cu oamenii acestei lumi, căci eu Îl iubesc pe Dumnezeul meu, mă tem de Dumnezeul meu și în Dumnezeul meu sunt ajutorul și nădejdea mea veșnică. Eu voi spune, „Ce mai am eu a face cu idoli?”, și voi alunga obiectele ispitei dinaintea mea. Astfel, eu abandonez tot ce m-ar putea despărți de Dumnezeu, față de care am făcut o predare a ființei mele. Și dacă vei găsi de cuviință să mă disciplinezi și să mă corectezi, o, Dumnezeul meu, eu mă supun față de mâna Ta. Dacă mi-ai refuza anumite cereri pe care Ți le-am adus, eu mă las cu totul în mâinile Tale, încrezător că

Tu vei alege mai bine pentru mine. Și pentru că îmi cunosc fragilitatea inimii și lipsa de constanță a voinței, pun cu smerenie toate aceste jurăminte și angajamente solemne ale mele în mâinile Domnului meu Isus, ca să le împlinesc în și prin mine, în toate zilele neputinței mele și în această periculoasă stare de încercare”.

MULȚUMIREA

A șaptea parte a rugăciunii constă din mulțumire. A aduce mulțumiri înseamnă să recunoaștem bogăția acelei mâini de la care primim binecuvântările, și să Îi atribuim lui Dumnezeu, din acest motiv cinstea și lauda pentru puterea, înțelepciunea și bunătatea Lui. Iar aceasta este parte din acel tribut pe care Dumnezeu, Împăratul nostru, îl așteaptă de la noi pentru toate favorurile pe care le primim de la El. Este foarte urât când o ființă creată are parte de lucruri bune de la Dumnezeu, dar apoi uită de Binefăcătorul ei ceresc și devine nepăsătoare față de acea bogăție din care curg mângâierile ei. Mulțumirile noastre pot fi aranjate în două categorii: trebuie să dăm mulțumiri pentru acele beneficii pentru care ne-am rugat, și trebuie să mulțumim pentru acele lucruri pe care Dumnezeu ni le-a dat fără ca noi să ne fi rugat pentru ele.

1. Binecuvântările date de Dumnezeu fără ca noi

să le fi cerut sunt potrivite să fie menționate primele, pentru că ele sunt efectele îndurării Sale bogate. Și cât de multe sunt binecuvântările bunătății Sale cu care El ne-a îmbogățit fără să le fi cerut noi! „Te laudăm, o, Doamne, pentru planurile originale ale dragostei Tale față de omul decăzut în păcat, prin care Tu ai făcut o deosebire între noi și îngerii ce au păcătuit. Ce este omul ca Tu să Te gândești la mântuirea lui, dar să îi lași pe îngeri să piară pe veci fără un remediu; ca Tu să alegi un număr anume din membrii rasei lui Adam și să îi dai în mâinile lui Hristos înainte de întemeierea lumii, făcând cu ei un legământ al harului în Hristos Isus, ca fericirea lor să poată fi asigurată; ca Tu să Îți arăți această îndurare în diferite simboluri și făgăduințe date părinților noștri prin profeți, și ca, la vremea rânduită de Tine, să Îl trimiți pe Fiul Tău să ia asupra Lui natura noastră, și să ne răscumpere prin moartea Lui? Noi dăm slavă dreptății Tale și harului Tău pentru această lucrare a compasiunii, pentru această lucrare de împăcare a păcătoșilor cu Tine, prin pedepsirea Fiului Tău. Te laudăm pentru Evanghelia pe care ai vestit-o înaintea lumii, Evanghelia iertării și a păcii, și că ai confirmat-o prin mărturii atât de bogate spre întărirea credinței noastre. Îi dăm slavă acelei puteri a Ta care a ocrotit Evanghelia în toate veacurile și a ținut-o sigură

ca să ajungă până în vremurile noastre, fiind propovăduită vestea bună a păcii oamenilor din această generație, deși s-a confruntat cu zeci de mii de împotriviri din partea Satanei. Te binecuvântăm că Ți-ai făcut lăcașuri printre noi și că ne-am născut într-o țară ca aceasta, care beneficiază de lumina Evangheliei Tale. Este o favoare deosebită din partea Ta că, printre lucrările creației Tale, suntem puși în rândul ființelor raționale, dar este o bunătate și mai aleasă că ne-am născut din părinți credincioși și sub făgăduințele generale ale harului. Îi aducem mulțumiri bunătății Tale pentru păstrarea noastră ocrotiți de multe pericole pe care nu le-am putut prevedea niciodată și de care nici nu ne-am închipuit să Îți cerem să ne ocrotești. Cât de infinit Îți suntem îndatorați, o, Doamne, că nu ne-ai nimic de când eram în starea de păcat și a firii pământești, și că partea noastră de moștenire nu mai este acum printre copiii mâniei veșnice; că am fost crescuți beneficiind de grijă religioasă; că ne-au fost date atât de multe lucruri bune și mângâietoare în viață, ca și mijloacele harului; și toate acestea înainte ca noi să începem să Te cunoaștem sau să cerem oricare dintre îndurările acestei vieți sau pe altele din mâna Ta!”

2. Trebuie să aducem mulțumiri pentru binecuvântările pe care le-am primit ca răspuns la rugăciune.

Oricare ar fi fost binecuvântările pe care le cerem din mâinile lui Dumnezeu, ele ne impun să aducem mulțumiri pentru bunătatea Lui atunci când le primim. Aici nici nu este nevoie să detaliez, căci ne putem uita din nou peste a patra parte a rugăciunii, care constă din petiții sau cereri, și să înțelegem care este temeiul mulțumirii noastre. Acolo învățăm să Îi dăm slavă lui Dumnezeu pentru eliberarea noastră de relele temporale și spirituale; pentru nădejtile noastre de eliberare de relele veșnice; pentru binele sufletesc și trupesc de care am avut parte, și pentru așteptarea mângâietoare a fericirii veșnice a trupului și sufletului; pentru îndurările date asupra bisericilor noastre, asupra popoarelor noastre, asupra cârmuitorilor noștri, asupra rudelor și prietenilor noștri, ca și asupra ființelor noastre. Și ar trebui să ne bucurăm în laudele noastre și să Îi spunem Domnului: „Cu adevărat Tu ești un Dumnezeu care aude rugăciunea, și care n-ai disprețuit strigătul celor ce Te-au căutat. Noi înșine suntem martori că Tu nu îndemni poporul Tău să caute fața Ta în zadar”.

Toate mulțumirile noastre pot fi duse mai departe în rugăciune prin a ne gândi la multitudinea de îndurări de care am avut parte, la mărimea lor și la faptul că le-am primit continuu; prin a menționa slava și suficiența de Sine a lui Dumnezeu, Cel care ni le-a dăruit,

anume că El este fericit în Sine și nu are nicio nevoie de noi, și totuși El Se coboară ca să ne dea binecuvântări perpetue; că El este suveran și ar putea să dea favorurile Sale miilor de oameni, dar pe noi să ne lase în afara numărului celor favorizați de El. Noi suntem la fel de ticăloși și de nevrednici ca și alții, iar Dumnezeu nostru vede toată nevrednicia noastră, toată vinovăția noastră, toate provocările noastre repetate și toate îndurările Lui din trecut, de care noi am abuzat, și totuși continuă să aibă îndurare de noi și abia așteaptă să Își manifeste bunătatea și harul.

BINECUVÂNTAREA

A opta parte a rugăciunii constă din binecuvântarea lui Dumnezeu, care are un sens diferit de laudă sau adorare, și care se deosebește și de mulțumire. În Psalmul 145:10 ni se spune: „Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta”. Altfel spus, chiar și creația fără viață, care face parte din lucrările lui Dumnezeu, manifestă atributele și laudele Lui, dar sfinții Lui fac mai mult decât atât: ei binecuvântează Numele Lui. Această parte a închinării constă din două lucruri:

1. Menționarea multelor atribute și gloriei ale lui Dumnezeu cu bucurie, satisfacție și plăcere lăuntrică.

„Ne bucurăm, o, Doamne, să vedem Numele Tău onorat în lume, și ne veselim în perfecțiunile Tale adevărate. Găsim plăcere să vedem că Tu ești înălțat mai presus de orice. Noi jubilăm și triumfăm în multele perfecțiuni ale naturii Tale, și aducem mulțumiri la amintirea sfințeniei Tale”. Astfel, noi ne bucurăm și Îl binecuvântăm pe Domnul pentru cine este El în Sine, ca și pentru ceea ce El a făcut pentru noi. Acesta este cel mai duhovnicesc și mai altruist act de închinare.

2. Exprimarea dorinței ca gloriile lui Dumnezeu să continue pe veci și ca noi să ne bucurăm de siguranța lor.

„Numele lui Dumnezeu să fie binecuvântat în veci! Împărăția, puterea și slava să Îi fie date în vecii vecilor! Fie ca toate generațiile de oameni să Îl cinstească pe El și Numele Lui glorios pe întreg Pământul! Ale Tale sunt, o, Tată, Fiule și Duhule Sfânt, puterea și cinstea veșnică”.

AMIN, SAU ÎNCHEIEREA RUGĂCIUNII

În multe locuri din Sfânta Scriptură suntem învățați să încheiem rugăciunile noastre prin a spune *Amin*, care este un termen din limba ebraică ce are sensul de adevăr sau credincioșie, certitudine și siguranță. Acest gest implică următoarele patru lucruri:

1. O credință legată de toate cele ce le-am spus cu

privire la Dumnezeu și noi înșine, de toată atribuirea cinstei lui Dumnezeu în menționarea Numelui Lui, a atributelor și a lucrării Sale; și o convingere lăuntrică despre nevrednicia noastră, despre lipsurile și întristările noastre, pe care le-am exprimat mai devreme.

2. *O tângire și dorință de a căpăta* toate lucrurile pentru care ne-am rugat, după care am tângit și pe care le așteptăm. „Doamne, să fie așa cum am spus”, este limbajul conținut în acest scurt cuvânt, Amin, de la finalul rugăciunilor noastre.

3. *O confirmare* a tuturor afirmațiilor, făgăduințelor și angajamentelor noastre față de Dumnezeu. În unele locuri din Scriptură, acest cuvânt este folosit ca o formă de jurământ al lui Dumnezeu: „Cu adevărat [sau sigur] te voi binecuvânta” (Evrei 6:13-14). El este, ca să zic așa, un jurământ solemn rostit cu buzele noastre, prin care ne legăm de Domnul potrivit afirmațiilor noastre din părțile anterioare ale închinării.

4. *Nădejdea și așteptarea sigură* a acceptării persoanelor noastre și siguranța auzirii rugăciunilor noastre. În vreme ce noi confirmăm astfel dedicarea noastră față de Dumnezeu, noi ne smerim și ne punem încrederea în împlinirea de către El a făgăduințelor legământului Lui, și așteptăm ca El să împlinească toate cererile

noastre în măsura în care ele sunt în folosul nostru adevărat și în acord cu planurile Sale de a-Și aduce slavă.

Capitolul 2

DARUL RUGĂCIUNII

După ce am discutat despre natura rugăciunii și am împărțit-o în mai multe componente, vom începe să analizăm darul sau abilitatea de a ne ruga.

Această îndemânare sfântă de a vorbi cu Dumnezeu în rugăciune a fost denumită în mod uzual un dar și, din acest motiv, ea a fost reprezentată, prin slăbiciunea și nebunia unora, ca asemănătoare darului minunilor sau al profeției, daruri care sunt în totalitate efecte ale inspirației divine, complet dincolo de posibilitatea ca noi să le putem obține chiar și prin cele mai mari străduințe personale. Ca urmare, răutatea altora a prilejuit ocară adusă tuturor pretențiilor sfinților de a avea darul rugăciunii, vrăjmașii lor tratându-l ca pe o închiuire deșartă sau o formă de euforie sălbatică.

Eu voi încerca să descriu acest dar într-un fel rațional și să prezint sfaturi clare despre cum să îl obținem prin ajutorul Duhului Sfânt și cu binecuvântarea Lui asupra sânguinței și a trudei noastre, prin care sper că vom elimina acele prejudecăți și ocară nedreaptă pentru

totdeauna.

CE ESTE DARUL RUGĂCIUNII

Darul rugăciunii poate fi descris ca o abilitate de a ne potrivi gândurile față de toate părțile și scopurile variate ale acestei îndatoriri, și o disponibilitate de a exprima acele gânduri înaintea lui Dumnezeu în maniera cea mai potrivită pentru a fi de folos sufletelor noastre și sufletelor celor care ni se alătură în rugăciune.

El este denumit dar în parte pentru că le-a fost dat apostolilor și primilor creștini într-o modalitate nemijlocită și extraordinară de către Duhul lui Dumnezeu, și în parte pentru că avem nevoie de ajutorul obișnuit al Duhului lui Dumnezeu pentru a ne însuși această îndemânare sfântă sau abilitate de a ne ruga.

Încă de la momentele de început ale răspândirii Evangheliei, Duhul lui Dumnezeu a găsit potrivit să dăruiască puteri și abilități variate asupra credincioșilor, iar acestea au fost denumite daruri ale Duhului (1 Cor. 12:4, 8-9). Așa erau darurile predicării, îndemnării; darul compunerii și al cântării psalmilor [și imnurilor], darul vindecării bolnavilor, darul vorbirii în multe limbi etc. Dar chiar dacă acestea le-au fost date oamenilor dintr-o dată, într-o manieră extraordinară, iar obiceiurile produse în ei prin puterea divină nemijlocită i-

au făcut în stare să facă anumite lucruri în circumstanțele potrivite, aceste puteri sau abilități de a vorbi în multe limbi, de a cânta, de a predica și vindeca, trebuie obținute acum prin sârguință omenească, însoțită de o dependență potrivită de binecuvântarea lui Dumnezeu care să concure la obținerea acestor daruri.¹ Și același lucru trebuie spus și despre darul sau abilitatea rugăciunii.

La fel cum arta medicinei sau a vindecării este întemeiată pe cunoașterea principiilor naturale și este alcătuită din reguli extrase din natura lucrurilor, din rațiune și observare, tot așa arta predicării este învățată și obținută prin cunoașterea principiilor divine și prin utilizarea regulilor și a direcțiilor călăuzitoare în explicarea și aplicarea adevărurilor divine. Tot așa, îndemnarea sfântă a rugăciunii este zidită pe o cunoaștere corectă a lui Dumnezeu și a ființelor noastre, și poate fi însușită prin învățare, într-o metodă la fel de rațională, prin sfaturi și reguli adecvate. Dar întrucât noi așteptăm ajutorul Duhului Sfânt într-o manieră specială în lucruri atât de importante și de sacre, abilitățile predicării și rugăciunii sunt denumite până în zilele noastre

¹ Autorul nu susține o gândire carismatică asupra darurilor speciale (de altfel, mișcarea carismatică nici nu exista în vremea lui), ci el spune că orice credincios trebuie să rămână dependent de Dumnezeu și să recunoască suveranitatea lui Dumnezeu în distribuirea darurilor Duhului Sfânt, oricare ar fi ele. – n.tr.

daruri ale Duhului Sfânt, în vreme ce arta medicinei sau îndemânarea în limbile străine nu mai sunt etichetate astăzi ca niște daruri.

FORME DE RUGĂCIUNE ȘI RUGĂCIUNEA SPONTANĂ

Darul rugăciunii este unul dintre cele mai nobile și mai folositoare în viața creștină, astfel că trebuie căutat cu cea mai mare dorință și sârguință. Pentru a-l obține, trebuie să evităm următoarele două extreme: (1) Să ne limităm totalmente la forme sau formule prestabilite de rugăciune; și (2) Să depindem în totalitate de îndemnuri spontane la rugăciune și de gânduri de moment.

1. Prima extremă ce trebuie evitată este limitarea la forme sau formule prestabilite de rugăciune.

Trebuie să spun că este mai legitim și convenabil în cazul creștinilor mai slabi să folosească o formă sau formulă de rugăciune decât să nu se roage deloc. Hristos însuși pare să fi acceptat acest lucru în cazul ucenicilor Lui în starea de pruncie a creștinismului (Luca 11:1-13). De asemenea, trebuie să spun că, uneori, până și cei mai experimentați sfinți își pot descoperi lipsurile, dorințele și stările inimilor lor atât de bine exprimate în cuvintele altor oameni, încât nu s-ar putea ex-

prima mai bine în rugăciune. De aceea, ei pot folosi rugăciunile scrise mai dinainte într-o modalitate foarte evlavioasă, mai ales în situațiile când se luptă cu o stare prezentă de nepăsare a sufletului și când se regăsesc indispuși să împlinească această îndatorire. Este evident, de altfel, că creștinii de orice vârstă pot avea parte de mult ajutor din aceste formule de rugăciune care sunt compuse bine, fără să folosească în mod necesar întreaga formă de rugăciune. Dacă ar fi să folosesc cuvintele unui autor judicios care a scris pe această temă cu peste 50 de ani în urmă, aş spune ca și el că „formele pot fi utile, iar în unele cazuri necesare”. Și spun aceasta din următoarele motive:

„Unii, chiar printre creștini și cei preținși religioși, sunt atât de needucați și de ignorați, încât, spre rușinea lor, se poate spune că ei nu sunt în stare să își exprime dorințele în rugăciune într-o manieră tolerabilă. De aceea, cum am putea să îi încurajăm să neglijeze cu totul această îndatorire? Oare nu este mai bine ca, în ignoranța lor, să se folosească de ajutorul darurilor altora și a rugăciunilor altora, în loc să nu se roage deloc, sau să spună lucruri fără sens ori neevlavioase? Nu spun aceste lucruri ca să scuz cumva ignoranța lor, nici ca să îi încurajez să rămână mulțumiți în acea stare, ci ca să ilustrez nevoia ca ei să

se roage oricum.

Alții pot face acest lucru în rugăciunea privată și cât consideră ei că este suficient în rugăciunea lor de taină înaintea lui Dumnezeu. Când li se cere să se roage înaintea altora, totuși, astfel de oameni sunt lipsiți de abilitatea de a se exprima coerent și potrivit, nu par niciodată pregătiți să se roage, nici încrezători să își folosească abilitățile pe care deja le au. Totuși, acestea nu constituie o scuză sau justificare în ce privește sfiala lor păcătoasă.

Apoi este posibil ca unele suferințe trupești sau elemente de distragere momentană să vină asupra unora care altfel ar fi în stare să se roage, iar aceste lucruri pot să le înceteze mințile, să le slăbească memoria și să îi încurce în vorbire, astfel că ei pot fi nepotriviți să se exprime în rugăciune atunci când li s-ar cere sau și-ar dori. Acest lucru se poate petrece când astfel de oameni trec prin suferințe precum depresia, paralizia, frisoanele sau alte boli.

Aș spune acum ca o concluzie că, în cazurile menționate sau în cele asemănătoare, o formulă de rugăciune poate fi profitabilă și de folos. Acest lucru nu leagă, ca să zicem așa, pe Duhul Sfânt, ci, dacă este folosit într-un fel înțeles,

poate fi însoțit de ajutorul Duhului și să fie acceptat înaintea lui Dumnezeu. Totuși, din asta nu trebuie să înțelegă nimeni că ar trebui să se mulțumească cu astfel de forme de rugăciune, și cu atât mai puțin ca aceia care au abilități solide de rugăciune să fie forțați de alții să nu și le folosească din acest motiv. Dacă ignoranța, sfiala rea, problemele de memorie sau vreo altă suferință poate face folosirea formelor de rugăciune să fie scuzabilă și necesară în cazul unora, nu este deloc potrivit ca, de acum, toți să ne mulțumim cu aceeași măsură. Unde ar mai fi acea tânjire fierbinte după darurile cele mai bune? Sau de ce ar trebui ca aceia care sunt cu adevărat înzestrați cu acest dar să fie împiedicați să îl folosească doar pentru că altora le lipsește?²²

Deși folosirea formelor în astfel de cazuri nu este ceva ilegal, o limitare continuă la ele va fi însoțită de unele dificultăți, despre care aș dori să discutăm.

În primul rând, această limitare împiedică mult folosirea propriilor noastre gânduri și dorințe, care este principala lucrare a rugăciunii, anume să ne exprimăm dorințele înaintea lui Dumnezeu. În timp ce gândurile și simțămintele noastre ar trebui să dirijeze cuvintele

² Nu este clar din ce autor a citat Watts aceste paragrafe. – n.tr.

noastre, o rugăciune prestabilită și compusă de altcineva ajunge să modeleze aceste gânduri și simțăminte. În vreme ce ne legăm doar de acele cuvinte, putem ajunge să sufocăm devoțiunea lăuntrică și să împiedicăm focul sfânt să se aprindă în noi. Astfel, noi descurajăm puterile și dorințele noastre active să se îndrepte către subiectele spirituale, și împiedicăm revărsarea sufletelor noastre către Cer. Înțeleptul ne spune că „inima își cunoaște necazurile, și niciun străin nu se poate amesteca în bucuria ei” (Prov. 14:10). Există bucurii tainice și o amărăciune necunoscută pe care sufletul sfânt tânjește să le reverse înaintea lui Dumnezeu, și pentru care el nu poate găsi nicio expresie exactă, care să le corespundă acestora, nici măcar în cea mai bună carte de rugăciuni. Cum să sufocăm un astfel de creștin toate aceste gânduri și să se înfrâneze de la toată cea părtășie dulce cu Dumnezeuul lui, doar pentru că ea nu este exprimată într-o formă de rugăciune deja scrisă de alții?

În al doilea rând, gândurile și simțămintele inimii care sunt cu adevărat evlavioase și sincere sunt produse în noi de Duhul lui Dumnezeu. Dacă refuzăm să le dăm glas doar pentru că nu le găsim în cărțile de rugăciuni, riscăm să ne aflăm în pericolul de a ne împotrivi Duhului Sfânt, de a stinge Duhul și de a ne regăsi

luptând chiar împotriva planurilor bune ale lui Dumnezeu față de noi – și de aceste lucruri suntem atenționați explicit în 1 Tesaloniceni 5:19, iar un creștin smerit tremură chiar și doar să se gândească la așa ceva.

În al treilea rând, o limitare la forme de rugăciune împiedică și întemnițează acele puteri pe care Dumnezeu ni le-a dat să fie folosite și îmbunătățite. Ea reduce la tăcere abilitățile noastre naturale și le împiedică să acționeze; ea se opune facultăților noastre spirituale și le împiedică creșterea. A ne mulțumi doar cu formele de rugăciune, a ne limita cu totul la ele și a neglija stârnirea și folosirea darurilor noastre constituie un soi de lenevie spirituală care trebuie dezavuată clar și ferm. O astfel de atitudine înseamnă ascunderea în pământ a unui talant pe care Dumnezeu ni l-a dat cu scopul de a-l folosi în negoțul cu Cerul. Așa ceva ar fi un abuz la adresa cunoașterii lucrurilor divine, dacă neglijăm să o folosim în conversația noastră cu Dumnezeu. Este ca și cum un om care a folosit cândva cârje ca să se țină pe picioare, pentru că era slab, ar trebui să le folosească întotdeauna, chiar și după ce s-a însănătoșit; sau pentru că a observat gândurile lui exprimate într-un fel fericit în conversație de către o altă persoană, să își dea acordul mereu față de ceea ce acea persoană va spune, neexprimându-și niciodată propriile gânduri.

În al treilea rând, o astfel de limitare ne duce la pericolul fățărniciei și al unei slujiri a lui Dumnezeu doar cu buzele. Noi vom fi ispitiți uneori să exprimăm acele lucruri care nu reflectă întocmai gândurile noastre, și să folosim cuvinte care nu sunt potrivite nevoilor, întristărilor sau cererilor noastre, doar pentru că acele cuvinte sunt scrise mai dinainte de cineva și ne par mai la îndemână.

Chiar dacă nu ar fi întotdeauna însoțită de formalism și indiferență, limitarea noastră la forme de rugăciune are tendința foarte mare de a ne răci sufletele, de a le face să fie formaliste și indiferente în devoțiunea noastră. Repetarea frecventă a acelorași cuvinte nu trezește întotdeauna aceleași simțăminte în inimile noastre, lucruri care probabil că ar fi fost foarte potrivite când le-am auzit sau le-am folosit pentru prima oară. Dar când citim continuu același șir de propoziții și exprimări, ele devin ca o cale veche bătătorită, pe care călătorim zilnic și pe care umblăm fără să mai observăm părțile din care ea este compusă de la un capăt la altul. De aceea, în repetarea zilnică a unei forme de rugăciune, ajungem să neglijăm atenția cuvenită sensului deplin al cuvintelor.

Dar există ceva mai potrivit să trezească atenția

minții într-o rugăciune concepută personal, când un creștin își creează propria cale către Dumnezeu potrivit înclinației prezente a sufletului lui și a urgenței nevoilor lui actuale. Ca să folosesc cuvintele autorului deja citat, „Când noi îmbrăcăm inimile noastre în semnificație, prin expresii potrivite și, ca să zic așa, gravăm conținutul rugăciunilor noastre în forma simțămintelor și a experiențelor proprii, acest lucru va menține inima la lucru mai îndeaproape”.

În al patrulea rând, responsabilitatea rugăciunii este foarte utilă pentru a scoate la lumină starea sufletelor noastre. Printr-o folosire constantă a formelor de rugăciune, vom ajunge să împiedicăm cunoașterea propriilor suflete și a propriilor inimi, care constituie un mare izvor de păstrare a religiei lăuntrice în puterea ei. Observarea zilnică a sufletelor noastre ne va învăța unde avem lipsuri și cum să ne exprimăm și să ne modelăm rugăciunile înaintea lui Dumnezeu. Dar dacă ne legăm mereu de aceleași cuvinte, observațiile noastre în ce privește inimile noastre ne vor fi de puțin folos, pentru că ne simțim obligați să folosim aceleași expresii, indiferent care ar fi starea inimilor noastre. De aceea, la fel cum o cercetare lăuntrică a sufletelor noastre și o cunoaștere intimă a propriilor inimi constituie mijloace pentru a căpăta darul rugăciunii, tot așa exercitarea darului rugăciunii va

încuraja această cercetare și cunoaștere de sine, care este descurajată și împiedicată prin limitarea la forme de rugăciune.

În final, vreau să menționez cel mai uzual, mai evident și mai convingător argument împotriva limitării noastre perpetue la o formă de rugăciune, altfel spus, pentru că face părtașia noastră cu Dumnezeu să fie foarte imperfectă. Nu este posibil ca formele de rugăciune să fie compuse astfel încât să fie potrivite perfect tuturor stărilor noastre sufletești și tuturor circumstanțelor acestei vieți și ale celor din viața de apoi. Circumstanțele noastre se schimbă constant în această stare fragilă și schimbătoare. Avem păcate noi care trebuie mărturisite, ispite și întristări noi care trebuie prezentate, și nevoi noi care să fie împlinite. Fiecare schimbare a providenței în treburile unei națiuni, ale unei familii sau ale unei persoane necesită cereri și rugăciuni potrivite, astfel că nicio formă de rugăciune prestabilită nu poate acoperi bine toate acestea.

Pot admite ideea că toate preocupările sufletului și trupului pot fi incluse în unele cuvinte cu un caracter mai general dintr-o formă de rugăciune, care nu este mai potrivită unui anume moment, loc sau stare în special, față de altele. Dar rugăciunea făcută la modul general

este deseori rece și nu ne mișcă, sau persoanele care ni se alătură se pot simți astfel, la fel ca acela al cărui caz ar trebui prezentat înaintea lui Dumnezeu. Este mult mai dulce pentru sufletele noastre și ale celor ce se închină împreună cu noi să avem temerile, îndoielile, plângerile, ispitele și întristările prezentate în cele mai precise și mai specifice expresii, într-un astfel de limbaj în care sufletul însuși se simte când sunt rostite cuvintele.

Deși deseori ar trebui să ne preocupăm ca rugăciunile compuse mai dinainte să fie potrivite pentru exprimarea situației noastre prezente, darul rugăciunii este mult mai bun decât orice formă de rugăciune, la fel cum o îndemânare generală în lucrarea de predicare este de preferat oricărui predici pre-compuse; la fel cum o cunoaștere desăvârșită în arta și practica medicală este mai bună decât multe rețete; sau la fel cum o rețetă pentru un medicament pregătit specific pentru boala de care suferim este de preferat față de un medicament deja fabricat mai dinainte.

Cel ce se leagă întotdeauna de predici scrise de-a gata nu va ajunge să stăpânească arta predicării, iar omul care stă mereu alipit de rețete nu va ajunge niciodată un medic priceput. Tot așa, nici darul rugăciunii nu poate fi căpătat prin a rămâne legați la nesfârșit de

forme de rugăciune.

Poate că unele persoane ar putea fi mai bine convinse să se vindece de limitarea la forme de rugăciune și de prejudecățile față de darul rugăciunii, dacă vor lua aminte la ceea ce spunea pe această temă un episcop din Biserica Anglicană:

„În folosirea unor astfel de forme de rugăciune prescrise, cu care un om s-a obișnuit, el trebuie să fie foarte veghetor la inima lui, pentru că îmi este teamă că noi ne expunem într-un fel special la ispita slujirii cu buzele și a formalismului. Când cineva se mulțumește cu cartea lui de rugăciuni sau cu anumite forme de rugăciune prescrise, și nu trece dincolo de asta, acel om rămâne în pruncie spirituală și nu va crește în natura lui nouă. Este ca și cum un om a avut cândva nevoie de cârje ca să meargă, dar le folosește mereu după aceea, astfel că rămâne într-o neputință constantă. Rugăciunea după carte este în general destul de moartă și plată, plutind în mare parte prea mult în zona lucrurilor generale, neputând fi suficient de specifică pentru a fi potrivită în fiecare circumstanță. În ea nu se găsește acea viață și vigoare care să ne implice simțămintele ca atunci când izvorăște imediat din acel suflet și când este expresia naturală a

acelor circumstanțe particulare care sunt cele mai sensibile în suflet. Nu este ușor să exprim ce diferență vastă poate descoperi omul, în privința mângâierii și a împlinirii lăuntrice, între acele rugăciuni personale care se nasc din simțămintele proprii, și acele forme de rugăciune prescrise, pe care doar le citim sau le recităm din acele cărți de rugăciuni”.³

2. O altă extremă de evitat este neglijarea pregătirii pentru rugăciune și dependența totală de îndemnuri, gânduri și sugestii spontane.

Unii oameni se comportă în rugăciune de parcă ar aștepta imbolduri perpetue ale Duhului Sfânt asupra minții lor așa cum s-a produs asupra minților apostolilor și a sfinților inspirați, ca și cum ar avea motive întemeiate să speră că vor primi îndemnuri și impulsuri continue de la El în ce privește conținutul, maniera și cuvintele rugăciunii, fără vreun gând mai dinainte, fără vreo grijă sau pregătire proprie.

Este adevărat că, atunci când un om s-a gândit mai dinainte la conținutul și metoda rugăciunii sale, nu ar trebui să se limiteze strict la gândurile lui în așa fel încât să ignore sau să respingă orice dorințe calde și evlavioase

³ John Wilkins, *A discourse concerning the gift of prayer*, London, 1678.

care pot apărea în inima lui chiar în timp ce se achită de această îndatorire. Dar acestea nu ar trebui să îl împiedice. Este corect și potrivit ca, prin toate mijloacele utile, cel credincios să se străduiască în general să își însușească îndemânarea sfântă a rugăciunii și să se și pregătească, prin meditare, lectură sau discuții sfinte, pentru exercitarea specifică a acestui dar și pentru îndeplinirea acestei îndatoriri.

Unii oameni își imaginează că, dacă nu folosesc niciun fel de forme de rugăciune, ei trebuie să se roage întotdeauna spontan sau fără vreo pregătire, și sunt gata să creadă că orice rugăciune liberă trebuie să fie spontană. Dar trebuie să înțelegem diferența dintre cele două.

Rugăciunea liberă are loc atunci când cuvintele rugăciunii noastre nu sunt alese mai dinainte ca să ne călăuzească gândurile, ci concepem substanța rugăciunilor noastre față de Dumnezeu mai întâi în mințile noastre, după care punem acele idei în cuvintele și expresiile cele mai potrivite. Acest lucru poate fi făcut printr-o oarecare lucrare de meditare înainte de a începe să vorbim în rugăciune, în parte cu privire la gânduri, și în parte cu privire la expresiile pe care vrem să le folosim.

Rugăciunea spontană are loc când, fără vreo reflecție sau meditare anterioară, ne adresăm lui Dumnezeu și dăm glas gândurilor din inimile noastre de îndată ce ele se nasc în noi. Acest lucru este făcut cel mai potrivit prin ceea ce este denumit rugăciunea spontană, când ne înălțăm sufletele la Dumnezeu prin scurte rugăciuni de cerere sau mulțumire în mijlocul treburilor obișnuite ale vieții.

În acest sens pot exista și alte ocazii când să ne rugăm spontan. Eu sunt de acord că nu este necesară aceeași măsură de meditare mai dinainte în rugăciunea de taină ca în cea publică. În rugăciunea personală, cel ce se roagă își ia o mai mare libertate de a-și exprima gândurile și dorințele sufletului de îndată ce ele se nasc în el, lucru care poate fi foarte important pentru trezirea și păstrarea simțămintelor sale în rugăciune, chiar dacă este posibil ca ele să fie foarte nepotrivite și dezagreabile în public.

Sunt de acord de asemenea că cei care au abilități naturale mai bune, un temperament mai viu sau se pot exprima liber mai bine, care au o gândire mai cerească decât alții, sau care au practicat și învățat mult în lucrarea rugăciunii, nu au o nevoie atât de mare să se gândească mai dinainte la toate lucrurile pe care să le spună

și cum să le spună în închinarea zilnică din familie. Tot așa, nici predicatorii, ale căror haruri și ai căror talanți au fost bine dezvoltati, nu sunt obligați în mod necesar să se gândească mai dinainte la tot ce trebuie să spună în fiecare rugăciune publică înaintea lui Dumnezeu. O scurtă reculegere a gândurilor poate să le ofere unor astfel de persoane conținut suficient pentru acele porniri constante în închinare. La fel este cazul creștinilor care sunt astfel înzestrați cu un fel de a fi, de a se gândi întotdeauna mai dinainte la ce vor să spună. Episcopul Wilkins ne spune foarte pertinent gândurile lui în această privință: „Proporția darurilor pe care un om le-a primit este măsura lucrării și îndatoririi lui în acest caz”. Totuși, în circumstanțe deosebite și solemne, fie ele publice sau private, când este pus deoparte timp pentru rugăciune, a ne gândi mai dinainte la ce vrem să ne rugăm este un lucru foarte util și avantajos chiar și pentru cei cu cele mai mari abilități de rugăciune.

Sunt de acord în același timp că pot exista chemări ale providenței care să ne ceară să aducem rugăciuni spontane înaintea lui Dumnezeu chiar dacă nu avem atâta îndemânare și experiență, iar dacă suntem astfel de persoane, avem motive întemeiate să tragem nădejde că vom primi un ajutor mai aparte de la Duhul lui

Dumnezeu când ascultăm de chemarea prezentă și folosim îndemânarea necesară. Dar eu aș suspecta că unele persoane neîndemânatică în rugăciune, care totuși protestează împotriva pregătirii mai dinainte, se complac într-o anumită măsură de lenevie spirituală secretă, în vreme ce pretind că se tem de orice îmbracă o formă de rugăciune.

Aș vrea să prezint câteva argumente care să îi încline și să îi încurajeze pe creștinii mai tineri să își pregătească gândurile pentru rugăciune mai dinainte.

Primul argument. Rațiunea comună omului și lumina naturii ne învață că o lucrare de o așa seriozitate și importanță, care cere de la noi cea mai mare grijă ca să o împlinim bine, nu poate fi făcută fără să ne gândim mai dinainte într-o oarecare măsură. Îndemânarea unui creștin în exercitarea lăuntrică a harului trebuie însușită prin învățare și îmbunătățită prin sârguință și prin a ne gândi mai dinainte la ceea ce vrem să facem, și acest lucru este cu atât mai aplicabil în cazul îndeplinirii unei îndatoriri religioase în public. Dacă lumina naturii ne conduce la această concluzie, și întrucât Scriptura nu o interzice nicăieri, de ce să nu căutăm să practicăm acest lucru? Cuvintele Scripturii par să încurajeze o astfel de meditare mai dinainte, când ne spune că

nu trebuie să ne grăbim și să nu fim pripitiți în ceea ce spunem înaintea lui Dumnezeu: „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în Cer, și tu pe Pământ, de aceea să nu spui vorbe multe” (Ecl. 5:2).

Al doilea argument. Este cu siguranță nevoie ca inima să fie pregătită pentru rugăciune, căci Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește des despre pregătirea inimii. Dar inima nu poate fi pregătită pentru niciun act de închinare fără o măsură anume de premeditare. La ce ne este de folos citirea Cuvântului lui Dumnezeu chiar înainte de a ne ruga în familiile noastre? De ce suntem sfătuiți atât de des să ne aducem aminte de predicile pe care le-am auzit când ne retragem ca să ne rugăm, dacă nu ca, prin a medita la ele, să putem fi mai bine pregătiți și înzestrați pentru această îndatorire?

Al treilea argument. Eu cred că nu putem învăța să ne rugăm corect fără să ne gândim mai dinainte la ceea ce vrem să ne rugăm. Împărțirea naturii rugăciunii în mai multe subdiviziuni – adorarea, mărturisirea, cererea – ar fi cu totul inutilă dacă nu ar trebui să ne gândim mai dinainte la acestea. Regulile deosebite pe care slujitorii ni le prezintă ca să ne învețe să ne rugăm ar fi

simple banalități dacă n-ar trebui să ne gândim mai dinainte la rugăciune. Dacă nu ne gândim la ce păcate avem, la ce nevoi avem și la ce îndurări ne dorim, și dacă nu facem asta înainte de a deschide gura în rugăciune, nu există nicio posibilitate de a învăța vreodată cum să îndeplinim această parte a închinării creștine în orice măsură acceptabilă de decență și cu folos. O aversiune totală față de meditarea și gândirea mai dinainte, din orice motive, va fi cea mai eficace piedică împotriva însușirii darului rugăciunii și împotriva creșterii lui în orice măsură considerabilă.

Al patrulea argument. Pregătirea potrivită pentru rugăciune este calea prin care Îl slujim pe Dumnezeu cu tot ce avem mai bun. Când creștinii mai tineri sunt îndemânatici în această lucrare, și totuși aleargă întotdeauna în prezența lui Dumnezeu în rugăciune solemnă fără să se gândească mai dinainte cum se cuvine, chiar și atunci când au timp să facă asta, și când ei își revarsă cuvintele înaintea lui Dumnezeu fără noimă, acesta nu este un semn al acelei reverențe înalte pe care o datorează unei măreții atât de minunate, înaintea căreia îngerii își acoperă fețele, care este gelos pentru închinarea care I se aduce și care este dezgustat de jertfa nebunilor.

Dacă neglijăm cu totul pregătirea, vom fi mereu

expuși căderii în multe dificultăți. Uneori noi vom fi constrânși să facem opriri lungi și nepotrivite în rugăciune, neștiind ce să spunem mai departe. Alteori suntem în pericol să spunem lucruri care nu au mare legătură cu momentul, sau să rătăcim departe de subiectul și scopul propus, lucru care nu poate fi niciodată acceptabil înaintea lui Dumnezeu. În alte situații, când mintea nu este echipată cu regularitate, ajungem la o rapsodie confuză, incoerentă și chiar impertinentă de cuvinte, prin care Dumnezeu poate fi dezonorat, și să nu reușim să îi zidim pe alții și pe noi înșine. Duhul lui Dumnezeu stă departe de noi pentru o vreme în astfel de situații, poate ca să ne mustre pentru neglijența de a manifesta o grijă înțeleaptă și sfântă în a învăța să ne rugăm.

Unele practici nefericite ca acestea, pe care le-am văzut în ultima vreme, au adus o mare ocară la adresa celor evlavioși și au constituit o piatră de poticnire și de scandal din partea celor păgâni și necredincioși. Lumea rea și păgână folosește prilejul să arunce o mare ocară asupra oricărei rugăciuni, folosindu-se de ideea de rugăciune spontană, și s-a străduit să illustreze orice rugăciune, care nu este făcută din cărți și forme prestabilite, ca fiind pe cât de odioasă este posibil. Partea mai sobră și mai evlavioasă din Biserica Anglicană, care se închină

de regulă lui Dumnezeu prin liturghii și forme prestabilite, a fost foarte înclinată să aplece urechea la aceste ocări și, în felul acesta, și-a întărit atașamentul față de limitarea la liturghii și cărți de rugăciuni. Ei s-au împietrit față de încercarea de a căuta ei înșiși darul rugăciunii, și au fost tentați să se opună și să îi sancționeze pe cei care și l-au însușit. Nu mică este partea din această ocară publică care se găsește la ușa acelor oameni, care sunt îndrăzneți, ignoranți și nepăsători, care s-au făcut vinovați de astfel de rugăciuni pripite și negândite înaintea lui Dumnezeu, sub pretenția că se roagă prin Duhul.

În opoziție față de această practică a meditării mai dinainte, unii creștini evlavioși și sinceri ar spune: „Și eu m-am gândit ici și colo la multe lucruri pentru care voiam să mă rog, dar când a venit vremea rugăciunii, am constatat că gândurile mele au trecut mult dincolo de ceea ce mă pregătisem să mă rog, fiind abătut de parte către o rugăciune pentru lucruri și cereri foarte diferite, și m-am rugat într-o manieră mult mai vie decât mă gândisem inițial”. Eu aș îndemna un astfel de credincios să primească acest ajutor divin nu ca pe un argument de a neglija pe viitor să se gândească la ce vrea să se roage, ci ca pe o răsplată a sânguinței lui în pregătirea inimii sale mai dinainte pentru această lucrare.

Alți creștini ar spune că uneori, deși s-au gândit la multe lucruri înainte de a se ruga, s-au regăsit într-o confuzie mai mare a minții între gândurile pregătitoare și îndemnul prezente, când s-ar fi rugat într-o manieră spontană. Ca răspuns față de această obiecție, trebuie să spun că și eu am avut parte câteodată de aceeași experiență nefericită, dar cred că în spate stau trei cauze. Fie gândurile mele pregătitoare au fost superficiale și imperfecte în ce privește conținutul sau metoda rugăciunii, astfel că nu mi-am aranjat subiectele rugăciunii mele în nicio formă clară sau în vreo ordine în mintea mea, ci le-am lăsat în incertitudine, astfel că gândurile noi și-au făcut de îndată loc în mintea mea în timpul rugăciunii. Și uneori este mai complicat să corectezi ce este foarte insuficient pregătit decât să o iei cu totul de la capăt.

Sau poate că pregătirea mea a fost în principal o lucrare a minții, fără să iau în considerare sau să cercetez starea inimii mele. Eu mi-am pregătit mintea pentru rugăciune, dar nu și inima. Și apoi nu este de mirare că, atunci când inima vine să se implice cu căldură în rugăciune, ea aleargă departe de simpla pregătire a minții, și uneori pe acest parcurs apare și confuzia în minte.

Sau se poate ca sufletul meu să fi fost în afara unei

dispoziții pentru rugăciune, astfel că n-am putut da vina pe pregătire, căci rugăciunea ar fi fost la fel de rea sau chiar mai rea în lipsa ei.

Dar atunci când m-am ocupat cu grijă și înțelepciune de pregătirea deopotrivă a inimii și minții, am avut multe experiențe când am văzut potrivirea și utilitatea ei, în special când am fost mai tânăr, și în circumstanțe excepționale și solemne.

În final, dacă unii au încercat conștiincios și sârguincios să se pregătească în felul acesta, dar descoperă întotdeauna că se roagă mai util și mai onorabil, cu mai multă regularitate și desfătare, prin simpla pregătire a inimii pentru această îndatorire, fără să își fixeze în minte părțile și metoda rugăciunii mai dinainte, ei trebuie să urmeze acele metode de devoțiune care au văzut că sunt cele mai eficace în atingerea celor mai bune scopuri. Totuși, ei nu trebuie să le interzică sau să îi descurajeze pe alții să se pregătească pentru rugăciune, pe care Dumnezeu îi dorește și îi primește în acest fel.

Trebuie observat însă că puțini creștini ajung la o regularitate și stăpânire a darului rugăciunii fără să învețe acest lucru prin pregătire. Mult mai mare este numărul acelor a căror practică a rugăciunii este mediocră tocmai din lipsa pregătirii.

CONȚINUTUL RUGĂCIUNII

În primul rând, este necesar să ne echipăm cu acel conținut adecvat, ca să putem fi în stare să intrăm mult în părtășie cu Dumnezeu; ca să implicăm sufletele noastre și ale altora într-un fel agreabil și devotat în închinare; ca să ajutăm exercitarea harurilor noastre și ale altora printr-o porție bogată de gânduri și dorințe spirituale în rugăciune; ca să nu fim forțați să facem pauze prea lungi și nepotrivite în timp ce îndeplinim acea îndatorire, nici să ne oprim abrupt, de îndată ce am început să ne rugăm, din cauză că ne lipsește conținutul, nici să turnăm o abundență de cuvinte doar ca să îmbrăcăm lucruri lipsite de sens și superficiale, din cauza absenței varietății gândurilor sfinte.

De aceea, vă voi propune mai întâi câteva reguli care să ne ajute în echiparea cu un conținut adecvat pentru rugăciune, apoi voi prezenta câteva sfaturi legate de conținutul rugăciunii cu care sufletele noastre să fie echipate.

Reguli privitoare la conținutul rugăciunii

Regula nr. 1. Străduiește-te să capeți o cunoaștere extinsă a tuturor lucrurilor care țin de credință, căci nu există nimic legat de ea care să nu ocupe o anume parte din conținutul pentru rugăciunile noastre.

Acesta este cel mai general sfat și regula universală care poate fi dată în acest sens. Haideți să umblăm după o cunoaștere mai mare și mai afectuoasă a lui Dumnezeu și a propriilor ființe. O cunoaștere mare și o familiarizare mare cu Dumnezeu în natura Sa, în Persoanele Sale, în perfecțiunea Lui, în lucrările Sale și în Cuvântul Lui ne vor oferi conținut din abundență pentru invocare, adorare, laudă, mulțumire și binecuvântare, și ne vor sugera multe argumente în pledoaria noastră înaintea lui Dumnezeu pentru îndurare. O cunoaștere și familiarizare intimă a propriilor suflete și o conștientizare vie legată de stările noastre sufletești, de nevoile, înfrustrările și bucuriile noastre ne vor oferi gânduri adecvate pentru mărturisire, cerere și mulțumire. Ar trebui să ne familiarizăm, așadar, cu Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu, căci acolo Se descoperă El față de noi și acolo ne descoperă cum suntem noi înșine. Să facem așa încât cuvântul lui Hristos să locuiască în noi în toată înțelepciunea, ca să putem fi echipați cu cereri și laude.

Ar trebui de asemenea să fim niște observatori veghetori și atenți a lucrărilor lui Dumnezeu în noi și printre noi în orice rânduială și în orice act al providenței, ca să Îl putem cunoaște bine și să ne cunoaștem bine starea sufletelor. Ar trebui să observăm lucrările

inimilor noastre față de Dumnezeu și față de semenii, să ne cercetăm des și să vedem care sunt înclinațiile noastre și cum este viața noastră, în acțiunile noastre naturale și religioase, din viața privată și din societate. În acest sens, ne va fi de mare folos să ne notăm în scris unele dintre cele mai remarcabile acțiuni ale providenței lui Dumnezeu și dintre dovezile mâniei sau îndurării Lui față de noi, ca și unele dintre cele mai remarcabile atitudini ale noastre față de El, fie că este vorba despre păcate, îndatoriri sau manifestări ale harului. Astfel de observații și remarci din umblarea noastră zilnică cu Dumnezeu vor fi o vistierie crescândă de motive pentru rugăciuni de cerere sau laudă. Acesta pare să fie sensul acelor pasaje ale Scripturii în care citim despre nevoia de a fi veghetori asupra rugăciunii (Efes. 6:15; 1 Petru 4:7). Acest lucru ne va face întotdeauna gata să Îi spunem ceva lui Dumnezeu în rugăciune, deopotrivă cu privire la El și la noi înșine. Cercetările noastre de sine ar trebui să fie bine informate, iar harurile și simțămintele noastre ar trebui să fie vii, conducându-ne la îndatorirea rugăciunii, căci, în marea lor parte, ele vor forma conținutul adecvat al rugăciunii și vor curge ușor și într-un fel plăcut.

Regula nr. 2. Trebuie să facem așa încât natura

acestei îndatoriri a rugăciunii, așa cum este ea împărțită, să fie gravată pe inimile noastre și să rămână vie în memoria noastră. Trebuie să ținem minte întotdeauna că ea este compusă din aceste diferite părți ale închinării, anume invocare, adorare, mărturisire, cerere, pledoarie, profesiune (sau dedicare), mulțumire și binecuvântare. Ca să le putem memora mai ușor, ele pot fi rezumate în următoarele patru versuri:

Cheamă-L pe Dumnezeu, adoră și mărturisește,
Cere, pledează și apoi declară
Că ești al Domnului, și mulțumește,
Binecuvântează și-apoi printr-un *Amin* con-
sfîințește.

Printr-o memorare și amintire a acestor părți ale rugăciunii, putem fi ajutați să o parcurgem pas cu pas și să folosim darul împlinirii acestei părți a închinării.

Acest lucru ne va ajuta de asemenea să dezvoltăm darul rugăciunii, dacă avem timpul și abilitatea de a lăsa în scris toate aceste părți ale rugăciunii ca fiind lucruri obișnuite, împreună cu toate pasajele relevante din Sfânta Scriptură sau din scrierile autorilor evlavioși. De asemenea, pasaje de acest fel, ca acelea pe care le auzim în rugăciune și care ne impresionează sufletele, ar trebui notate în scris și subliniate pentru fiecare parte a rugăciunii. Aceasta va păstra în memoria noastră gândurile

și expresiile care au o influență cu totul revigorantă asupra noastră. În cartea sa pe tema rugăciunii, episcopul Wilkins ne-a dat astfel de colecții de versete ale Scripturii, la fel ca Matthew Henry, în cartea sa recentă, în care a aranjat mult mai multe versete alese atent și judicios pe mai multe subiecte de rugăciune.

Regula nr. 3. Dacă vrem să fim echipați cu mari provizii de subiecte de rugăciune, ar trebui să nu ne mulțumim cu generalități, ci să pătrundem în lucrurile specifice din mărturisirile, cererile și mulțumirile noastre.

Trebuie să luăm în considerare detaliile legate de atributele, gloriile și harurile lui Dumnezeu, ca și relația în care ne aflăm față de El. Exprimă-ți păcatele, nevoile și întristările, fiind conștient în mod specific de circumstanțele triste care le-au însoțit. Acest lucru îți va lărgi inima prin rugăciune și smerire, dacă vei mărturisi lucrurile care cresc vinovăția păcatelor tale, anume dacă au fost comise împotriva cunoașterii, împotriva avertismentelor conștiinței etc. El te va echipa cu multe motive de mulțumire când te vei gândi la circumstanțele înălțătoare ale îndurărilor și mângâierilor tale, anume că ele sunt deopotrivă mari, spirituale și veșnice, dar și temporale; că ele ți-au fost date chiar înainte să le ceri sau de îndată ce te-ai rugat pentru ele etc. Și fă așa încât cererile

și mulțumirile tale să fie potrivite într-o manieră specială pentru locul și circumstanța în care te găsești, pentru cei care se roagă cu tine și pentru cei pentru care te rogi.

Poverile, îngrijorările, lipsurile, nevoile și păcatele noastre sunt multe, dar la fel de multe sunt atributele Dumnezeului nostru, făgăduințele și harurile Lui. Dacă ne deschidem larg gurile, El le va umple și ne va sătura cu lucruri bune, potrivit Cuvântului Lui. Dacă lucrurile generale ne-ar fi suficiente, o formă scurtă de rugăciune ar trebui să fie de ajuns pentru toate nevoile noastre. Ar fi suficient să ne exprimăm înaintea lui Dumnezeu în felul acesta: „O, Doamne, Tu ești mare și bun, dar noi suntem niște păcătoși ticăloși. Dă-ne toate îndurările de care avem nevoie în această viață și în veșnicie, de dragul lui Isus Hristos, și acceptă prin El toate mulțumirile noastre pentru orice avem și pentru tot ce sperăm să primim. A Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt să fie slava în veci! Amin”.

Aceasta este cea mai generală și mai cuprinzătoare rugăciune, și include în ea tot ce este necesar. Dar niciun creștin nu își poate sătura sufletul sau să meargă din zi în zi la scaunul îndurării, și să nu spună nimic altceva decât aceste cuvinte. Un sfânt într-o stare corectă a sufletului

are o mare plăcere să își reverse sufletul înaintea lui Dumnezeu prin sute de aspecte particulare, iar Dumnezeu așteaptă de la copiii Lui să își simtă nevoile speciale și îndurările particulare, și să ia seama deopotrivă la cele mai neînsemnate și la cele mai important aspecte sau circumstanțe legate de rugăciunile copiilor Lui. Haideți să nu ne limităm pe noi înșine în acest sens, căci mâna lui Dumnezeu și inima Lui nu sunt limitate. Domnul nostru Isus Hristos ne îndeamnă să cerem și ne făgăduiește că ne va fi dat (Matei 7:7). Apostolul Pavel ne îndeamnă să ne aducem rugăciunile și cererile la Dumnezeu în toate lucrurile (Fil. 4:6). Iar apostolul Iacov ne spune că nu primim, pentru că nu cerem (Iacov 4:2).

Regula nr. 4. Pentru echiparea minților noastre cu elemente care să compună rugăciunea, este foarte potrivit ca, pentru momente solemne de închinare, să citim o parte anume din Cuvântul lui Dumnezeu sau dintr-o carte sănătoasă de învățătură scrisă de un sfânt; sau să discutăm cu alți credincioși despre lucrurile spirituale; sau să petrecem câțva timp aducându-ne aminte sau meditând la lucrurile care țin de credința noastră.

Acest lucru ne va oferi conținut duhovnicesc pentru rugăciuni și, pe deasupra, ne va concentra gândurile

în solemnitate. Chiar înainte să ne implicăm în acea lucrare, ar trebui să ne dezlipim pentru scurt timp de preocupările din această lume, pentru ca sufletele noastre să poată fi mai libere pentru părtășia cu Dumnezeu. Putem împrumuta conținut pentru rugăciune din cuvintele pe care le citim, din gândurile lăuntrice din sufletele noastre sau din discuțiile sfinte cu frații de credință.

Mulți sfinți au descoperit că, în timp ce ei au început să mediteze la cele sfinte, focul rugăciunii s-a aprins în ei (Ps. 39:3). Și în timp ce le vorbim oamenilor despre lucrurile religioase și despre evlavia lăuntrică, vom descoperi cu siguranță lucruri pe care să I le spunem lui Dumnezeu.

Regula nr. 5. Dacă după toate acestea, inimile noastre sunt foarte sterpe și cu greu putem ști ce să spunem despre noi în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, poate fi util să luăm în mâini o carte care să conțină unele gânduri duhovnicești sub forma unor rugăciuni, a unui devoțional sau unele modele de rugăciune. Între acestea, cele mai valoroase sunt psalmii lui David, unele dintre profețiile lui Isaia, unele capitole din Evanghелиi și multe pasaje din epistole.

Astfel, ne putem înălța inimile către Dumnezeu în

taină, prin cereri scurte, în adorare sau mulțumire, potrivit cu versetele sau paragrafele pe care le citim, și cu starea sufletelor noastre. Și am spus câteva cuvinte în capitolul precedent despre acest fel de rugăciune.

Mulți creștini au avut parte de un ajutor foarte potrivit și de mari avantaje în devoțiunile lor personale, astfel că, atunci când nu puteau spune de la sine nicio rugăciune înaintea lui Dumnezeu, totuși au putut să întrerupă lectura unor astfel de scrieri – fie din Cuvânt, fie din autorii sfinți – cu scurte înălțări sfinte ale sufletelor lor la Dumnezeu, prin cereri fierbinți. În felul acesta, ei și-au înflăcărat sufletele și și-au îndeplinit deseori această îndatorire înaintea lui Dumnezeu mai potrivit decât alte persoane, care au daruri mai mari și mai largi, au identificat clar lucruri pentru care să se roage și sunt mult mai fluenti în vorbire. Nu pot decât să aprob ce spunea episcopul Wilkins despre rugăciunea personală de taină, anume „că aici nu doar că nu este necesar ca omul să continue să manifeste o stare în rugăciune, ci în devoțiunile lui personale, el se bucură de o mai mare libertate atât în exprimarea, cât și în conținutul rugăciunilor sale. El poate uneori să se oprească și să facă o pauză, și pot exista intermitențe și spații goale, timp în care, prin meditare, el poate să își aducă aminte de motivele de rugăciune sau să vină cu altele

noi, în continuarea împlinirii îndatoririi sale de a se ruga”.

Regula nr. 6. Dacă îți descoperi inima foarte uscată și neafectată de lucrurile spirituale, încât nu poți să Îi spui nimic în rugăciune, astfel că nimic spiritual nu îți vine în gânduri, du-te și pleacă-te smerit înaintea lui Dumnezeu și spune-I cu întristare că nu Îi poți spune nimic, că nu poți face nimic altceva decât să plângi și să suspini înaintea Lui. Du-te și spune-I că fără ajutorul Duhului Lui, nu te simți în stare să spui nici măcar un cuvânt, că fără ajutorul nemijlocit al harului Lui, nu poți face nimic în această închinare. Spune-I cu smerenie că nu va putea primi jertfa de dimineață sau de seară dacă El nu găsește de cuviință să trimită foc din Cer asupra altarului.

Insistă fierbinte înaintea Lui ca să îți dea Duhul Său, chiar dacă nu poți face asta decât prin lacrimi și suspine. Imploră-L să nu lase ca inima ta să fie atât de împietrită, nici ca sufletul tău să fie atât de gol de lucrurile duhovnicești, ca nu doar acum, ci în toate circumstanțele și momentele, să îți dea ajutorul Lui într-o lucrare atât de glorioasă cum este această părtășie cu El. Dumnezeu cunoaște gândul Duhului Lui, iar El aude aceste suspine care nu pot fi rostite, și înțelege sensul lor atunci când

sufletul pare că este atât de incapabil să spună un singur cuvânt, astfel că nu se poate exprima decât în felul acesta. Tatăl nostru ceresc aude gemetele și suspinele prinșilor de război (Ps. 102:20). Și astfel se păstrează o părtășie glorioasă cu Dumnezeu înainte de sfârșitul aceluși timp de închinare, când la începutul lui, sfântul nu poate spune nimic altceva decât „Doamne, nu pot să mă rog”.

Trebuie notat aici că, atunci când asupra sufletului se abate o astfel de greutate și insensibilitate, o astfel de răceală sau distragere în această închinare, și o astfel de aversiune și reținere a minții, această stare ar trebui să fie un subiect de smerire și scârbire de sine adâncă înaintea lui Dumnezeu, în special când ne dăm seama că această stare este cauzată de neglijența noastră sau de vreo vinovăție a unui lucru săvârșit recent, din cauza căreia conștiința suferă. Ar trebui să implorăm fierbinte iertarea pentru aceste lucruri și, așa cum spunea Wilkins, „Ceea ce ne lipsește în ce privește gradele de implicare în această îndatorire a noastră, ar trebui să compensăm prin smerenie și umilință; iar aceasta va fi cea mai potrivită manieră de a trata eșecurile noastre, când ne putem întări pe noi înșine chiar prin neputințele noastre”.

Sfaturi privind conținutul rugăciunilor

Sfatul nr. 1. Nu te gândeți că este absolut necesar să insiști pe toate părțile rugăciunii de fiecare dată când I te adresezi lui Dumnezeu, chiar dacă, în rugăciunile noastre solemne, există puține părți care pot fi lăsate deoparte. Ceea ce omitem într-o circumstanță, putem să includem într-o alta, cu simțăminte mai vii, așa încât să putem împlini toată îndatorirea noastră la tronul de har. Trebuie totuși să ne asigurăm că insistăm cel mai mult pe acele lucruri care ne sunt cele mai dragi inimilor noastre, mai ales când vine vorba de rugăciunea de taină. Acesta este un sfat bun chiar și în ce privește rugăciunile comune, când lucrurile de care suntem cel mai profund afectați noi înșine sunt și preocuparea adâncă a celor împreună cu care ne rugăm. De asemenea, trebuie să lăsăm ca părțile rugăciunii pentru care sufletele noastre sunt cel mai bine pregătite și cel mai profund impresionate în prezent să ocupe cea mai mare parte din timpul de rugăciune, fie că este vorba despre adorare, cerere, mărturisire sau mulțumire. Acest lucru nu doar că ne va oferi conținut pentru rugăciuni, ci ne va păstra și sufletele vii implicate în rugăciune și va fi cel mai bun mijloc pentru a-i atrage pe cei care se roagă împreună cu noi, încurajând harurile lor să se exercite. Acele lucruri de care cei ce se închină cu noi nu sunt

preocupați este cel mai bine să fie lăsate deoparte, pentru momentele când mergem să ne rugăm personal lui Dumnezeu, în rugăciunea de taină.

Sfatul nr. 2. Potrivește subiectul rugăciunii tale la situația sau ocazia specială în care te afli, la circumstanțele de timp, loc și persoane cu sau pentru care te rogi. Aceasta va fi o altă sursă de conținut pentru rugăciune și te va îndrepta către alegerea gândurilor și a limbajului adecvat pentru fiecare parte a rugăciunii.

În ce privește timpul. Dacă este dimineață, Îl putem adora pe Dumnezeu ca Păstorul veghetor al Israelului, care nu aștește, nici nu doarme. Apoi ne putem mărturisii inabilitatea de a ne apăra pe noi înșine pe parcursul nopții, când natura și puterile noastre active sunt adormite, ca și cum ar fi inutile și moarte. Apoi Îi putem aduce mulțumiri pentru că ne-a păzit de duhurile întunericului, că ne-a dat odihnă într-o bună măsură și că ne-am trezit în pace: „Mă culc, adorm, și mă deștept iarăși, căci Domnul este sprijinul meu” (Ps. 3:5). Apoi cerem sfatul lui Dumnezeu și călăuzirea Lui în toate treburile zilei, alături de prezența lui Dumnezeu cu noi în toate grijile, treburile, pericolele și îndatoririle noastre.

La rugăciunea de seară, Îi aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru îndurările zilei pe care le-am cerut

la rugăciunile noastre de dimineață. Astfel, ne mărturisim păcatele și nesăbuițele zilei, și ne smerim sufletele înaintea lui Dumnezeu. Ne rugăm pentru îndurările adecvate în noaptea care urmează, prin expresii de adorare, mărturisire și resemnare de sine, potrivite pentru acel moment: „Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea” (Ps. 4:8).

Tot așa trebuie să ne rugăm înainte sau după o masă, de ziua Domnului și în zilele de lucru obișnuite, într-o vreme de război sau pace, în timpul închinării publice sau în devoțiunile personale, în vremuri de ne-caz și de smerire. Fiecare expresie din rugăciunea noastră, în diversele ei părți, trebuie potrivită momentului și circumstanței specifice în care ne aflăm.

În ce privește locul și persoanele. În devoțiunile noastre personale, putem să Îl adorăm pe Dumnezeu în acest limbaj: „O, Doamne, Dumnezeule, care vezi tot ce se face în taină, care cunoști căile mele, Tu ai poruncit ca noi, copiii Tăi, să Te căutăm în odăițele noastre, și ai făgăduit că ne vei răsplăti”. Și aici ar trebui să ne mărturisim păcatele mai specific, pe care lumea nu le cunoaște, și să ne revărsăm întregul suflet înaintea lui Dumnezeu cu o mai mare libertate și claritate. Noi Îi

spunem toate nebuniile noastre, infirmitățile noastre, bucuriile și întristările noastre, nădejtile noastre cele mai mari, temerile noastre cele mai întunecate și mai profunde, și toate lucrările lăuntrice ale inimilor noastre, fie către sine, fie către alții. Noi conversăm corect cu Dumnezeu în rugăciune atunci când, ca să zic așa, păstrăm o prietenie spirituală cu El în taină, iar în adresările noastre smerite, comunicăm cu El ca Prietenul nostru ceresc.

Când ne rugăm în familie, conținutul trebuie potrivit circumstanțelor casei, în mărturisirea păcatelor familiei, în cererile și mulțumirile pentru îndurările necesare familiei; în cereri pentru cei ai casei care sunt bolnavi sau sănătoși, în tulburare sau în pace, acasă sau în călătorie. Limbajul nostru față de Dumnezeu trebuie să fie potrivit acestei varietăți de stări și circumstanțe.

Dacă ne rugăm în prezența unui grup de creștini, noi ne apropiem de Dumnezeu cu o îndrăzneală sfântă, cam în felul în care noi facem acest lucru în îndatoririle noastre de închinare personală. Avem motive să ne luăm mai multă libertate când suntem printre alți sfinți, ale căror inimi au simțit multe dintre aceleași lucrări lăuntrice ca și noi. Astfel, când credința noastră este înprospătată și vie, ar trebui să Îi

aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru alegerea noastră în Hristos Isus; pentru ispășire și neprihănirea Fiului lui Dumnezeu, la care nădăjduim cu smerenie să avem parte; pentru lucrarea de iluminare și sfințire făcută de Duhul Lui în inimile noastre; și pentru așteptările noastre legate de slava veșnică. Prin exprimarea bucuriilor credinței noastre înaintea lui Dumnezeu, putem să fim deseori un mijloc, în mâinile Duhului Sfânt, pentru creșterea credinței și a bucuriei altora.

În închinarea publică sau în devoțiunile din familie, unde sunt prezenți deopotrivă sfinți și păcătoși, un slujitor al Evangheliei sau un creștin care se exprimă în rugăciune trebuie să țină cont de circumstanțele întregului grup de oameni în care se roagă și să pledeze pentru îndurările potrivite. Totuși, eu nu cred că el ar trebui să se rușineze să își exprime credința și nădejdea când vorbește cu Dumnezeu, acolo unde sunt mulți care i se alătură în acea exprimare sfântă, chiar dacă nu toți cei prezenți pot să i se alature din inimă sau să își dea consimțământul față de rugăciunea lui. Poate că aceasta va fi calea prin care cei neconvertiți să se rușineze și să fie întristați lăuntric pentru că sunt forțați să respingă în mintea lor multe dintre expresiile folosite în rugăciune de slujitorul Evangheliei sau de cel credincios care se roagă, și poate că ei vor fi convinși în sinea

lor de necredința lor, tocmai pentru că nu se pot alătura în același limbaj al credinței și nădejzii, al bucuriei și mulțumirii. Nu este necesar ca fiecare închinător să își înalțe sufletul către Dumnezeu potrivit fiecărei poziții rostite în rugăciunea comună, ci doar în cazul acelor care sunt potrivite stării și circumstanțelor lui, așa încât el să își însușească acele cuvinte ca și cum ar fi ale lui și ca și cum ar exprima sincer starea sa înaintea lui Dumnezeu.

Sfatul nr. 3. Nu te gândi că ar trebui să te rogi rugăciuni lungi de dragul de a te ruga astfel, sau că ar fi nevoie să întinzi subiectele de rugăciune prin truda minții, dincolo de limitele normale ale stării sufletului tău.

Dumnezeu nu găsește în mod necesar mai multă plăcere în cazul rugăciunilor care sunt lungi din cauză că sunt lungi, și nici creștinii nu sunt mai zidiți dacă rugăciunile lor sau ale altora sunt mai lungi. Când ne simțim sufletele uscate și inimile constrânse, este mult mai bine să compensăm scurtimea rugăciunilor prin caracterul fierbinte al devoțiunilor noastre. Putem să strigăm la Dumnezeu cerându-I ajutorul Duhului Lui Sfânt chiar în mijlocul rugăciunilor noastre, pentru ca El să ne ajute să ducem la bun sfârșit acea lucrare.

Dar nu toți sunt potriviți să se roage îndelung.

Dumnezeu a dăruit o varietate de daruri și talanți naturali și spirituali asupra oamenilor. Nici măcar cel mai bun dintre creștini sau dintre sfinții cu cele mai mari daruri nu sunt întotdeauna potriviți pentru rugăciuni lungi. De regulă, rugăciunile lungi duc la multe dificultăți. Uneori, cel ce se roagă este trădat de rugăciunile lungi prin a se simți nevoit să spună lucruri aspre, pripite sau să folosească expresii nepotrivite în prezența lui Dumnezeu. Acestea sunt lucruri nevrednice de măreția lui Dumnezeu și nepotrivite pentru starea noastră smerită. Uneori, astfel de oameni sunt forțați să se abată de la subiect și să spună lucruri irelevante, ori să rătăcească în rugăciunea lui atât de departe, încât gândurile lui să nu se mai poată reconcentra pe tema inițială a rugăciunii. Astfel, închinarea cu adevărat spirituală este împiedicată și poate fi coruptă. Am face mai bine să ne însușim în acest sens sfatul lui Solomon, care a spus: „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în Cer, și tu pe Pământ, de aceea să nu spui vorbe multe” (Ecl. 5:2).

De asemenea, noi putem fi ispitiți să tot repetăm aceleași lucruri, ceea ce Mântuitorul nostru a condamnat când le-a spus ucenicilor Lui: „Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se

pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați” (Matei 6:7). Într-adevăr, uneori, în mijlocul simțămintelor noastre calde, în rugăciune, suntem constrânși într-un fel plăcut să repetăm aceleași cuvinte mânați de simpla stare fierbinte a sufletului, și există astfel de exemple în Scriptură. Totuși, în cea mai mare parte a lor, repetițiile pe care noi le facem în rugăciune nu sunt dovada unui suflet înflăcărat, ci a sărăciei și aridității minților noastre, și a superficialității stării noastre.

Apoi suntem în pericol ca, printr-o înclinație către rugăciuni lungi, să îi obosim pe cei cu care ne rugăm sau în prezența cărora ne rugăm, mai ales când o rugăciune este alcătuită din prea multe cuvinte, sau când este făcută cu o atitudine plictisită sau leșinată, fără o varietate plăcută a gândurilor. Mărturisesc că, atunci când Duhul este turnat în măsuri mari asupra oamenilor, în circumstanțe extraordinare, au existat grupuri de persoane care s-au rugat împreună vreme de o oră sau două, cu o varietate plăcută de conținut și exprimări, și în loc să trudească și să se străduiască să continue, li s-a părut greu să se oprească. Sufletele lor au fost în tot acest timp aproape de Dumnezeu și au păstrat vie atenția acelor care li s-au alăturat în devoțiune. Părinții noștri au trăit și au simțit aceste lucruri. Dar acel duh de rugăciune pare că s-a îndepărtat în vremurile noastre, și

rareori descoperim printre noi rugăciuni lungi care să fie însoțite de tot atâta afecțiune și devoțiune, fie în noi înșine, fie în alții, pe parcursul unui șir lung de rugăciuni.

Uneori mai suntem ispitiți de aceste rugăciuni lungi să depășim timpul care ni s-a alocat pentru rugăciune, în special când există și alții care trebuie să ne urmeze în aceeași lucrare. Sau putem să intrăm în timpul alocat pentru alte părți ale închinării, astfel că unii dintre semenii noștri cu care ne închinăm devin stresați. Iar când oamenii au o obligație de a merge într-un alt loc până la un anumit moment, sau când trebuie să se implice în alte îndatoriri, partea lor de slujire ajunge în final să fie afectată. Trebuie remarcat aici că chiar și când Iacov s-a luptat cu îngerul, acesta i-a cerut să îl lase să plece, căci veniseră zorii zilei (Gen. 32:26).

Întrucât nu trebuie să îi permitem unei îndatoriri să ocupe timpul alteia, nu ar trebui să gestionăm nicio îndatorire așa încât îndatorirea altora, care vin după noi, să devină o trudă pentru ei, ci să facem așa încât să fie o plăcere și o ocupație spirituală pentru toți.

Aș adăuga în final că, prin această tentație de a fi excesiv de lungi în rugăciune, fără o măsură potrivită a duhului de rugăciune și a devoțiunii vii, unii creștini

imprudenți le-au oferit ocazii din plin batjocoritorilor păgâni ai acestui veac să ia peste picior credința. Oamenii răi de pe Pământ au printre ei aceste metode ridicole de a conversa cu Dumnezeu, astfel că iau peste picior darul și duhul de rugăciune din cauza felului în care noi ne achităm uneori de această parte a închinării noastre. Acolo unde Duhul lui Dumnezeu atrage inima să continue în rugăciune, prin influențele Lui nemijlocite și speciale, aceste dificultăți nu se ivesc. Deși îi descurajez pe tinerii creștini să facă rugăciuni lungi care să izvorască din exemplul altora sau dintr-o speranță superstițioasă că I-ar fi mai pe plac lui Dumnezeu dacă spun multe cuvinte, ori dintr-o atitudine sufletească de superficialitate, nu vreau ca voi, cititorii mei, să credeți că este întotdeauna cel mai bine să spunem cele mai scurte rugăciuni.

Firea noastră păcătoasă este mult prea înclinată să încheie rugăciunea personală sau în familie după câteva minute de închinare doar ca urmare a leneviei și a oboselii față de lucrurile sfinte, lucru care este vrednic să fie blamat în egală măsură. În felul acesta, noi omitem o mare parte a lucrării necesare a rugăciunii, când nu aducem mărturisirile, cererile, pledoariile pentru îndurare sau mulțumirile noastre înaintea lui Dumnezeu.

Eu nu cred nici că rugăciunea în adunările publice ar trebui să fie atât de scurtă, încât să pară că singurul ei scop ar fi să constituie o simplă prefață la predică sau o benedicție după predică. Rugăciunea comună este o parte considerabilă, dacă nu chiar îndatorirea principală, din închinarea comună, și, în general, ar trebui să ne rugăm suficient de mult timp ca să trecem prin cele mai necesare și mai importante scopuri ale unei rugăciuni publice înaintea tronului de har. Prudența creștină ne va învăța să stabilim lungimea rugăciunilor noastre potrivit cu circumstanțele prezente și după măsura abilităților noastre în această lucrare.

METODA RUGĂCIUNII

Metoda este necesară pentru a ghida gândurile noastre, pentru a rândui expresiile noastre și pentru a aranja diversele părți ale rugăciunii într-o asemenea ordine încât să fie cel mai ușor de înțeles pentru cei care ni se alătură, și cea mai adecvată pentru a inspira și menține vie devoțiunea noastră și a lor. Deși în cazul rugăciunii nu este necesară aceeași regularitate corectă și precisă ca în ce privește predicarea Cuvântului, o rugăciune bine organizată este cea mai acceptabilă pentru oameni, cea mai onorabilă înaintea celor necredincioși și foarte plăcută înaintea lui Dumnezeu. Când este turnat ca duh

de rugăciune în cele mai glorioase măsuri, Duhul lui Dumnezeu nu contrazice regulile unei metode naturale și rezonabile, deși metodele Lui pot fi caracterizate de o varietate infinită.

Oricum trebuie să folosim o anumite metodă ca să fim ocrotiți de confuzie, așa încât gândurile noastre să nu fie înșirate fără sens, nici amestecate sau aruncate împreună într-o manieră tumultoasă sau nepotrivită. Ea ne va fi de ajutor să evităm repetițiile sau tautologiile, când fiecare parte a rugăciunii este pusă la locul care i se cuvine. Ea ne va păzi de abaterile de la șirul rugăciunii, când avem gândurile bine rânduite, într-o ordine anume, și când parcurgem cu atenție fiecare pas din rugăciunea noastră. Putem evalua ce fel de subiect decurge potrivit și natural din ceea ce spunem în prezent, așa că nu este nevoie să umplem spații goale cu conținut care nu se potrivește. Cei care pretind că se roagă fără să respecte vreo metodă, dacă sunt acceptabili și îi încurajează și pe alții în darul lor de rugăciune, în mod sigur folosesc o metodă naturală, chiar dacă nu o recunosc ca atare, și fac legătura într-un fel potrivit între lucrurile pentru care se roagă, chiar dacă ei înșiși nu ar putea spune că au stabilit vreo regulă pe care să o urmeze sau dacă nu observă ei înșiși ordinea din rugăciunile lor.

Și există trei reguli generale care țin de metoda folosită în rugăciune, pe care aș vrea să le recomand cititorilor mei.

1. Fă deosebire între subiectele generale și cele specifice din rugăciune

Fă așa încât subiectele generale și cele specifice din rugăciunea ta să fie bine deosebite între ele și, în mod uzual, menționează mai întâi subiectele generale, după care pe cele specifice.

De exemplu, în rugăciunea de adorare, noi recunoaștem că Dumnezeu este cu totul glorios în natura Sa, suficient în Sine și atotsuficient, și menționăm aceste lucruri cu cea mai adâncă reverență și cu smerirea universală a sufletului.

După aceea, noi trecem la detalii, lăudându-L pentru atributele Sale specifice, precum puterea, înțelepciunea, bunătatea, și așa mai departe, și punem la lucru harurile noastre particulare în consecință. La fel facem în mărturisire: mai întâi ne recunoaștem a fi niște păcătoși ticăloși, corupți prin natura noastră și parte din aceeași masă păcătoasă cu restul omenirii, după care mărturisim nelegiuirile noastre particulare și vinovăția noastră specială. La fel facem în cererile noastre: mai întâi ne rugăm pentru bisericile lui Hristos din întreaga

lume, pentru interesele Sale și pentru lucrarea Evangheliei Lui de pe întreg Pământul, după care ne rugăm pentru bisericile din țara noastră, din orașul nostru și, în final, pentru biserica locală a lui Hristos din care facem parte.

Este adevărat că uneori există o frumusețe și în însumarea în final a tuturor aspectelor particulare într-o exprimare generală, ca atunci când Îl laudăm din tot sufletul nostru pe Dumnezeu, și când exclamăm: „Doamne, Tu ești înălțat mai presus de toate laudele noastre. Tu ești cu totul măreț și glorios”. Sau când am mărturisit anumite păcate specifice, după care ne plecăm înaintea lui Dumnezeu ca niște oameni care se recunosc cu totul păngăriți și vinovați.

După ce am cerut îndurări particulare, Îi cerem apoi lui Dumnezeu, care poate face pentru noi mai mult decât putem cere sau gândi, să ne dăruiască toate celelalte mângâieri și toate binecuvântările de care El știe cel mai bine că avem nevoie.

Totuși, trebuie să respectăm această regulă potrivit căreia subiectele mai generale și cele mai specifice sunt prezentate distinct unele de altele, pentru a face metoda noastră de rugăciune să fie mai naturală și mai plăcută.

2. Lucrurile de același fel ar trebui puse împreună în rugăciune, în marea lor parte.

Nu ar trebui să alergăm de la o parte la alta prin schimbări bruște de idei, după care să ne întoarcem de-seori la aceeași parte, de parcă am lua-o când înainte, când înapoi, ca niște oameni confuzi. Acest lucru tulbură mintea celui care se roagă, îi dezgustă pe cei care se închină împreună cu el și le afectează devoțiunea, făcându-ne înclinați să repetăm lucruri în van și să ne pierdem cu totul în a face această slujire fără sens.

Totuși, aș face această excepție. Uneori același subiect poate să survină în mod natural în două sau trei părți ale rugăciunii, și să fie menționat în două sau trei locuri de un închinător judicios. Putem face referire la unele dintre atributele lui Dumnezeu la partea de adora-re din rugăciune, în cadrul căreia Îl lăudăm pentru perfecțiunile Sale, și să ne întoarcem la ele la partea de cereri pentru îndurări, când folosim puterea, înțelep-ciunea sau bunătatea Lui ca un argument pentru întă-rirea cererilor noastre. Putem menționa atributele Lui și la partea de mulțumire, când Îl binecuvântăm pentru beneficiile de care avem parte ca urmare a bunătății, puterii sau înțelepciunii Sale. Așadar, la începutul unei rugăciuni, în invocarea lui Dumnezeu, într-o propozi-ție sau două, noi putem face mărturisirea nevredniciei

noastre și cererea noastră pentru ajutorul lui Dumnezeu, iar către încheierea rugăciunii nu este nimic greșit să folosim o propoziție sau două despre același lucru, așa încât mințile noastre să fie afectate potrivit, chiar dacă se poate ca același lucru să fi fost menționat deja.

De exemplu, noi putem cere iertare pentru toate imperfecțiunile din faptele noastre, să cerem ca Dumnezeu să asculte toate cererile noastre în Numele Domnului nostru Isus, să punem rugăciunile noastre în mâinile Răscumpărătorului și Marelui nostru Preot, și să dedicăm toată ființa noastră în mâinile harului divin, până ce vom fi conduși în siguranță la slavă. Dar toate acestea trebuie făcute printr-o varietate de expresii și legături potrivite, așa încât să fie un lucru plăcut în sine și să impresioneze mințile celor cu care ne rugăm, ca să le dea mai degrabă desfătare în devoțiunea lor, nu să o împiedice.

3. Trebuie acordată prioritate adevărurile divine.

În fiecare parte a rugăciunii, lucrurile care sunt obiectele potrivite pentru gândirea noastră [sau adevărurile biblice, divine] trebuie menționate primele, și abia după aceea cele care influențează și ne mână simțămintele. Nu vreau să spun prin asta că ar trebui să urmăm o manieră de a ne ruga care să semene mai mult a predicare, așa

cum unii au făcut într-un fel nepotrivit, când să rostim multe adevăruri spirituale fără ca ele să îmbrace forma sau atitudinea rugăciunii. Este un obicei foarte nepotrivit al unora, care menționează adevărurile lui Dumnezeu într-un fel în care ei par mai degrabă că predică îndelung, într-un fel doctrinar, decât să se roage. Totuși, există circumstanțe frecvente în rugăciune, în diversele ei părți, când ne aducem aminte de adevărurile divine și când acestea constituie o temelie potrivită pentru expresii calde, din inimă, precum acestea: „O, Doamne, Tu ești bun și faci binele! Cum aș putea eu să continui să trăiesc atât de mult fără să am parte de bunătața Ta? Păcatele mele sunt mari și nelegiuirile mele au fost săvârșite în ciuda multor adevăruri pe care le știu. O, ce n-aș da să pot să le deplâng înaintea Ta în taină! O, dacă aș putea să îmi revărs sufletul înaintea Ta în întristare din cauza multelor mele insulte la adresa Ta!” În felul acesta, limbajul emoției vine după cel care exprimă adevărurile, căci aceasta este metoda cea mai rațională și naturală.

După prezentarea acestor reguli generale, cea mai bună metodă către care te pot îndrepta este cea a împărțirii rugăciunii în părțile pe care le-am prezentat în capitolul precedent. Eu nu știu de o ordine mai naturală decât aceasta. Noi începem cu invocare sau chemarea lui

Dumnezeu, apoi trecem la adorarea aceluia Dumnezeu pe care L-am invocat, și facem asta pentru atributele Sale diverse și glorioase, apoi suntem conduși în mod natural la mărturisire, având în vedere ce ființe mici și vrednice de dispreț suntem în prezența unui Dumnezeu atât de vrednic de adorat, și ne smerim astfel din cauza mulțimii păcatelor noastre și a multor noastre nevoi. După ce I-am adus laude Dumnezeului atât de sfânt și ne-am adus lipsurile înaintea Lui, cererile de îndurare vor decurge natural, și ele ar trebui însoțite de apelul la argumente spirituale, așa cum ne pun pe limbă Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu. În final, noi ne predăm pe noi înșine în mâinile lui Dumnezeu și ne exprimăm dedicarea față de El, după care ne aducem aminte de îndurările pe care le-am primit și Îl onorăm pe Dumnezeu cu recunoștință și mulțumiri. Și pentru că El este glorios în Sine și în lucrările puterii și ale harului Lui, noi Îl binecuvântăm și Îi atribuim slava veșnică.

Nu pot să nu mă gândesc că este ceva foarte util pentru proaspeții credincioși în lucrarea de rugăciune să își aducă aminte de toate aceste părți ale rugăciunii, în ordinea lor, și să își exprime gândurile și dorințele înaintea lui Dumnezeu în felul acesta, procedând cu regularitate de la o parte la alta. Și dacă acest lucru este util ajutându-ne și învățându-ne cum să ne rugăm în

public, câteodată este la fel de folositor să aplicăm aceeași practică și în devoțiunile noastre personale. Totuși, trebuie spus că nu suntem obligați să ne limităm în rugăciune la o formă anume.

Mintea este uneori atât de plină de o parte anume a rugăciunii, poate de mulțumire sau de dedicare de sine, încât expresiile înalte de recunoștință și dedicare de sine față de Dumnezeu sunt primele care ni se așază pe buze: „Doamne, am venit să mă dedic Ție printr-un legământ veșnic; sunt al Tău prin harul Tău, și așa vreau să fiu pe veci”. Sau „binecuvântat fie Numele Tău, o, Doamne, Dumnezeule atotputernic, pentru bunătățile bogate care îmi satură sufletul, căci Tu ai iertat toate nelegiuirile mele și ai vindecat toate bolile sufletului meu!”

Alteori, chiar de la începutul rugăciunii, când insistăm pe una dintre primele părți ale ei, primim un imbold de la Duhul lui Dumnezeu, care ne poartă gândurile și întregul suflet printr-o devoțiune caldă la o altă parte, foarte diferită, și este posibil ca acest lucru să survină către încheierea rugăciunii. Iar când Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește astfel, și sufletele noastre sunt într-o stare evlavioasă, nu trebuie să stingem Duhul lui Dumnezeu doar pentru că am vrea să stăm alipiți de

un anume set de reguli sau de o metodă prestabilită.

Nu este nevoie ca persoanele cu mari daruri, cu simțăminte duhovnicești, obișnuite să aibă o părtășie bogată cu Dumnezeu, și care au ajuns la o măsură însemnată în acest dar prin întrebuițare îndelungă, să se lege de o anumită metodă de rugăciune, pe care să o folosească în toate situațiile. În Sfânta Scriptură descoperim rugăciuni foarte diverse în ce privește ordinea și disponerea părților lor, după cum Duhul lui Dumnezeu și simțămintele spirituale ale sfinților i-au călăuzit. Dar și acolo există o anumită metodă, după cum putem observa și demonstra.

Eu sunt convins că, dacă creștinii tineri nu apeleză, în primele lor eforturi de a se ruga, la un obicei superficial și neglijent de a spune orice le vine în minte în acea clipă, ci încearcă să învețe această îndemânare sfântă aducându-și aminte de multele părți ale rugăciunii și exprimându-și gândurile în acest fel, mare parte din membrii bisericilor noastre ar ajunge la un grad mare al însușirii darului rugăciunii și ar fi în stare să manifeste mai apoi o libertate mai glorioasă și mai nelimitată în sufltele lor, fără să încalce regulile metodei corecte și naturale – și aceasta spre zidirea solidă a bisericilor noastre și a familiilor lor.

EXPRIMAREA ÎN RUGĂCIUNE

Rugăciunea este lucrarea adecvată a inimii, și totuși, în starea prezentă, în rugăciunea personală și în cea comună, exprimarea este un ajutor excelent în această parte a închinării.

Este adevărat că un credincios se poate ruga din inimă și eficace, și totuși să nu se folosească de cuvinte. Există momente când dorințele inimii pot fi prea mari ca să poată fi exprimate în cuvinte, când Duhul lui Dumnezeu este cu noi în acțiuni profunde și ne ajută să pledăm cu suspine care nu pot fi exprimate (Rom. 8:26). Oamenii muți s-ar putea gândi la nevoile lor și să își înalțe sufletele către Dumnezeu în dorințe și tânjiri prin care să ceară har la vreme de nevoie. Nu este necesar să folosim cuvinte înaintea lui Dumnezeu în astfel de situații, pentru că El cunoaște dorințele inimilor noastre și tânjirile cele mai tainice ale noastre față de El. Cel care aude fără urechi ne înțelege fără să fie nevoie de cuvintele noastre. Totuși, întrucât limbajul este absolut necesar în rugăciunea comună, pentru ca și alții să ni se alăture în rugăciunile noastre către Dumnezeu, în mare parte considerăm că el este necesar și în rugăciunea personală, căci există puțini oameni care să aibă o putere atât de statornică și neclintită a meditării încât

să își păstreze o devoțiune și un dialog fierbinte și folositor cu Dumnezeu sau cu ei înșiși în lipsa cuvintelor.

Expresiile folosite în vorbire nu sunt folositoare doar ca să ne îmbrăcăm gândurile, ci uneori și pentru a forma și șlefui ideile și înclinațiile din mințile noastre.

Folosirea cuvintelor ne face conștienți de două ori mai mult de lucrurile la care ne gândim. Ele slujesc la trezirea pasiunilor sfinte ale sufletului și la exprimarea lor.

Expresiile folosite de noi urmează uneori și scot la lumină pornirile mai fierbinți ale inimii, și uneori ele sunt dictate de judecată, fiind un mijloc de înflăcărare a inimii și de stârnire a acelor porniri sfinte ale ei. Ele fixează și implică toate puterile noastre în religie și închinare, slujind la modelarea și la creșterea devoțiunii noastre.

Noi suntem chemați să luăm cu noi cuvinte și să le îndreptăm către Domnul, spunându-I: Îndepărtează toate nelegiuirile noastre și primește-ne în harul Tău (cf. Osea 14:2). Iar în cartea Psalmilor lui David, citim deseori de strigătele lui înaintea Domnului cu glasul și de cererile făcute cu limba, când conținutul rugăciunii lui este de o așa natură încât avem motive temeinice să credem că ele au fost rugăciuni personale.

Voi prezenta acum câteva sfaturi despre cum să căpătăm o vistierie bogată de expresii pe care să le folosim în rugăciune. Ulterior, voi prezenta câteva reguli generale legate de alegerea și folosirea cuvintelor și a expresiilor în rugăciune.

Sfaturi pentru a căpăta o vistierie bogată de expresii pentru rugăciune

În primul rând, dincolo de o cunoaștere generală a lui Dumnezeu și a propriului suflet, lucru deja discutat într-o secțiune precedentă, străduiește-te să capeți o conștientizare proaspătă, specifică și vie a măreției și a harului lui Dumnezeu, și a lipsurilor, păcatelor tale, ca și a îndurărilor de care ai nevoie, și aceasta de fiecare dată când vrei să te rogi. Acest lucru îți va oferi o bogăție de expresii potrivite. Când sunt stârnite, pornirile minții pot ajuta foarte mult limba în exprimare. Ele umplu gura cu argumente. Ele vin cu o abilitate naturală de exprimare chiar și în cei care nu stăpânesc în niciun fel arta exprimării. Și aproape sigur ajung să îl constrângă pe cel mut să vorbească. În această privință există un exemplu remarcabil în istoria antică: atunci când Atyș, fiul regelui Cresus,⁴ care fusese mut din copilărie, l-a

⁴ Cresus (cca. 595-546 î.Hr.) a fost ultimul rege al Lidiei, regat din zona Asiei Mici. Nu am identificat sursa istorică a circumstanței la care autorul a făcut referire. – n.ed.

văzut pe tatăl lui pe punctul de a fi ucis, puterea simțămintelor din inima lui a rupt legăturile limbii, și el a scos un strigăt puternic ca să își salveze tatăl.

Cerșetorii care resimt puternic foamea și frigul găsesc o varietate de expresii prin care să ne spună care sunt lipsurile lor și prin care pledează înaintea noastră să îi ajutăm. De aceea, trebuie să facem așa încât simțurile noastre spirituale să fie mereu trezite și vii, și simțămintele noastre să fie întotdeauna calde, călăuzindu-ne în această îndatorire, iar cuvintele vor veni, într-o măsură mai mică sau mai mare.

În al doilea rând, strânge în mintea ta mai ales acele expresii pe care le citești în Scriptură sau pe care le-ai găsit în alte cărți de devoțiune, ori pe care le-ai auzit la alți creștini, prin care inima ta a fost mișcată și înflăcărată. Acele forme de exprimare care au avut cândva o mare influență și succes asupra simțămintelor noastre cel mai probabil vor avea același efect și în alte circumstanțe, dacă avem grijă să nu ne limităm constant la ele, ca nu cumva din aceasta să alunecăm către formalism și o practică a rugăciunii nepăsătoare.

Deși limitarea noastră la un set constant de cuvinte ar trebui dezaprobată pe bună dreptate, modelele de rugăciune serioase, evlavioase și bine compuse pot totuși

să fie folosite pentru a modela expresiile pe care le folosim și pentru a ne echipa cu un limbaj adecvat al rugăciunii. Și eu îmi doresc ca ajutorul ce poate fi căpătat din acestea să nu fie tratat ca o superstiție, ca și cum astfel de rugăciuni ar fi idolatrizate. Totuși, eu cred că nimeni nu ar respinge sfatul în sine, dacă va memora propozițiile și exprimările izvorâte din inimă din Psalmii lui David, din plângerile lui Iov sau din rugăciunile altor sfinți, când aceștia și-au revărsat sufletele înaintea lui Dumnezeu în închinare.

Într-un sens mai îngust și mai specific, acestea pot fi denumite cuvintele prin care Duhul Sfânt ne învață, și ori de câte ori ele se potrivesc circumstanțelor în care noi ne aflăm, dacă le folosim în rugăciune, putem fi siguri că ele vor fi plăcute înaintea lui Dumnezeu.

Mai mult, astfel de expresii sunt cele cu care creștinii sunt foarte familiarizați, sufletele evlavioase fiind puternic impresionate de ele. În rugăciune și predicare, Duhul lui Dumnezeu va binecuvânta adesea folosirea expresiilor și a limbajului inspirat de El. Și sunt convins că aceasta este una dintre modalitățile prin care Duhul ne ajută în neputințele noastre și devine un Duh de mijlocire în noi, sugerându-ne anumite pasaje ale Scripturii care sunt de folos pentru echiparea noastră deopotrivă

cu conținut și expresii în rugăciunile noastre.

Cel mai autentic judecător al gândurilor alese și al limbajului pe care timpurile noastre l-a produs ne asigură de frumusețea și slava stilului Scripturii, în special în această privință, anume că Scriptura este cea mai potrivită ca să ne învețe cum să ne rugăm. Nu pot să nu redau aici un paragraf din revista *Spectator*, din 17 iunie 1712, unde un autor spunea în acest sens:

Ceea ce vedem este că exprimările din ebraică ajung în limba noastră [engleză, n.tr.] caracterizate de un har și de o frumusețe specială: limba noastră a primit nenumărate expresii alese și s-a bucurat de îmbunătățiri prin acea infuzie de expresii împrumutate din ebraică, expresii care dau glas pasajelor poetice din Sfânta Scriptură; ele le dau expresiilor noastre forță și energie, încălzind și animând limba noastră, și exprimă gândurile noastre prin fraze mai fierbinți și mai clare decât oricare dintre expresiile pe care le-am avea în limba noastră; există ceva atât de pasionat în acest fel de dicție, care înflăcărează adesea mintea și face ca inimile să ardă înlăuntrul nostru. Cât de rece și de moartă pare o rugăciune compusă până și în cea mai elegantă și mai politicoasă formă de vorbire care folosește doar cuvintele firești din limba noastră, când expresiile

folosite nu sunt înălțate prin acea solemnitate a exprimării care provine doar din Sfânta Scriptură! Unii din antichitate au spus că, dacă zeii ar fi vorbit cu oamenii, cu siguranță că ei ar fi folosit stilul de exprimare al lui Platon, dar eu cred că putem spune pe drept că, atunci când muritorii intră în părtășie cu Creatorul lor, ei nu pot face asta într-un stil de exprimare mai potrivit decât cel pe care îl regăsim în Sfânta Scriptură.

Ne va fi de un extrem de mare ajutor în creșterea în darul rugăciunii dacă, în citirea zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu, am observa ce expresii sunt folosite acolo pentru diversele părți ale rugăciunii – adorare, mărturisire, cerere și mulțumire – și să folosim acele expresii în adresările noastre către Dumnezeu din acele zile. Chiar dacă nu ne putem aminti decât un singur verset în fiecare zi, dacă îl fixăm în inimile noastre prin meditația frecventă la el, folosindu-l apoi în rugăciunile noastre de dimineață și de seară, în timp, acest obicei va crește și va forma un tezaur de limbaj și sens spiritual, potrivit pentru a ne adresa Creatorului nostru în toate circumstanțele vieții.

Cineva a făcut observația că au existat oameni fără mari abilități și fără multă educație, dar care au ajuns la o bună măsură a acestei îndemnări sfinte a rugăciunii

doar prin a-și echipa mințile bine cu expresii și cuvinte ale Scripturii, putând astfel să își reverse inimile înaintea lui Dumnezeu într-o fluență adecvată de gânduri și expresii, spre rușinea acelor care au fost binecuvântați cu abilități mai mari și care s-au bucurat de avantajul unei educații mai bune.

Cu toate acestea, în legătură cu folosirea expresiilor din Scriptură, aș vrea să fac două atenționări. Una este că n-ar trebui să impunem asupra cuvintelor din Scriptură un sens care rezultă din aluzii, nici să le folosim în rugăciunile noastre într-un sens foarte diferit de sensul lor adevărat, din acele contexte biblice. Nu vreau să spun prin asta că trebuie să condamnăm și să nu permitem niciodată folosirea unor astfel de expresii, de exemplu ca atunci când dorim frecvent îndurările lui Dumnezeu pentru sufletele și trupurile noastre, și folosim pentru asta o expresie metaforică din Scriptură, făcând referire la izvoarele de sus și cele de jos. Pot exista unele astfel de fraze care să fie folosite pertinent în rugăciune, iar sensul lor comun le poate face întrucâtva mai agreabile spre a fi folosite astfel. Totuși, dacă vrem să ne arătăm ingeniozitatea și erudiția prin a căuta astfel de expresii în Scriptură și prin a le folosi ca niște aluzii, cu un sens foarte diferit de cel din textul biblic, ne vom pune în pericolul de a ne lăsa duși către multe

greșeli în interpretarea Scripturii și să ne expunem uneori la pericolul de a greși sensul adevărat al unui text biblic, doar pentru că l-am folosit frecvent într-un cu totul alt sens în rugăciunile noastre.

Cealaltă atenționare legată de folosirea limbajului Scripturii este că ar trebui să ne abținem să folosim acele expresii al căror sens fie nu îl înțelegem, fie nu ne este clar sau care este greu de înțeles. Dacă ne complăcem în folosirea unor astfel de propoziții neclare când vorbim cu Dumnezeu, am putea la fel de bine să ajungem să ne rugăm într-o limbă necunoscută, lucru dezaprobat atât de categoric de apostolul Pavel (1 Cor. 14:9, 14). Nu trebuie să lăsăm ca felul în care sună anumite nume ebraice sau fraze cu înțeles neclar din Scriptură să ne atragă să le folosim neînțelept în rugăciunea comună, nici măcar când noi înșine am putea să cunoaștem sensul lor, pentru că poate exista pericolul să încețoșăm gândurile semenilor noștri împreună cu care ne închinăm.

În al treilea rând, să fim gata întotdeauna să intrăm în părtășie sfântă și să ne implicăm în discuții spirituale cu alți credincioși. Acest lucru ne va învăța să vorbim despre lucrurile lui Dumnezeu. Ar trebui să fie obiceiul nostru plăcut să ne aducem aminte și să vorbim unii cu

alții despre subiectul predicilor pe care le-am auzit, despre cărțile de învățătură creștină pe care le-am citit, despre acele părți din Cuvântul lui Dumnezeu pe care le-am citit de curând, ca și despre propria experiență a lucrurilor duhovnicești. În felul acesta, vom ajunge să strângem un tezaur mare de expresii cu care vom putea îmbrăca gândurile și emoțiile noastre evlavioase.

Este un obicei foarte folositor ca, după ce ai auzit o predică, să discuți despre ea cu un alt creștin care a auzit-o și el, și să vă aduceți aminte de toate aspectele particulare pe care le-ați reținut din ea. Apoi puteți chiar să vă rugați având în vedere acele lucruri, adică să faceți din ele conținutul și substanța rugăciunilor voastre înaintea lui Dumnezeu. Pledați înaintea Lui să vă învețe în adevărurile tocmai reamintite; să vă încline dorințele să împliniți îndatoririle la care ați fost îndemnați, sau să deplângeți și să dați morții păcatele de care ați fost muștrați; să vă învețe să aveți încredere și să trăiți din făgăduințele și mângâierile care v-au fost puse înainte, și să așteptați și să nădăjduiți după slava viitoare despre care s-a predicat, în funcție de situație. Dacă predica a fost potrivită stării sufletului tău și circumstanțelor în care te găsești, fă cumva ca folosirea în felul acesta a conținutului predicii să devină un obicei și de-a lungul săptămânii de după ce ai auzit-o. Acest obicei

îți va oferi o bogăție de conținut și expresii pentru marea îndatorire a rugăciunii.

Motivul pentru care ne lipsesc expresiile potrivite în rugăciune este că, de multe ori, noi nu avem obiceiul de a vorbi despre lucrurile religioase și despre viața veșnică. Omul care are parte în mod obișnuit de abilități naturale, dar care nu este caracterizat de o mare fluentă în vorbire, poate învăța să vorbească bine despre preocupările lui din această lume, și rareori îi lipsesc cuvinte ca să discute aceste lucruri cu alții. Motivul este că inima și limba lui sunt implicate frecvent în acea preocupare. Astfel, dacă simțămintele noastre sunt păstrate calde și devenim obișnuiți să vorbim frecvent despre lucrurile religioase cu oamenii, vom învăța în același timp să ne exprimăm mult mai bine în legătură cu aceleași lucruri spirituale când venim să vorbim cu Dumnezeu.

În al patrulea rând, trebuie să ne rugăm fierbinte cerând darul vorbirii și binecuvântarea Duhului lui Dumnezeu peste folosirea mijloacelor adecvate pentru a căpăta o vistierie de expresii pentru rugăciune. Marele apostol s-a rugat deseori cerând o libertate a vorbirii în slujirea lui, ca să poată vorbi despre taina lui Hristos și să o prezinte pe cât de clar putea, prin cuvinte: „Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o

ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc despre ea” (Col. 4:3-4).

Așadar, darul vorbirii în rugăciune este un motiv de rugăciune foarte potrivit de adus înaintea lui Dumnezeu, spre folosul sufletelor noastre și ale celorla din jurul nostru. Înțeleptul ne spune că „pregătirea inimii omului și răspunsul limbii sunt de la Domnul” (Prov. 16:1, lit. KJV).

De aceea, să ne rugăm ca, atunci când Dumnezeu ne-a pregătit inima pentru închinarea înaintea Lui, tot El să ne învețe și limba să răspundă la gândurile și dorințele inimii, să le exprime în cuvinte potrivite și să răspundă la toate simțămintele noastre spirituale lăuntrice. O varietate potrivită de expresii și o oratorie sfântă în rugăciune constituie unele dintre acele daruri bune și desăvârșite, care vin de sus, de la Dumnezeu, Tatăl luminii și al cunoașterii (Iacov 1:17).

Reguli pentru alegerea și folosirea expresiilor adecvate în rugăciune

În primul rând, alege acele expresii care se potrivesc cel mai bine sensului avut în vedere în rugăciune, care răspund cel mai precis ideilor din mintea ta sau fe-

lului în care înțelegi starea și nevoile tale. Scopul rugăciunii este să Îi spunem lui Dumnezeu gândurile din inimile noastre. Dacă spui în rugăciune ceea ce nu se găsește în inima ta, deși cuvintele ar putea fi foarte atent alese, rugăciunea ta nu este decât o batjocură la adresa lui Dumnezeu.

De aceea, lasă ca limba ta să fie interpretul autentic al gândurilor tale. Când sufletele noastre sunt pline de o conștientizare vie a unora dintre atributele sau lucrările lui Dumnezeu, când inimile noastre sunt atât de captivate de o conștientizare a vinovăției și nevredniciei noastre, sau sunt pline de cereri importante, o, ce plăcere binecuvântată este să folosim o exprimare potrivită prin care chiar sufletul nostru vorbește și deslușește întreg sensul gândurilor noastre! Și ce plăcere le va da aceasta tuturor celor care ni se alătură în rugăciune, care sunt stârniți astfel la folosirea simțurilor lor spirituale! Acest lucru va ajuta la stârnirea în ei a aceiași devoțiuni care ne-a dat nouă cuvintele pe care le-am folosit în rugăciune. Predicatorul împărat a căutat și s-a străduit să găsească și să pună în ordine cuvinte acceptabile în predicile sale, pentru ca ele să fie ca niște bolduri și cuie bine bătute de Stăpânul celor sfinți (Ecl. 12:10-11); altfel spus, ca ele să aibă o influență puternică și de durată asupra celor ce le aud, ca prin străpungerea adâncă a

inimii asemenea unor bolduri, acele cuvinte să fie bine fixate, ca și cum ar fi bătute în cuie. Și același motiv este valabil în ce privește alegerea cuvintelor adecvate pentru rugăciune.

În al doilea rând, folosește un fel de a vorbi care poate fi cel mai natural și mai ușor de înțeles, și cel mai agreabil pentru cei împreună cu care te rogi. Apostolul le-a dat acest sfat corintenilor cu privire la închinarea lor publică: „Tot așa și voi, dacă nu roștiți cu limba o vorbă înțeleasă, cum se va pricepe ce spuneți? Atunci parcă ați vorbi în vânt” (1 Cor. 14:9). Evită toate cuvintele străine și neobișnuite care sunt împrumutate din alte limbi, dar nu sunt suficient de familiare, sau care sunt prea vechi și nu mai sunt folosite în vorbirea comună. Evită acele expresii care sunt prea filozofice și pe cele care par să pătrundă prea mult în aspectele tainice. Evită să folosești un șir lung de metafore neclare, sau acele expresii folosite doar în circumstanțe speciale. Evită propozițiile lungi și neclare, și acele cuvinte obscure, și nu amesteca ceea ce spui cu prea multe paranteze, care riscă să încețoșeze și să încurce sensul exprimării.

Aici aș vrea să discut despre unele modalități nepotrivite de exprimare, nu ca și cum am auzit specific unele fraze nepotrivite folosite de predicatori sau creștini în

rugăciune, ci pentru că, la fel cum viciile din viață sunt văzute ca fiind cele mai dezgustătoare, și sunt vindecate și prevenite cel mai bine atunci când le vedem prezentate în cele mai clare și mai odioase culori, tot așa viciile în vorbire și expresiile nepotrivite sunt evitate cel mai bine printr-o prezentare sau ilustrare a lor în nepotrivirea lor completă. Acest lucru ne va face să stăm departe de ele și să fim veghetori împotriva tuturor acelor maniere de a vorbi care se apropie de aceste nesăbuițe. Și este adevărat că, fără să dăm exemple de astfel de greșeli, nu știu cum am putea să îl facem pe creștinul neînvățat să înțeleagă lucrurile pe care ar trebui să le evite.

Când mă refer la cuvinte neobișnuite, mă gândesc la acelea care sunt fie prea arhaice, fie prea noi în vorbirea comună. Unele cuvinte și expresii de acest fel încă se mai găsesc în traduceri ale Bibliei, în traduceri vechi ale Psalmilor din *Cartea de Rugăciuni Comune*⁵ sau în psaltirile aranjate de Hopkins și Sternhold. Acele cuvinte și expresii erau potrivite la vremea când au fost scrise, dar pentru că limbajul a evoluat de atunci, termenii au ajuns între timp să iasă din uz.

Cuvintele noi, care sunt împrumutate în mare

⁵ *Cartea de Rugăciuni Comune* este o colecție de rugăciuni adoptată oficial de Biserica Anglicană în 1549. – n.tr.

parte din alte limbi, ar trebui să nu fie folosite de îndată în rugăciunea comună, până nu au ajuns atât de uzitate încât să nu mai constituie o dificultate de înțelegere nici pentru cel ce le folosește, nici pentru cei ce le aud rostite. Unele pot fi împrumutate din franceză, ca atunci când îi auzim pe unii spunând: Tu, o, Doamne, ești *dernier resort* [adică ultima noastră soluție].⁶ Aceleași lucruri pot fi spuse despre cuvintele împrumutate din limba latină: „Splendorile beatifice ale feței Tale iradiază ținuturile celeste și îi fericesc pe sfinți; acestea sunt cele mai exuberante profuzii ale harului Tău, și efluxul sempitern al slavei Tale”.

Când mă gândesc la expresii filozofice, am în vedere lucruri care sunt predate în sfera academică pentru a le da oamenilor cu educație o perspectivă mai succintă și mai condensată asupra lucrurilor, sau pentru a face deosebire între idei care sunt în pericolul de a fi altfel confundate. De exemplu, nu cred că este potrivit să ne adresăm lui Dumnezeu în rugăciunea comună spunând că „Tu ești hipostatic Trei, dar Unul în esență.

⁶ Autorul folosește mai multe exemple de exprimări sau cuvinte preluate ca atare din limba franceză sau limba latină în limba engleză, pe care nu le mai redăm în limba română, dar principiul sau sfatul rămâne același, ca atunci când am folosi în limba română cuvinte care sunt împrumutate sau preluate din vocabularul teologic din limba engleză, dar care nu au intrat suficient în uz în limba română, termeni precum propițiere sau expiație [aspecte ale ispășirii], justificare [echivalent pentru îndreptățire] și așa mai departe. – n.tr.

Prin plenitudinea perfecțiunii din esența Ta, Tu ești suficient în Sine pentru existența și fericirea Ta, care, într-o manieră necomplicată, cuprinzi eminentemente, chiar dacă nu formal, toată varietatea infinită a ideilor complexe care se găsesc printre ființele create”. O astfel de exprimare poate fi folosită probabil în rugăciunea personală de cineva care este obișnuit să se gândească și să mediteze la aceste lucruri, dar nu în rugăciunea publică, în care alți creștini n-ar fi mai zidiți decât dacă un astfel de om s-ar ruga într-o limbă ce nu le-ar fi cunoscută.

Când fac referire la exprimări mistice, mă refer la fraze al căror înțeles nu este clar, așa cum foloseau anumiți papistași, pe care unii protestanți s-au apucat să îi imite îndeaproape, folosind expresii precum „fundamentul deiform al sufletului”, „viața supra-esențială”, „cântarea unui imn în tăcere”; ideea că Dumnezeu este „un abis de lumină”, „un cerc al cărui centru este pretutindeni și a cărui circumferință este nicăieri”; că Iadul este „lumea întunecată formată din pucioasa spirituală și din alte ingrediente fără unitate și armonie, lipsită de acel untdelemn balsamic pur care curge din inima lui Dumnezeu”. Aceste cuvinte și exprimări bizare și vanitoase îi captivează pe oamenii nesăbuiți doar prin felul în care ele sună, nu pentru că ar avea vreun sens.

Prin metaforele îndelung înșiruite, mă refer la obiceiul unora de a înșirui metafore sau epitete prin care se îndepărtează atât de mult de adevăr, încât afectează învățăturile credinței printr-o falsă impresie dată altora sau prin expresii foarte nepotrivite pentru rugăciune. Așa se exprima cândva un autor nesăbuit, care ne îndemna să „Îi dăm inimile noastre Domnului, să le tăiem folosind cuțitul remușcării, să stoarcem sângele păcatelor noastre prin mărturisire, după care să spălăm inima cu împlinire”, și așa mai departe.

În ce privește expresiile care surprind prea mult din zelul partinic, mă refer la acelea care ar fi inutile, dacă nu chiar ofensatoare, pentru creștinii care au convingeri diferite în unele aspecte, dar care ni se alătură în rugăciune. Nu ar trebui să insistăm prea mult în rugăciunile noastre pe corupțiile doctrinei și închinării din alte biserici, când unii dintre membrii lor vin alături de noi în rugăciune; nici, de exemplu, să batem moneda pe părășia pruncilor la legământul harului și pe botez ca prima pecete a lui, atunci când frații bapțiști se închină împreună cu noi.

Rugăciunile noastre nu ar trebui să transmită mânie sau lipsa blândeții și a dragostei, căci suntem îndemnați să ridicăm mâini sfinte spre Cer, fără mânie (1

Tim. 2:8).

Atunci când recomand expresii ușor de înțeles, este evident că ar trebui să eviți propoziții sau fraze lungi și întortocheate, și că trebuie să exprimi gândurile tale în cuvinte în așa fel încât inimile celor ce te aud rugându-te să poată fi în stare să primească acele cuvinte ca pentru ei înșiși și să se alătore în închinare de îndată ce urechile lor primesc cuvintele tale. La fel cum, în toate conversațiile, discuțiile și cuvântările noastre, trebuie să ne străduim ca tot ce spunem să fie înțeles imediat de cei ce ne aud, tot așa sau cu atât mai mult trebuie să facem asta în rugăciune, căci simțămintele trebuie stârnite prin felul în care ne rugăm. Și nu putem face bine acest lucru dacă cei ce ne aud trebuie să se chinuie să înțeleagă sensul celor spuse.

În al treilea rând, fă așa încât exprimarea ta să fie serioasă și decentă, așa încât să fie un fel de expresie între măreție și smerenie. Exprimarea trebuie să fie simplă, dar nu brută. Ea trebuie să fie curată, dar deloc elevată și sclipitoare. Iov vorbește despre alegerea cuvintelor sale pentru a argumenta înaintea lui Dumnezeu: „Și eu, cum să-I răspund? Ce cuvinte să aleg?” (Iov 9:14). Unele cuvinte sunt alese și frumoase, pe când altele sunt nepotrivite și dezagreabile. Păzește-te, de aceea, de toate

exprimările nesăbuite, nepotrivite și deșarte, care sunt în disonanță cu o parte a închinării atât de solemnă. Cel mai bun sfat pe care ți-l pot da în acest sens este să folosești același limbaj ca în discuțiile tale serioase pe teme spirituale, când vorbești cu alții despre lucrurile lui Dumnezeu. Astfel, mintea este înclinată spre sobrietate, iar limba ar trebui să fie expresia și interpretul minții. Expimarea unui creștin în rugăciune este îmbrăcarea gândurilor lui sau haina sufletului, și ea ar trebui să fie la fel ca haina trupului: decentă și curată, nu pompoasă sau vanitoasă; simplă și clară, nu superficială, necurată sau rudimentară.

De aceea, evită limbajul spoit și stilul de exprimare pompos. Când te adresezi lui Dumnezeu în închinare, este o greșală să împrumuți fraze din teatru sau din poezii păgâni. Nu aceasta este limba Canaanului. Multe dintre expresiile unor astfel de autori sunt prea ușuratic, prea primitive sau prea vapoase pentru o îndatorire atât de minunată. O aplecare excesivă către un stil de exprimare prea cochet și fin în rugăciune scoate la lumină aceeași mândrie și vanitate a minții pe cât se văd în cazul acelor care se înfățișează în casa lui Dumnezeu plini de bijuterii și de haine scumpe. Ea arată despre noi că ne neglijăm inimile și că percepem religia

practică drept un mijloc prin care să ne lăudăm cu vorbirea fină și cu exprimările pretențioase, în loc să fim dedicați devoțiunii sincere și rugăciunii în Duhul Sfânt. Mai mult, dacă ne dorim să folosim fraze și expresii alese, Scriptura însăși abundă de ele suficient de mult, iar ele sunt cele mai plăcute pentru Dumnezeu și pot avea cel mai mare impact asupra poporului Lui.

Evită exprimările josnice, brute sau prea familiare care ar putea sugera sau ar putea fi asociate cu orice idei ridicole sau vrednice de dispreț, sau care să dea naștere oricăror gânduri nepotrivite sau ireverențioase, sau a unor imagini ori închipuiri nepotrivite și necurate, căci acestea dăunează devoțiunii celor care se închină împreună cu tine. Este o neglijență foarte culpabilă să Îi vorbim lui Dumnezeu într-o manieră brută și nepotrivită, la fel cum n-ar fi potrivit să ne adresăm într-un fel urât chiar și doar față de semenii noștri.

Nu trebuie să uităm că Dumnezeu aude limbajul tainic al celui mai neînsemnat suflet, chiar dacă acel suflet nu este în stare să se exprime cu toată decența necesară sau dorită. Totuși, este un lucru cert că ar trebui să căutăm să ne echipăm cu metode potrivite de exprimare, astfel ca împlinirea acestei îndatoriri să poată fi plăcută pentru cei cu care ne închinăm.

Nu este nevoie să fim nici neciopliți, nici murdari ca să putem fi sinceri. Uneori oamenii s-au făcut vino-vați de mari nesăbuițe și au expus credința la batjocuri profane printr-o menționare superficială a Numelui lui Hristos și prin libertăți lipsite de reverență în adresa lor față de Dumnezeu. Eu nu pot accepta expresii ale unora, precum „înfofolirea în Hristos”, „înotarea în Hristos” sau „împrumutarea lui Hristos pentru toată veșnicia”. Eu cred că putem împlini porunca de a veni cu îndrăzneală la tronul de har fără să folosim o astfel de exprimare.

Persoanele sunt uneori în pericolul de a folosi exprimări nepotrivite când împrumută asemănări banale, deșarte sau indecente. Unii par că umblă prin toate văgăunile limbajului ca să își îmbrace păcatele în metafore și, când se roagă pentru venirea lui Hristos, ei „înfofolesc Cerurile ca o haină veche” și „aruncă zilele din calea lor săpându-le în țărâna pământului”. Cred că poți învăța ce să eviți prin aceste câteva exemple, și ține minte că, asemenea lucrurilor, cuvintele pot îmbătrâni și pot ajunge neplăcute.

Unele exprimări, care în urmă cu 60 de ani păreau potrivite, ar fi cu totul jignitoare și ofensatoare pentru urechile celor din vremurile noastre. De aceea, faptul

că oamenii cu educație înaltă și cu cea mai eminentă evlavie le-au folosit în vremea lor nu este o scuză suficientă ca să le folosim și noi, în zilele noastre.

În al patrulea rând, caută acele feluri de exprimare care denotă înflăcărea simțămintelor și care poartă în ele viață și duh, ca să poată fi trezite și manifestate dragostea, nădejdea, bucuria sfântă, întristarea, frica de Dumnezeu și credința ta, și ca să exprime acțiunile celorlalte haruri, după caz. Acesta este felul în care să trezim, să ajutăm și să menținem devoțiunea vie.

Ar trebui să evităm în rugăciune acel stil de exprimare care sună mai mult a predicare, de care s-au făcut vinovați în mare măsură mai ales cei înclinați către a face rugăciuni lungi.

Când se roagă, ei par mai degrabă că le vorbesc oamenilor și îi învață doctrinele religiei, ca și gândul și voia lui Dumnezeu, în loc să se adreseze lui Dumnezeu cu dorințele din mințile lor. Ei au rătăcit departe de Dumnezeu, ajungând de fapt să le predice oamenilor în rugăciune. Acest lucru este contrar însăși naturii rugăciunii, căci ea este adresarea proprie față de Dumnezeu, declarând înaintea Lui gândurile noastre spirituale și revărsându-ne inimile înaintea Lui cu simțăminte calde și potrivite.

Moduri de exprimare

În primul rând, există *exclamații*, care slujesc la exprimarea afectivă a uimirii, simțământul de surprindere sau efectul neașteptat asupra minții adus de vreun adevăr profund. „O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine!” (Ps. 31:19). „Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeuule, și cât de mare este numărul lor!” (Ps. 139:17). „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24).

În al doilea rând, există *interogații*, când sensul clar al oricărui lucru pe care I-l spunem lui Dumnezeu este transformat într-o întrebare pentru a-l sublinia sau a-l face mai categoric. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?” (Ps. 139:7). „Să nu îi urăsc eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc, și să nu-mi fie scârbă de cei ce se ridică împotriva Ta?” (Ps. 139:21). „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24).

În al treilea rând, există *apeluri la Dumnezeu* cu privire la nevoile sau întristările noastre, când Îi vorbim în sinceritatea și în conștientizarea adâncă a lucrurilor pe care I le adresăm. „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc” (Ioan 21:17). La fel apelează David la Dumnezeu:

„Greșelile mele nu-Ți sunt ascunse” (Ps. 69:5). „Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?” (Ps. 56:8). „Știi bine că nu sunt vinovat, și că nimeni nu mă poate scăpa din mâna Ta. Chiar acum, Martorul meu este în Cer, Apărătorul meu este în locurile înalte” (Iov 10:7; 16:19).

În al patrulea rând, există implorări, care sunt exprimate în realitate ca un fel special de interogații și care sunt potrivite nu doar ca să exprime smerirea adâncă a minții, ci și ca să întărească orice argument folosit în pledoaria față de Dumnezeu, fie pentru îndurarea Lui față de sfinții Săi, fie pentru distrugerea vrăjmașilor Lui. „Privește din Cer și vezi, din locuința Ta cea sfântă și slăvită: unde este râvna și puterea Ta? Fiorul inimii Tale și îndurările Tale nu se mai arată față de mine!... Pentru ce, Doamne, ne lași să rătăcim de la căile Tale, și ne împietrești inima ca să nu ne temem de Tine?” (Isaia 63:15, 17). „Trezește-te, trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te, ca în zilele de odinioară, și în veacurile din vechime! Oare n-ai doborât Tu Egiptul, și ai străpuns balaurul? Nu ești Tu acela, care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării, un drum pentru trecerea

celor răscumparați?” (Isaia 51:9-10). „Va lepăda Domnul pentru totdeauna? Și nu va mai fi El binevoitor?” (Ps. 77:7). „Doamne, Dumnezeu al oștirilor, până când Te vei mânia, cu toată rugăciunea poporului Tău?” (Ps. 80:4). „Pentru ce Îți ascunzi Fața? Pentru ce uiți de nenorocirea și apăsarea noastră?” (Ps. 44:24). Dumnezeu invită poporul Lui să argumenteze înaintea Lui: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul” (Isaia 1:18). Prin aceste implorări smerite și pline de reverență, oamenii sfinți au multe motive prin care își pledează cauza înaintea lui Dumnezeu, iar cuvintele și exprimările lor sunt lăsate în Scriptură ca modele pentru noi.

În al cincilea rând, există *dorințe*, care sunt potrivite ca să exprime nevoi serioase și fierbinți: „O, de mi s-ar asculta dorința, și de mi-ar împlini Dumnezeu nădejdea!” (Iov 6:8). „O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduiri Tale!” (Ps. 119:5).

În al șaselea rând, există *schimbări de direcție*, adică acele expresii prin care, chiar în mijlocul adresării noastre față de Dumnezeu, ne îndepărtăm abrupt de la adresare și ne întoarcem către sufletele noastre, mânați de vehemența unui anumit gând survenit brusc în inimă. Așa a făcut David când a spus: „Păzește-mă, Dumnezeule, căci în Tine mă încred. Eu Îi

zic Domnului: „Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire!” (Ps. 16:1-2).

În meditații, psalmi, imnuri sau alte exprimări devoționale, aceste schimbări de direcție pot fi mai lungi și mai frecvente, dar în rugăciune, ele trebuie să fie foarte scurte, cu excepția cazului când vorbirea este îndreptată de la o Persoană a Trinității binecuvântate la alta, ca în acest exemplu: „Dumnezeule măreț, nu ai făgăduit Tu că Fiul Tău va avea Neamurile de moștenire și că El va domni peste popoare? Binecuvântate Isus, cât va mai dura până ce vei intra în posesia deplină a acestei Împărății? Când Îl vei trimite pe Duhul Tău ca să ilumineze și să convertească lumea? Când, o, Duhule etern, când vei veni și revărsa lumina și harul Tău peste tot Pământul?”

În al șaptelea rând, există *sublinieri* sau întăriri ale expresiilor noastre prin repetiții, care sunt imaginea și argumentul unei dragoste zeloase și înflăcărate. „Doamne, Dumnezeul răzbunărilor, Tu, Dumnezeul răzbunărilor, arată-Te! Scoală-Te, Judecătorul Pământului, și răsplătește-le celor mândri după faptele lor!” (Ps. 94:1-2). „Sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața, da, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața” (Ps. 130:6). La fel se

procedează la finalul Psalmului 72: „Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot Pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!” Dar aici trebuie să avem grijă să facem deosebirea între acele repetiții care izvorăsc dintr-o înflăcărare reală a sufletului și celea folosite doar pentru a lungi rugăciunea, sau care vin din simpla lipsă de conținut sau din starea stearpă a inimii.

Cel puțin în rugăciunea comună, este mult mai bine să ne limităm la dispoziția noastră și să fim scurți în rugăciune, decât să umplem timpul cu repetiții constante, cum ar fi acestea: „O, Doamne, Dumnezeu nostru, dacă este voia Ta binecuvântată, Te rugăm, Te implorăm, o, Doamne, să ai milă de noi”.⁷

Deși unele dintre aceste expresii pot fi repetate într-un fel adecvat în rugăciune, simpla umplere a spațiilor goale și folosirea lor în aproape fiecare frază nu este agreabilă pentru cei ce se închină împreună cu noi, nici nu ajută devoțiunea noastră sau pe a lor.

Un ultim sfat legat de exprimarea în rugăciune este să nu te limitezi niciodată la un set anume de cuvinte

⁷ Autorul pare că se referă deopotrivă la repetiții ale acelorași expresii sau gânduri, și la exprimarea unor dorințe ca și cum ar fi dependente de voia lui Dumnezeu, deși este clar din Scriptură că acele dorințe sunt faptic voia lui Dumnezeu pentru noi. – n.tr.

pentru a exprima orice cerere, dar nici să nu te chinui prea mult să eviți o expresie doar pentru că ai folosit-o deja în rugăciune. Nu sta alipit exagerat de o uniformitate exactă a cuvintelor sau de o diversitate perpetuă a exprimării în fiecare rugăciune. Cel mai bine este să evităm ambele extreme.

Trebuie să căutăm, într-adevăr, să fim echipați cu o varietate bogată de expresii sfinte, pentru ca rugăciunile noastre să poată avea întotdeauna ceva nou și angajant în ele, fără să stăm alipiți de a spune mereu un singur lucru folosind aceleași cuvinte, ca nu cumva aceasta să ne facă să devenim formalști, plictisitori și nepăsători în acele cereri.

Pe de altă parte, dacă ne facem vinovați de folosirea constantă a cuvintelor noi, care n-au mai fost folosite niciodată, uneori am putea rata să exprimăm ceea ce ne dorim mai bine în sensul cel mai duhovnicesc, și să fim înclinați de multe ori către o mai mare nepotrivire în vorbire.

În felul acesta, rugăciunile noastre vor arăta mai degrabă ca rodul închipuirii noastre, al invențiilor noastre și al trudei minții, în loc să fie expresia tânjirilor inimii. Imitarea creștinilor și a slujitorilor lui Hristos care au cele mai bune daruri ne va fi de mare folos în

acest caz, ca și în circumstanțele descrise anterior.

VOCEA ÎN RUGĂCIUNE

Frumusețea exprimării și tonalitatea vocii nu pot face niciodată închinarea noastră să fie mai acceptabilă înaintea lui Dumnezeu, Duhul infinit, însă întrucât ființele noastre sunt alcătuite din trup și suflet, ele pot fi ajutate în închinare de armonia glasului celui care vorbește. Conținutul, metoda și expresiile pot fi alese întotdeauna bine în rugăciune, dar este posibil ca glasul să afecteze plăcerea și să rănească devoțiunea celor care se închină împreună cu noi. Când cele mai atent alese cuvinte și cel mai cald limbaj sunt rostite într-o manieră rece, aspră sau nemulțumitoare, putem spune că frumusețea lor aproape s-a pierdut.

Prin natura lor, unele persoane au o voce foarte suavă și melodioasă, astfel că, orice ar spune, pare plăcut. Alții trebuie să se străduiască mai mult și să aplice reguli și sfaturi cu sârguință pentru ca glasul lor să fie educat să se exprime într-un fel agreabil. Noi știm prin experiențele triste de viață că toate avantajele acelei firi naturale care pot veni în ajutorul devoțiunilor noastre sunt prea mici ca să împiedice inimile să rătăcească și să își păstreze încântarea. Cel puțin este necesar să recunoaștem și să evităm acele feluri neplăcute de exprimare care

i-ar putea dezgusta pe cei care ni se alătură în închinare, în loc să îi zidească.

În rugăciunea personală nu este nevoie de o tonalitate anume a vocii, pentru că Dumnezeu aude la fel de bine o șoaptă, un suspin și un geamăt. Totuși, unii creștini nu se pot ruga cu vreun folos pentru ei înșiși fără să își folosească vocea măcar într-o anumită măsură. Nu mi s-ar părea deloc nepotrivit, ba dimpotrivă, aș zice că este de preferat să ai un loc convenabil unde să te poți retrage ca să te rogi în taină. În felul acesta, îți vei putea stârni mai mult simțămintele, iar prin practica rugăciunii de taină, dacă manifesti acolo grija potrivită pentru educarea vocii tale, vei putea să te rogi mai bine și în rugăciunea comună.

Regula principală și generală pe care aș recomanda-o în ce privește vocea în rugăciune este aceasta: să folosim aceeași voce [sau manieră de a folosi vocea] ca atunci când vorbim în mod uzual în conversațiile serioase și sobre, în special în cele care vizează subiecte profunde, care au impact asupra inimii. Acesta este cel mai bun sfat de care știi în ce privește felul de a ne exprima și cuvintele folosite. Noi știm că exprimarea și tonalitatea naturală a vocii sunt gestionate cel mai ușor. Unele persoane au oferit prilejuri de ridiculare a închinării noastre și de

acuzării că am fi fățarnici, pentru că au părut că folosesc un fel de tonalitate sau voci nenaturale în rugăciunile lor.

În acest sens, aş vrea să ofer mai multe sfaturi, după cum urmează:

Sfatul nr. 1. Fă așa încât cuvintele pe care le spui în rugăciune să fie pronunțate clar și în întregime, nu să le scurtezi prin a ciunti din ultima silabă, nici să le lungești prin a adăuga sunete la ele, nici oftări sau sunete inutile, precum dregerea vocii și altele, lucruri de care unii s-au făcut vinovați și au adus multă ocară asupra religiei.

Dacă tai din ultima silabă din cuvintele tale sau îți mormăi ultimele cuvinte din frază, scăzându-ți glasul astfel încât ceilalți nu te pot ajuta, ei vor fi gata să creadă că la mijloc ar fi faptul că nu ai fi spus ceva potrivit și că te-ai temut să fii auzit.

Pe de altă parte, dacă îți lungești frazele prin sunete ridicole, pui în pericol chiar și devoțiunea celor mai înțelepți și mai buni dintre semenii cu care te închini și expui închinarea la batjocura celor necredincioși. Deși tu pari să îți dregi vocea, să îți cureți gâtul sau să exprimi o mai mare afecțiune prin aceste lucruri, alții ar putea suspecta că aceasta este doar o manieră prin care să îți

faci frazele mai lungi, să tragi de rugăciunile tale și să îți aduni gândurile ca să vezi ce poți să mai spui. De aceea, când simțămintele tale se întâmplă să fie înflăcărate de o expresie vie în rugăciune și ești constrâns într-un fel plăcut să insiști asupra ei, sau când te gândești ce să spui în următoarea propoziție, este mult mai bine să faci o pauză mai lungă și să păstrezi o tăcere decentă decât să apelezi la sunete nepotrivite și nelalocul lor.

Sfatul nr. 2. Fiecare propoziție trebuie rostită suficient de clar și tare ca să poată fi auzită, însă nu atât de tare încât să zgârie urechile celor care te aud.

Între aceste două extreme există o varietate de grade în tonul rugăciunii, suficient cât să satisfacă toate schimbările care se petrec în emoțiile noastre și sensurile diferite ale fiecărei părți din rugăciunea noastră. Mai ales la începutul rugăciunii, este mai potrivită o voce mai liniștită și mai joasă, pentru că ea transmite ideea de smerenie și reverență când intrăm în prezența lui Dumnezeu. De asemenea, este de mare folos pentru corzile vocale să nu le forțăm prea mult de la început, căci este mult mai greu să coborâm vocea după aceea decât să o ridicăm la accente mai mari, dacă este necesar. Unii au un obicei de a-și începe rugăciunile cu o tonalitate atât de puternică, chiar și în circumstanțele

cele mai comune din familie, încât îi șochează pe cei în compania cărora se află; alții încep cu o voce atât de scăzută într-o adunare mare, încât pare că are loc o închinare personală și ca și cum cel ce se roagă le-ar interzice celor prezenți să i se alătore în rugăciune. Ambele extreme trebuie evitate prin prudență și moderație.

Sfatul nr. 3. Păstrează un echilibru în ce privește viteza cu care rostești cuvintele rugăciunii, căci ambele extreme sunt greșite. Dacă vei vorbi prea repede, cuvintele tale vor alerga grăbite pe lângă urechile celorlalți, trecând repede de la un cuvânt la altul și producând confuzie. Este nevoie să fim atenți să lăsăm suficient spațiu între cuvinte ca să poată fi înțelese, și un spațiu mai mare chiar între propoziții, pentru ca toate să poată fi pronunțate distinct și pe înțelesul celor cu care ne închinăm.

Pauzele și opririle adecvate le vor da celor care ne aud timpul să se gândească la ceea ce noi am spus în rugăciune și să ni se alătore în ea cu mai multă inimă. De asemenea, ele îți vor permite să respiri și să îți faci lucrarea mai ușoară și mai plăcută. Mai mult, când oamenii alegă nepăsător într-un fluviu neîncetat de cuvinte, ele fiind rostite ca și cum ar fi un râu învolburat, fără pauze sau opriri, ei sunt în pericol să spună lucruri în

pripă înaintea lui Dumnezeu, neacordându-și deloc timp să se gândească la ele, și slobozindu-și limbile ca să vorbească uneori prea repede ca să mai poată gândi limpede. Unii au început o frază în rugăciune și au fost forțați de acest ritm al vorbirii să o întrerupă și să înceapă una cu totul nouă, sau dacă au continuat fraza cu care au început, cu greu s-ar putea spune că avea consecvență și sens, sau că ar fi respectat orice reguli de gramatică. Și aceste lucruri au constituit motive evidente pentru ca necredincioșii să ridiculizeze toate rugăciunile, lucru foarte dezonorant la adresa lui Dumnezeu și a închinării. Și, așa cum am spus, toate acestea sunt rezultatul grabei în vorbire, care îl duce pe om până la mijlocul unei fraze mai repede decât pot gândurile să conceapă restul ei, pentru ca ea să aibă în final un sens deplin și complet.

Pe de altă parte, dacă ești prea lent, și mai ales dacă acest lucru este perceptibil și oamenii remarcă asta, cei ce te aud se vor plictisi. Ei îți vor auzi ultima propoziție și vor aștepta într-un fel dureros după următoarea expresie care să stimuleze gândurile lor și să îi ducă mai departe în devoțiune. Aceasta va face ca închinarea noastră să pară greoaie și plictisitoare. Totuși, trebuie să spun că o greșală de acest fel este mai de preferat decât un exces în ce privește graba și ritmul vorbirii, iar consecințele ei rănesc

mai puțin reputația credinței noastre.

În general, în ce privește ultimele două sfaturi, trebuie să faci așa încât sensul fiecărei fraze să fie ca o regulă care îți ghidează vocea, fie că trebuie să fie pe o tonalitate mai înaltă sau mai joasă, mai rapidă sau mai lentă. În invocarea lui Dumnezeu, în adorarea smerită, în mărturisirea păcatului, în dedicarea de sine, o voce mai lentă și mai modestă este în mare parte foarte binevenită, ca și în orice altă parte a rugăciunii în care nu este exprimat ceva foarte emoțional. Dar în cereri, în pledoarii, în mulțumiri și în rugăciunile care exprimă bucuria în Dumnezeu, înflăcărea și curajul, bucuria sfântă și exprimarea triumfului vor trebui să înalțe oarecum vocea, iar pasiunea vie, încântătoare, va da glas rugăciunilor cu un ritm mai rapid și cu o atitudine mai expresivă.

Sfatul nr. 4. Trebuie folosite expresii adecvate, potrivite cu sensul cerut de conținutul rugăciunii. În ce privește exprimarea potrivită, aș putea enumera reguli specifice nenumărate. Însă și natura îi dictează fiecăruia aceste lucruri, dacă ar fi să urmărim chiar și numai dictatele ei. Totuși, ca să creștem mai mult în aceasta și să ne ferim de nepotriviri în acest sens, îndemnul meu este să evităm câteva lucruri.

În primul rând, ar trebui să evităm folosirea unei

voci uniforme pe tot parcursul rugăciunii, ca să nu ne rugăm de parcă am rosti fiecare cuvânt și fiecare propoziție cu indiferență, ca un elev de școală care își repetă lecția într-o notă plictisitoare, ceea ce arată că el nu interacționează cu adevărat cu sensul și valoarea lucrurilor pe care le învață. Deși oamenii care rostesc toate cuvintele în aceeași tonalitate a vocii pot să fie cu adevărat sinceri și devotați, o astfel de pronunție a cuvintelor li se va părea altora nepăsătoare și neglijentă, ca și cum acel om care vorbește ar fi neafectat și nepreocupat de lucrarea deosebită în care este implicat, și ca și cum n-ar avea simțăminte mișcate în niciun fel, ca să își moduleze vocea potrivit schimbărilor corecte din ceea ce spune.

În al doilea rând, trebuie să evităm să punem un accent greșit pe anumite silabe sau să pronunțăm cuvintele greșit. Un fel de pronunție greșită este când cineva folosește același set de accente și repetă același set de sunete și cadențe în fiecare frază, deși frazele lui sunt atât de diferite în sensul, lungimea sau căldura expresiei lor. Un exemplu este când un om își începe fiecare propoziție în rugăciune cu o voce înaltă și o sfârșește cu una joasă, sau când începe fiecare frază cu un bass adânc, și o sfârșește cu un sunet înalt și ascuțit. Este ca și cum un muzician n-ar avea decât un fel de armonie

sau un singur set de note, și le repetă la nesfârșit în fiecare vers al unei cântări, lucru care n-ar putea fi niciodată plăcut.

Un alt exemplu de pronunție greșită este când sunt puse accente puternice pe părți de propoziție sau cuvinte care n-au nicio forță sau importanță în acea exprimare sau frază. Unii sunt atât de înclinați către această greșeală, încât cuvinte neînsemnate precum „ei”, „că”, „prin” sau „și” par să aibă cea mai mare forță când sunt rostite, în vreme ce expresiile sau frazele de importanță primară sunt rostite cu o voce joasă și într-un stil rece.

O altă pronunție greșită are loc când o propoziție liniștită și clară, în care nu există nimic înflăcărat, este rostită cu multă forță și înflăcărat, sau când cele mai fierbinți și mai emoționale expresii sunt spuse cu cea mai calmă și mai plată manieră de a vorbi. Toate acestea sunt foarte nenaturale în ele însele și trebuie evitate de cei care doresc să vorbească așa cum se cuvine, spre zidirea celor care se închină împreună cu ei.

Ultimul exemplu de pronunție greșită pe care vreau să îl menționez are loc când alunecăm într-un soi de vorbire muzicală, ca și cum mai degrabă am cânta decât să ne rugăm. Unele suflete evlavioase au

fost înclinate greșit să își însușească o astfel de tonalitate a vocii, mânați de plăcerea proprie, prin felul cald al sufletelor lor care se manifestă în închinarea personală, și pentru că nimeni nu le-a atras atenția niciodată spunându-le cât de neplăcută este o astfel de exprimare pentru alții, ei și-au însușit această practică asemenea unui obicei incurabil.

În al treilea rând, trebuie să evităm colorarea excesivă a fiecărui cuvânt și a fiecărei fraze, ca și cum am fi pe o scenă de teatru. În această greșală au căzut unii creștini, altfel serioși, ca urmare a lipsei atenției și, din nefericire, a fost un prilej pentru ca necredincioșii să batjocorească rugăciunea. Un exemplu de acest fel este când exprimăm fiecare propoziție smerită și de pocăință într-un ton plângăcios și ne purtăm de parcă am juca rolul cuiva care ar plânge în realitate. Vrăjmașii noștri ne-au luat deseori peste picior spunând că ne văicărim și ne smiorcăim, aruncând astfel un blam peste toți creștinii, din cauza neatenției câtorva dintre noi.

Un alt exemplu este când rostim fiecare frază plăcută din rugăciunile noastre, fiecare făgăduință sau mângâiere, fiecare bucurie sau nădejde, dar facem acest lucru într-o manieră prea liberă și ușuratică, cu o jubilarie prea îndrăzneată sau cu un zâmbet prea larg.

Aceste lucruri par prea familiar exprimate pentru părtășia cu un Dumnezeu atât de măreț. De aceea, fiecare tonalitate nepotrivită și neplăcută trebuie alungată din închinarea înaintea lui Dumnezeu. Noi nu ar trebui să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu în umilință pe genunchii noștri, dar cu un soi de grandoare și măreție pe buzele noastre, ca nu cumva felul nostru de a vorbi să fie contrazis de gesturile și postura noastră, ca nu cumva să transmitem ideea de irreverență printr-o atitudine grosolană sau să îi dezgustăm pe cei ce ne aud rugându-ne.

POSTURA ȘI GESTICA ÎN RUGĂCIUNE

Chiar dacă postura și gestică pot să nu fie considerate ca atare parte din darul rugăciunii, totuși, pentru că sunt parte din manifestarea exterioară a acestei părți a închinării, nu pot să nu mă gândesc că este potrivit să le menționez aici.

Întrucât ni se poruncește să ne rugăm întotdeauna și în toate locurile, nu există vreo postură a trupului care să fie nepotrivită pentru rugăciunile scurte și pentru revărsările evlavioase ale sufletului față de Dumnezeu – ne putem ruga când stăm în paturile noastre, când suntem așezați la masă, sau în timp ce ne odihnim în orice fel spre îmbospătarea trupurilor noastre, astfel că sufletele noastre se pot îndrepta întotdeauna către

Tatăl nostru ceresc și să aibă părtășie dulce cu El în rugăciuni scurte. La aceasta trebuie să se refere acel pasaj despre David, unde citim că „împăratul David s-a dus [a stat așezat, lit. KJV] și s-a înfățișat înaintea Domnului, și a zis: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt?” (1 Cron. 17:16).

Dar când ne apropiem de Dumnezeu în vremuri speciale de închinare, lucrarea rugăciunii ne cheamă la o solemnitate mai mare, și în orice lucru care o privește, trebuie să ne purtăm cu o mai mare reverență, ca să ne putem închina lui Dumnezeu deopotrivă cu trupurile și cu sufletele noastre, și să Îi acordăm devoțiune cu întregile noastre ființe: „Ați fost [răs]cumpărați cu un preț. Proslăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:20).

În discuția noastră despre gesturile potrivite pentru închinare, ne vom ocupa mai întâi de postura întregului trup și apoi de postura părților lui, și mă voi strădui să îți dau sfaturi așa încât să fii ferit de gesturi nepotrivite în ambele aspecte. Acele posturi ale trupului care, în lumina naturii și a regulii Scripturii, par să ne dicteze ca fiind cea mai potrivită postură pentru rugăciune sunt statul în picioare, pe genunchi sau în prosternare.⁸

⁸ În ce privește prosternarea, ea este considerată acea poziție pe genunchi, dar cu

Prosternarea este folosită uneori în rugăciunea personală, de taină, când un credincios se află sub o conștientizare adâncă și specială a păcatului, și își pleacă fața și trupul la pământ înaintea lui Dumnezeu, revărsându-și sufletul înaintea Lui, sub influența unor astfel de gânduri și a lucrării harurilor care produc în el expresii neobișnuite de smerire și scârbire de sine. Găsim această postură adoptată de oameni în Scriptură în multe circumstanțe: Avraam a căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu (Gen. 17:3), Iosua înaintea Domnului Isus Hristos, Căpetenia oștirii lui Dumnezeu (Ios. 5:14), și tot așa Moise, Ezechiel și Daniel în alte circumstanțe. La fel vedem în Noul Testament, când Ioan a căzut cu fața la pământ la picioarele unui înger, ca să i se închine, presupunând că era Domnul nostru (Apoc. 19:10). Și cine n-ar cădea cu fața la pământ în prezența lui Dumnezeu?

Îngenuncherea este cea mai frecventă postură folosită în această parte a închinării, și însăși firea pare să ne spună și să ne conducă la ea ca expresie a umilinței, a conștientizării nevoilor, a cererii îndurării și a adorării și dependenței de Acela înaintea căruia îngenunchem. Această postură a fost practică în toate veacurile și în

fața la pământ, sau cu întreg trupul întins, cu fața la pământ. – n.tr.

toate popoarele, chiar și acolo unde lumina Scripturii nu a ajuns niciodată. Ea poate fi adoptată convenabil, fiind în mod cert o postură foarte potrivită pentru închinarea înaintea lui Dumnezeu în adunările publice, la fel cum este în familiile noastre sau în odăițele în care ne rugăm personal. Există atât de multe exemple și sfaturi în favoarea acestei posturi în Scriptură, încât este inutil să mă apuc să o dovedesc – fiind suficient să fac apel la exemplele lui Solomon (2 Cron. 6:13), Ezra (Ezra 9:5), Daniel (Dan. 6:10), Hristos însuși (Luca 22:41) și apostolul Pavel (F.A. 20:36; 21:5; Efes. 3:14).

În final, *rugăciunea din picioare* este o postură potrivită pentru închinare, mai ales în locurile în care o postură mai smerită nu este posibilă sau convenabilă. Așa cum a ne ridica în picioare înaintea unei persoane pe care o respectăm este dovada reverenței și a stimei pe care i-o purtăm, tot așa rugăciunea în picioare înaintea lui Dumnezeu, când nu avem posibilitatea de a îngeunchea, este o mărturie plăcută a prețuirii și cinstei înalte pe care I-o acordăm când ne adresăm Lui în rugăciune și închinare. Și în Cuvântul lui Dumnezeu există dovezi suficiente ale acestei posturi în rugăciune. Mântuitorul nostru le-a spus ucenicilor Lui: „Când stați în picioare de vă rugați” (Marcu 11:25); iar vameșul stătea în picioare și se ruga (Luca 18:13, cf. lit. KJV). Postura

în picioare pare să fi fost maniera obișnuită de închinare în adunările publice mari (2 Cron. 20:4-5, 13). Și în acest caz, este foarte potrivit să ne conformăm obiceiului creștinilor împreună cu care ne închinăm, fie că stăm în picioare, fie că îngenunchem, pentru că în Cuvântul lui Dumnezeu nu ni se spune că doar una dintre aceste posturi este absolut obligatorie.

Totuși, eu nu cred că șederea așezat, sau alte posturi lejere sau leneșe, ar trebui tolerate în momentele solemne de rugăciune, cu excepția situațiilor în care persoanele în cauză sunt într-un fel infirme sau bătrâne, sau când rugăciunea este atât de lungă, încât devine un chin pentru cei implicați să își mențină postura. În aceste cazuri, oricare este postura trupului care păstrează mintea și inima în cea mai bună atitudine pentru rugăciune, aceea este cea care se potrivește cel mai bine în această parte a închinării, și ea va fi nu doar acceptată de Dumnezeu, ci va fi și cea mai agreabilă și mai plăcută pentru cel ce se roagă. Dumnezeu ne-a dat ca o regulă importantă, pe care o va menține întotdeauna, care spune că exercițiul trupesc este de puțin folos, pentru că El Se uită în principal la inimă, cerând de la noi milă, nu jertfă.

Postura și gestică diferitelor părți ale trupului care

sunt cel mai implicate în închinare și care ne pot proteja de tot soiul de lucruri nepotrivite, pot fi discutate și ele în particularitățile fiecărei părți a trupului. Astfel, în ce privește postura capului, în mare parte a rugăciunii este cel mai bine să fie nemișcat, căci foarte puține mișcări ale capului în această parte a închinării pot fi considerate potrivite. Multe persoane s-au expus ridiculizării din partea altora prin scuturarea și clătinarea capului în timp ce aduceau jertfa solemnă a rugăciunii înaintea lui Dumnezeu.

Totuși, trebuie acceptat că, în multe cazuri în care trăim o smerire mare a sufletului, plecarea capului nu este un gest deloc impropriu pentru a exprima acea stare a minții.

Așa a făcut vameșul în textul la care am făcut referire mai devreme și așa au făcut evreii în vremea lui Ezra, când și-au plecat capetele în adunarea poporului și s-au închinat Domnului cu fețele îndreptate spre pământ (Neem. 8:6).

Dar când ne exprimăm nădejdea și bucuria, este natural să ne ridicăm capetele în timp ce credem că răscumpărarea noastră finală se apropie (Luca 21:28). Aș putea să menționez și sfatul dat de apostol, când spune că cel care se roagă, trebuie să aibă capul descoperit, ca

să nu își dezonoreze Capul (1 Cor. 11:4).⁹

Dumnezeul naturii noastre ne-a creat astfel încât expresiile fețelor noastre să fie indicii variate ale stării minții și a inimii, în special atunci când ele sunt influențate de emoții.

În închinarea înaintea lui Dumnezeu, întreaga înfățișare trebuie să reflecte seriozitate și solemnitate, să exprime uimirea sfântă și reverența față de măreția lui Dumnezeu și importanța deosebită a slujbei în care suntem implicați.

În mărturisirea păcatului, deși noi exprimăm întristările sufletelor noastre, această stare trebuie să se vadă și pe chipurile noastre. Întristarea minții ar trebui să se citească pe ele și, conform limbajului Scripturii, rușinea și mâhnirea ar trebui să ne umple fețele. Păcătosul smerit roșește înaintea lui Dumnezeu la amintirea vinovăției lui (Ier. 51:51; Ezra 9:6). Înflăcărarea sufletului în rugăciunile noastre de cerere și mijlocire, bucuria sfântă când Îi aducem mulțumiri Dumnezeului nostru pentru îndurările Sale, și veselia în nădejdea noastră cea mai înaltă, vor trebui să se facă vizibile într-un fel foarte plăcut și

⁹Textul din 1 Corinteni 11:4 se referă la bărbați. În ce privește rugăciunea femeilor credincioase, nu toți evanghelicii înțeleg că femeia ar trebui să se roage cu capul acoperit, unii susținând că prezența părului constituie un mijloc suficient de acoperire a capului. – n.tr.

agreabil pe fețele noastre.

Aici trebuie totuși să ne păzim ca să nu ne expunem muștrării Mântuitorului nostru, care i-a criticat pe farisei pentru că își slujeau fețele în zilele pe care le puneau deoparte pentru postul și rugăciunea personală: „Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slujesc fețele, ca să li se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata” (Matei 6:16). În timp ce suntem implicați în această îndatorire a rugăciunii, unele expresii decente ale devoțiunii minții se vor vedea foarte natural și adecvat pe chipurile noastre, iar ele nu sunt interzise de Domnul nostru. În același timp, este cel mai bine ca acele indicii sau semne de pe chipurile noastre să stea înapoia și să fie întemiate pe simțămintele lăuntrice ale minții și inimii, în loc să se ridice mai presus de acestea sau să meargă înaintea lor. Devoțiunea inimilor noastre ar trebui să fie mai înflăcărată și mai puternică decât se vede pe fețele noastre. Și ar trebui să ne păzim de toate schimonosirile nepotrivite și dizgrațioase ale feței, de toate acele grimase afectate și de posomorâri ale feței, de parcă am storce din noi cuvintele sau lacrimile, lucruri care îi pot ispiti uneori pe cei care se închină împreună cu noi să fie dezgustați când ne văd. Pe de altă parte, trebuie să evităm să căscăm în timpul rugăciunii, sau să punem o față de

parcă am fi lipsiți de viață sau plictisiți ori adormiți, lucruri care ar fi indicii ale leneviei minții. Ieremia a rostit un cuvânt foarte dur și acuzator pentru astfel de circumstanțe: „Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă [sau cu neglijență ori nepăsare, lit. KJV] lucrarea Domnului” (Ier. 48:10).

A ne ridica ochii spre Cer este o postură foarte naturală în rugăciune, iar psalmistul o menționează foarte des: „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?... La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în Ceruri... Către Tine, Doamne, Dumnezeule, îmi îndrept ochii” (Ps. 121:1; 123:1; 141:8). Deși uneori, când suntem într-o stare de adâncă smerire a sufletului și apăsați de păcat, este un lucru foarte normal ca, asemenea vameșului, să privim în jos, spre pământ, să nu ne simțim vrednici să ne ridicăm ochii spre Cer, acolo unde Dumnezeu locuiește (Luca 18:13).

Dar mai presus de orice, trebuie să evităm în rugăciune să ne uităm în jurul nostru la ce fac alții. Deși este posibil ca o persoană care se roagă să își păstreze gândurile în ordine în vreme ce ochii îi rătăcesc (lucru care deseori pare foarte greu de făcut), cei ce sunt împreună cu ea vor fi gata să judece inima acelei persoane ca de dată rătăcirii, la fel de mult ca privirea ei, astfel că acei

oameni vor suspecta pe bună dreptate că viața și spiritul devoțiunii ei sunt absente. În acest sens, unii au considerat că este cel mai potrivit să își țină ochii mereu închiși în rugăciune, ca nu cumva lucrurile care le-ar putea sta înaintea privirii să fie prilej de întrerupere a șirului gândurilor lor sau ca inimile lor să fie abătute departe de Dumnezeu prin simțurile lor. Nu mi se pare nepotrivit să închidem ușa simțurilor și să lăsăm lumea în afara noastră câtă vreme avem părtășie cu Dumnezeu. Dar în acesta și în alte sfaturi, voi fi mereu gata să scuz persoanele care au slăbiciuni naturale, motiv pentru care ele trebuie să folosească acele metode care le ușurează cel mai mult lucrarea rugăciunii.

Ridicarea mâinilor, uneori aduse împreună, alteori despărțite, este o expresie foarte naturală care vorbește despre faptul că avem nevoie de ajutor de la Dumnezeu, care locuiește în Cer: „Ascultă glasul rugăciunilor mele, când strig către Tine, și când îmi ridic mâinile spre locașul Tău cel Sfânt... Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș, și binecuvântați-L pe Domnul! (Ps. 28:2; 134:2). Ridicarea privirii și a mâinilor este un gest natural în toate acțiunile de închinare în care ne adresăm lui Dumnezeu, atât de natural încât până și păgânii l-au practicat, așa cum putem vedea în descrierile multor lor scriitori. De asemenea, găsim acest lucru și în

Sfânta Scriptură, unde este prezentat ca parte din practica sfinților.

La fel cum ridicarea mâinilor spre Cer este un gest foarte natural când un om se roagă pentru sine, tot așa este și când un superior se roagă pentru o binecuvântare care să coboare asupra unei persoane care îi este inferioară, iar celui superior i se pare foarte natural să își așeze mâinile pe capul celui pentru care se roagă. Și vedem această practică încă de la începuturile lumii, lucru care s-a propagat în toate veacurile istoriei. Este adevărat că acest gest, punerea mâinilor, a fost folosit de profeți și de apostoli atunci când ei pronunțau binecuvântări pline de autoritate de la Dumnezeu și când, prin ei, El dădea daruri miraculoase. Eu însă nu văd acest lucru ca fiind un ritual special care să fi ținut de binecuvântarea profetică, ci o expresie naturală a unei dorințe după o binecuvântare divină a unui tată față de copilul lui, a unui bătrân față de un tânăr, a unui slujitor al lui Hristos față de alți creștini, mai ales față de cei ce sunt prunci în Hristos. De aceea, când cineva este pus deoparte și dedicat lui Dumnezeu în orice slujire solemnă, în timp ce se fac rugăciuni cerând ca o binecuvântare divină să vină asupra aceluia om, punerea mâinilor pare să fie un gest natural și, luat în sine, nu mi se pare nici ilegal, dar nici neapărat necesar.

În ce privește alte părți ale trupului, nu este nevoie să dau multe alte sfaturi. Atitudinea calmă, liniștită, și o uniformitate a posturii par să fie lucruri foarte decente. Aproape toate mișcărilor sunt dezagreabile, mai ales acelea care fac zgomot, căci închinarea ar fi tulburată, nu stimulată, iar prin astfel de acțiuni, unele persoane au părut ca și cum vor să zdrobească muzica propriilor fraze rostite în rugăciune.

Este adevărat că, în devoțiunea personală, când dăm glas celor mai aprinse simțăminte, suspinele, gemetele și chiar plânsul sunt foarte permisibile, iar întreaga noastră natură și stare sunt mișcate de simțăminte devotate ale minții. Dar în public, aceste lucruri ar trebui mai puțin acceptate, cu excepția momentelor extraordinare, când întreaga adunare poate fi convinsă eficace că ele izvorăsc din adâncul inimii. Dacă ne permitem să facem diverse mișcări sau zgomot cu mâinile, picioarele sau alte părți ale corpului, alții ar putea fi ispitiți să creadă că mințile noastre nu sunt foarte intens implicate în rugăciune, sau li se va părea că manifestăm o familiaritate și ireverență de care n-am vrea să ne facem vinovați nici măcar în prezența celor ce ne sunt superiori aici, pe Pământ.

Întrucât este atât de necesar ca acela care vorbește în rugăciune să se abțină să facă mișcări zgomotoase,

sper că toți cei ce i se alătură vor înțelege că este foarte nepotrivit ca ei înșiși să perturbe închinarea prin mișcări sau zgomote. Cât de nepotrivit este ca, la rugăciunea făcută în familie, cei ce participă să își aloce timp prea mult ca să se așeze pe genunchi, să își tot miște hainele, să miște din scaune, să îi salute pe cei ce trec pe lângă ei sau li se alătură după ce închinarea lor a început! Cât de nepotrivit este să ne tot mișcăm și să ne ridicăm în timp ce sunt spuse ultimele două sau trei propoziții, lăsând să se înțeleagă că devoțiunea ar fi un lucru atât de neplăcut și de obositor, încât am vrea să se încheie odată! Am văzut foarte des că genunchiul este tratat ca singura parte care Îi acordă reverență exterioară lui Dumnezeu, în vreme ce toate celelalte părți ale trupului sunt înclinate spre superficialitate, neglijență și lenevie. Există unii care rareori se alătură înainte de începutul rugăciunii, după care își fac loc într-un fel zgomotos, tulburându-i pe ceilalți. Pentru a preveni unele dintre aceste lucruri greșite, eu l-aș îndemna pe cel care se roagă să nu înceapă până nu s-au alăturat toți cei ce vor să se roage și sunt prezenți, și chiar să nu înceapă fără să fi citit un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu ne dorim să vedem Cuvântul lui Dumnezeu folosit în familie doar cum se sună din clopot la biserică, pentru a anunța că oamenii pot să vină

la rugăciune.

Întrucât am discutat aici mai specific despre rugăciunea în familie, aş vrea să adaug câteva lucruri despre o altă parte a închinării comune în familie, şi anume despre rugăciunile de mulţumire înainte şi după mese. Ar trebui să avem o preţuire corectă pentru acea ocazie şi pentru persoanele prezente, pentru că neglijarea acestor lucruri a fost deseori însoţită de tot felul de lucruri nepotrivite şi dăunătoare. Unii s-au obişnuit să murmure câteva cuvinte cu un ton foarte jos al vocii, ca şi cum, printr-un fel de şarm secret, ar consacra doar hrana, astfel că n-ar fi nicio nevoie ca restul celor prezenţi să li se alăture în cereri. Alţii au izbucnit într-un soi de rugăciune cu sunete puternice, de parcă voiau să facă o mie de oameni să îi audă. Unii fac această parte a închinării cu un aer uşuratic şi familiar, ca şi cum n-ar fi deloc conştienţi de Dumnezeuul măreţ căroră se adresează; alţii şi-au însuşit un fel de solemnitate nefirească şi şi-au schimbat tonul natural al vocii, încât a sunat atât de diferit şi ciudat, de cele mai multe ori însoţit de schimonosiri ale feţei, încât străinii au fost ispitiţi să ridiculizeze acele rugăciuni. Unii au obiceiul să spună în grabă o propoziţie sau două, astfel că ei şi-au încheiat rugăciunea înainte ca jumătate dintre cei prezenţi alături de ei să fie pregătiţi să înalţe un singur gând către

Cer. Alții au rostit o binecuvântare pentru biserică și pentru rege, dar par să fi uitat că menirea acelei rugăciuni era să aducă mulțumiri pentru hrana pe care au primit-o și să Îi ceară lui Dumnezeu să o binecuvânteze. Alții au apelat la o rugăciune lungă și, în mulțimea cererilor lor, au uitat să includă una referitoare la masa așezată înaintea lor.

Regulile generale ale prudenței și bunului simț, ca și respectarea potrivită a obiceiului locului în care ne aflăm, ar trebui să corecteze toate aceste neajunsuri și să ne învețe că doar câteva propoziții potrivite circumstanței, spuse cu o voce ușor de deosebit și potrivită, sunt suficiente pentru acest scop, mai ales dacă la masă sunt prezente persoane străine sau din afara familiei. Dacă ne aflăm într-un grup de oameni format deopotrivă din credincioși și necredincioși, poate fi cel mai bine ca fiecare persoană să înalțe o rugăciune în taină înaintea lui Dumnezeu, fiecare pentru sine. Dar într-o familie credincioasă sau acolo unde toți cei prezenți sunt în acord și nu există alte circumstanțe contrare, nu pot să dezaprobat sufletul evlavios care uneori își exprimă câteva gânduri devotate mai mult decât este necesar ca să aducă mulțumiri pentru hrana pe care o primește. Nu este nepotrivit nici să includem în rugăciune orice altă acțiune recentă a providenței de care am avut

parte, alăturând-o rugăciunii și închinării de la masă.

Aici aş vrea să adaug că, atunci când cineva mănâncă de unul singur, nu consider deloc necesar ca el să se ridice întotdeauna de pe scaun ca să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu peste hrană, lucru care poate fi făcut din orice postură a trupului, printr-o scurtă rugăciune. Totuși, când ne aflăm în compania altora, sunt de părere că obiceiul actual de a ne ridica în picioare pentru rugăciune este mai decent și mai onorabil decât să stăm așezați în timp ce aducem mulțumiri, pentru că aceasta a fost deseori practica în vremurile trecute.

Am prezentat, așadar, opiniile mele privitoare la postura și gesturile adecvate în rugăciune. Sper că acestea vor părea utile și potrivite pentru a păstra demnitatea închinării și pentru a-L cinsti pe Dumnezeu deopotrivă cu trupurile și cu sufletele noastre. Întrucât nu trebuie să facem din noi înșine statuete sau motoare fără viață ale rugăciunii, nu cred că trebuie ca, sub pretenția că suntem spirituali, să ignorăm toate lucrurile nepotrivite.

Formele religiei noastre nu sunt atât de numeroase și de pompoase ca ritualurile evreiești, și nici nu sunt gesturi teatrale sau ifose superstițioase ca ale papistașilor. Nu trebuie să fim maștri de ceremonii ca să ne putem închina corect lui Dumnezeu, ci trebuie să ne alipim de

simplicitatea manierelor pe care până și natura lucrurilor ni le impune și să urmăm preceptele și exemplele pe care Evanghelia ni le confirmă.

Ultima mea remarcă în acest sens este că, deși gesturile care țin de predicare sunt foarte diferite de cele care țin de rugăciune, majoritatea regulilor prescrise pentru expresia și vocea în rugăciune pot fi aplicate cu folos și la predicare. Diferența este însă că, în lucrarea de predicare, nu sunt întotdeauna necesare aceleași restricții, în special în aplicarea caldă a adevărului în conștiință. În predicare, noi le vorbim oamenilor în Numele și autoritatea lui Dumnezeu, astfel că putem avea o libertate și o strălucire mai mare a exprimării, mișcări mai vii și eforturi mai curajoase ale zelului și fervorii exterioare. Dar în rugăciune, unde ne adresăm Dumnezeului mare și sfânt în numele ființelor păcătoase, tot ceea ce ține de noi trebuie să îmbrace forma smereniei.

SFATURI GENERALE PRIVIND DARUL RUGĂCIUNII

Voi încheia acest capitol cu cinci sfaturi generale privind darul rugăciunii.

Sfatul nr. 1. Mergi pe calea de mijloc între alipirea exactă și laborioasă de toate regulile pe care le-am dat și o neglijare nepăsătoare a lor.

Fiecare regulă pare să aibă rostul ei, așa că este potrivit să fie luată în seamă cu seriozitate când se ivește circumstanța pentru practicarea ei. Eu m-am străduit să nu spun nimic pe această temă decât dacă, într-un fel sau altul, poate fi folositor pentru a căpăta un dar plăcut al rugăciunii și la o exercitare decentă a aceluși dar. Multitudinea eșecurilor noastre, necredințioșia memoriilor noastre, lentoarea și încetineala gândurilor noastre, rătăcirile lor comune și răceala din simțămintele noastre, vor cere din partea noastră cea mai mare grijă pentru remedierea lor.

Totuși, pe de altă parte, nu vreau să fii limitat prea mult la toate aceste forme în conținutul, metoda, expresia, vocea și gestică lor în fiecare circumstanță, ca nu cumva să te simți restrâns și să îți lipsești sufletul de acea libertate duhovnicească prin care Duhul lui Dumnezeu Își binecuvântează poporul în situații speciale, în îndeplinirea acestei îndatoriri.

Când inima este plină de lucruri bune, limba va fi uneori ca penița unui scriitor pregătit (Ps. 45:1). O astfel de claritate și plinătate a gândirii, o astfel de înflăcărare a simțămintelor pioase, vor produce uneori o fluentă și o varietate glorioasă de expresii pertinente și mișcătoare, încât vor părea că omul este purtat dincolo

de el însuși și că ar fi limitat și împiedicat prin alipirea strictă de reguli.

Așadar, ai grijă ca harurile rugăciunii să fie la lucru în sufletul tău cu putere. Acesta să fie prima și cea mai mare grijă a ta și, printr-o influență bună, te va conduce la o îndeplinire naturală și ușoară a acestei îndatoriri potrivit celor mai specifice reguli pe care le-am prezentat, chiar fără o respectare exactă a lor – ca, de exemplu, când un om poate să manifeste uneori, într-o manieră foarte muzicală, fără să adere la regulile artei, unele haruri inimitabile, fiind înfloritor și îmbiindu-i pe toți cei ce îl aud.

Sfatul nr. 2. Observă-i pe cei dintre slujitorii lui Hristos și pe ceilalți creștini care au darurile cele mai ziditoare în acest sens. În conținut, metodă, expresie, voce și gestică, străduiește-te să îi imiți pe cei care sunt mai maturi în acest dar, și care stârnesc și întrețin devoțiunea tuturor semenilor lor cu care se închină. În același timp, observă toate nepotrivirile de care alte persoane se fac vinovate în acest aspect al închinării, și evită-le când vine vremea ca tu însuși să te rogi.

Sfatul nr. 3. Folosește toate mijloacele potrivite ca să capeți o prezență sănătoasă a minții și un curaj sfânt în disciplinele spirituale. Deși excesul de sfială este un

lucru natural, poate deveni foarte culpabil când îl tolerăm. Multe daruri utile au fost îngropate în tăcere printr-o timiditate păcătoasă. În general, când încep să se roage în public, toți oamenii simt ceva din această slăbiciune din lipsa unei prezențe potrivite a minții, și acest lucru produce efecte diferite. Unii își pierd calmul și stăpânirea potrivite, care ar trebui să stăpânească peste exprimarea lor, ajungând ca, până la sfârșitul rugăciunilor lor, să fie ca un băiat de școală care se grăbește să-și termine lecția, sau ca un ceas deșteptător care tot sună și care nu se poate opri până nu este aruncat cât colo. Alții ezită la fiecare frază, și chiar simt că li se pune un nod în gât, astfel că nu mai pot spune o singură vorbă. Alții, a căror minte a fost bine echipată și pregătită, își pierd între timp șirul gândurilor și fac o lucrare slabă la început, prin simpla timiditate.

Sunt de acord că o măsură de siguranță și de curaj sunt talanți naturali, dar acestea pot fi căpătate într-o mare măsură și prin folosirea mijloacelor adecvate, și vreau să menționez câteva dintre ele.

Treci peste rușinea de a părea religios, ca să poți fi mort față de ocările venite din partea unei lumi rele, și disprețuiește batjocurile și vorbele scandaloase care sunt aruncate la adresa evlaviei stricte.

Fă din discuțiile religioase practica și desfătarea ta. Dacă ești obișnuit să le vorbești oamenilor despre lucrurile lui Dumnezeu fără să roșești, vei fi făcut în stare să Îi vorbești lui Dumnezeu în prezența oamenilor cu o încredere sfântă.

Străduiește-te să capeți acest dar al rugăciunii la un nivel acceptabil și exercită-l în taină pentru mult timp înainte de a începe să te rogi în public.

Ia aminte ca inima ta să fie întotdeauna bine pregătită și ca să te gândești bine la conținutul rugăciunii tale înainte de a face primele tale încercări de a te ruga în public.

Străduiește-te să păstrezi în tine o uimire mult mai mare față de măreția aceluși Dumnezeu căruia Îi vorbești decât față de opiniile semenilor tăi, cu care te închini, pentru ca, făcând aceasta, să uiți – ca să zic așa – că ești în compania oamenilor în timp ce te adresezi Dumnezeului Preaînalt. Înflăcărează curajul din inimă când vezi că ea este timidă și rușinoasă, și spune-ți în suflet: „Oare îndrăznesc să Îi vorbesc Dumnezeului măreț și înfricoșător, dar să îmi fie teamă de om?”

Ca să pui bine în practică acest sfat, ține cont și de următorul: nu fi prea sensibil cu privire la reputația ta în aceste lucruri exterioare ale religiei. Această moliciune a

spiritului pe care noi o numim timiditate este deseori amestecată cu multă atenție îndreptată spre eu. Când trebuie să vorbim în public, această atitudine slăbește mintea, ne aruncă într-o grabă nesănătoasă și ne face să îndeplinim slujba mai rău decât o facem în rugăciunea personală. Când suntem mulțumiți că ne implicăm în îndatorirea prezentă față de Dumnezeu, trebuie să neglijăm într-un fel nobil criticile sau aprobările din partea oamenilor cu același curaj ca și cum numai Dumnezeu ar fi prezent.

Și, pentru a ne elibera și mai mult de această slăbiciune, aș adăuga sfatul de a face primele tale încercări de a te ruga în public în compania uneia sau a două persoane, fie cineva inferior în autoritate, fie tovarăș de viață, cea mai evlavioasă și mai candidă rudenie, ca să nu ai nicio teamă sau ca să nu îți faci griji de opiniile acelei persoane despre cât de bine te-ai descurcat. Sau mergi alături de alți proaspeți creștini și puneți deoparte timp ca să vă rugați împreună. Aceasta este cale cea mai bună pentru a-ți însuși darul rugăciunii.

În primele tale încercări de a te ruga în public, nu ținti să te rogi îndelung, ci mai degrabă fă rugăciuni scurte. Adu câteva cereri mai comune și necesare la început, după care treci, pas cu pas, la lărgirea rugăciunilor

tale și la împlinirea a mai multor părți din rugăciune, după cum ți se oferă ocazia și după cum ești încurajat potrivit darurilor și curajului tău.

Nu fi descurajat dacă primele tale încercări de a te ruga nu au succesul pe care ți l-ai dorit. Mulți creștini au ajuns în timp la un dar glorios al rugăciunii, chiar dacă, în primele lor încercări, au fost aproape copleșiți de timiditate și confuzie. Nu-l lăsa pe Satana să te biruie prin această ispită de a lepăda această practică și să fii lăsat fără speranță de îndată ce ai încercat prima oară.

Cere-I fierbinte lui Dumnezeu să fii înzestrat cu îndrăzneală creștină, cu o libertate sfântă a vorbirii, așa cum binecuvântatul apostol Pavel s-a rugat deseori. Ai motive să nădăjduiești că Acela care dă orice dar bun și desăvârșit nu îți va refuza ceea ce este atât de necesar pentru împlinirea îndatoririi tale.

Sfatul nr. 4. Cere ajutorul unui prieten creștin blând, care să observe toate nepotrivirile de care te-ai putea face vinovat în rugăciunile tale, mai ales în primii ani de practică a rugăciunii. Ia în considerare pe cei mai de prețuit dintre prietenii tăi, care îndrăznesc să îți dea indicii legate de oricare dintre imperfecțiunile tale, și fac asta într-un fel plin de dragoste și atenție. Nu este posibil ca noi înșine să judecăm tonul propriilor voci

sau gesturile noastre, nici dacă ele sunt plăcute pentru cei ce se închină cu noi. În alte situații, prietenii noștri pot să facă o evaluare mai nepărtinitoare decât noi înșine, astfel că ei pot fi cei mai potriviți ca să ne corecteze. În absența acestor corecții, unii și-au dezvoltat în tinerețea lor unele obiceiuri rele când au vorbit în public, exercitând darul rugăciunii, lucruri precum tonuri greșite, accente improprii, expresii faciale nesănătoase și alte nepotriviri, pe care le-au purtat cu ei tot timpul vieții. Aceste lucruri au expus deseori închinarea înaintea lui Dumnezeu la batjocuri și au împiedicat zidirea altora, în loc să o stimuleze.

Sfatul nr. 5. Implică-te frecvent în practicarea acestei discipline a rugăciunii, nu doar personal, ci și cu alții. Chiar dacă fiecare regulă pe care am dat-o ar fi fixată în memoria noastră și ar fi mereu la îndemână, totuși, fără practicarea ei frecventă, nu vei ajunge niciodată la nicio îndemânare mare și la nicio pregătire în această disciplină sfântă.

La fel cum harurile noastre, când sunt puse deseori la lucru, devin mai puternice și strălucesc mai tare, dându-I lui Dumnezeu mai multă slavă și slujindu-le mai mult oamenilor, la fel va fi și cu orice dar al Duhului Sfânt – ele se dezvoltă prin practicarea lor frecventă.

De aceea, apostolul i-a spus tânărului evanghelist Timotei să nu neglijeze darul care era în el, chiar dacă acel dar îi fusese dat într-un fel extraordinar, prin punerea mâinilor (2 Tim. 1:6). Acesta este unul dintre motivele pentru care unii creștini serioși, care au mai puțină cunoștință, totuși îi întrec în darul rugăciunii pe cei cu educație, pricepere și judecată aleasă – deși ei nu înțeleg regulile atât de bine, le practică mai mult, prin credință. În marea majoritate a cazurilor, vom descoperi că este un adevăr general că acela care se roagă cel mai mult, se roagă cel mai bine.

Capitolul 3

HARUL RUGĂCIUNII

În primele două capitole am scris mai multe lucruri despre părțile sau aspectele exterioare ale rugăciunii. Acum voi trata pe scurt partea sau aspectul lăuntric și spiritual al acestei îndatoriri. Acesta a fost denumit în mod uzual *harul rugăciunii*.

Mă voi strădui să explic ce înseamnă harul rugăciunii și cum trebuie folosit corect acest termen. Ulterior voi analiza în particular acele exercitări lăuntrice și spirituale ale minții care sunt necesare în îndatorirea rugăciunii, apoi voi oferi sfaturi despre cum să le căpătăm. Totuși, în cea mai mare parte a acestui capitol, voi trece peste aceste lucruri foarte pe scurt, pentru că nu este scopul meu să repet ceea ce atât de mulți autori practici au spus deja pe această temă.

HARUL RUGĂCIUNII ȘI DIFERENȚA DINTRE HAR ȘI DAR ÎN RUGĂCIUNE

În sensul lui cel mai general, harul implică favoarea liberă și nemeritată a unei persoane față de alta, care este considerată inferioară primei persoane. În limbajul

Noului Testament, termenul har este folosit în mod obișnuit cu sensul favorii și al îndurării și milei lui Dumnezeu față de ființele păcătoase, care trebuie recunoscut ca fiind în toate privințele liber [sau necondiționat] și nemeritat. Întrucât natura noastră este coruptă și împotrivoitoare față de ceea ce este bun, ori de câte ori ea este schimbară și înclinată către Dumnezeu și lucrurile duhovnicești, acest lucru se face prin puterea lui Dumnezeu care lucrează în noi. De aceea, tocmai această schimbare a naturii noastre, această stare înnoită și divină a minții, este denumită în exprimarea obișnuită a creștinilor cu numele de har.

Dacă ar fi să scriu gândurile mele despre deosebirea dintre *virtute*, *sfințenie* și *har*, aș spune că, *în primul rând*, *virtutea* are sensul general al părții materiale din ceea ce este bun, fără o referire specială la Dumnezeu ca principiu sau scop. Dispozițiile și acțiunile păgânilor au fost denumite și ele virtuți. Apoi această lume vede ca virtuți sobrietatea, dreptatea, bunătatea și orice are legătură cu noi și semenii noștri, fără să le conecteze la religie și la lucrurile care au legătură cu închinarea înaintea lui Dumnezeu.¹

¹ Autorul vorbește despre virtuți în sensul acelor acțiuni exterioare vizibile, care sunt considerate în mod obișnuit printre oameni ca fiind acțiuni bune, pozitive, fără a fi legate în mod necesar de un principiu spiritual care să le producă. Aceste

În al doilea rând, sfințenia face referire la toate acele dispoziții, înclinații și acțiuni bune care au ca scop referința specifică la Dumnezeu, spre a cărui slavă sunt ele făcute și dedicate. Cuvântul „sfânt” are sensul a ceva care este consacrat sau dedicat.

În al treilea rând, harul denotă aceleași dispoziții și înclinații, cu o referire specială la Dumnezeu ca principiu de viață care le produce, sugerând că ele purced din favoarea Lui. Uneori, acest termen este folosit într-un sens mai cuprinzător, referindu-se la întreg șirul de virtuți creștine sau obiceiul universal al sfințeniei. În felul acesta putem înțelege pasaje precum: „Noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har” (Ioan 1:16); „creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18). Tot așa, în vorbirea comună, când spunem că un om este un ticălos lipsit de har sau că el nu are parte deloc de har, ne referim la ideea că el nu manifestă nicio dispoziție bună. Iar când spunem că un om este cu adevărat caracterizat de har, sau că are în el un principiu de viață al harului, vrem să spunem că este un om religios și virtuos.

virtuți nu sunt în mod necesar creștine decât în măsura în care ele izvorăsc din principiul harului și al credinței aflat în cei regenerați prin puterea Duhului Sfânt, prin credința în lucrarea și Persoana Domnului Isus Hristos, caz în care ele se încadrează în categoria acțiunilor și înclinațiilor sfinte. – n.tr.

HARUL RUGĂCIUNII

Această expresie – harul rugăciunii – este folosită câteodată în sensul ei singular, vorbind despre orice înclinație sau principiu sfânt din minte. În felul acesta vorbim despre harul credinței, harul pocăinței, harul nădejzii sau harul dragostei. „După cum sporiiți în toate lucrurile: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă, și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiiți și în acest har [această binefacere] (2 Cor. 8:7, lit. KJV).

Alteori, expresia este folosită într-un sens mai larg, dar nu universal, și implică toate acele trăsături evlavioase care caracterizează orice acțiune sau îndatorire [spirituală]. Așa citim despre harul vorbirii, „vorbirea voastră să fie totdeauna cu har” (Col. 4:6); despre harul cântării, „cântând lui Dumnezeu cu mulțumire [cu har, lit. KJV] în inima voastră” (Col. 3:16); iar harul închinării divine pare să fie și el menționat: „Să ne arătăm mulțumitori [să avem har, lit. KJV], și să Îi aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică” (Evrei 12:28). Apoi ni se vorbește și despre harul rugăciunii: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare [Duhul harului, lit. KJV] și de rugăciune” (Zah. 12:10).

În înțelegerea comună, harul rugăciunii nu este orice act sau obicei al minții, ci el implică toate acele dispoziții și înclinații sfinte ale sufletului, care trebuie exercitate sau puse la lucru în cea parte a închinării spirituale. El constă dintr-o dispoziție de a pune la lucru acele acțiuni ale minții sfințite, acea voință și acele emoții care sunt potrivite pentru îndatorirea rugăciunii.

Aici este marea diferență între *darul* și harul rugăciunii. *Darul* este ceea ce se vede la exterior, forma pe care o ia îndatorirea, pe când *harul* este sufletul și spiritul care îi dă viață, vigoare și eficacitate, ceea ce face rugăciunea să fie acceptabilă înaintea lui Dumnezeu și de un real folos pentru noi înșine.

Darul constă în principal dintr-o dispoziție a minții potrivită pentru diferitele părți ale rugăciunii și dintr-o exprimare a acelor gânduri în părtășia noastră cu Dumnezeu. *Harul* constă din lucrările lăuntrice ale inimii și conștiinței față de Dumnezeu și religie sau credință. *Darul* este ca un chip pe care îl îmbracă dorințele și simțămintele sfinte, pe când simțămintele sfinte, dorințele sincere și părtășia reală cu Dumnezeu țin doar de *harul* rugăciunii.

Darul și harul sunt de multe ori separate unul de

celălalt, și deseori s-a văzut că darul rugăciunii a fost căpătat într-o mare măsură prin studiu și practică, precum și prin lucrările comune ale Duhului lui Dumnezeu față de anumite persoane care, în fapt, nu au cunoscut nimic din ceea ce este adevăratul har. Pe de altă parte, poate exista harul rugăciunii într-o manifestare vie în unele suflete care au o foarte mică măsură din acest dar și care cu greu știu cum să își exprime gândurile și dorințele printr-o metodă regulată, și să exprime acele dorințe într-un limbaj adecvat.

În ce privește prima categorie de persoane, se poate spune, așa cum vedem în Matei 7, că acei oameni ar putea exprima un torent de cuvinte înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, că ar putea predica asemenea apostolilor sau îngerilor, că ar putea alunga diavolii în Numele lui Hristos, și totuși Domnul Isus nu îi cunoaște, pentru că ei n-au niciun har. Pe de altă parte, există unii care Îi sunt dragi lui Dumnezeu, dar care abia de pot vorbi și strigă ca o rândunică sau o barză, asemenea lui Ezechia, și totuși ei exercită harul rugăciunii într-un fel foarte viu. Dar acolo unde acestea două se întâlnesc într-o singură persoană – darul și harul – un astfel de creștin Îi aduce cinste lui Dumnezeu și are o mai mare abilitate de a face multă slujire pentru sufletele din lume, lucru care este de altfel așteptat de la el. El este

folosit din plin spre zidirea și mângâierea semenilor lui creștini.

Acele acțiuni ale sufletului sfințit în toate puterile lui, care sunt manifestate în îndatorirea rugăciunii, pot fi denumite corect ca multe haruri ale Duhului Sfânt, pe care El le cheamă să se manifeste. Dintre acestea, unele țin de întreaga lucrare și închinare a rugăciunii, iar altele sunt aplicate specific anumitor părți din această îndatorire.

HARURILE GENERALE ALE RUGĂCIUNII

Există, așadar, haruri care caracterizează întreaga lucrare sau îndatorire a rugăciunii, și vreau să spun câteva cuvinte despre fiecare dintre ele.

Credința

Credința este crezul în ființa lui Dumnezeu, în cunoașterea Lui perfectă și în faptul că, în harul Lui, El observă tot ceea ce noi spunem în rugăciune. În acest sens, apostolul ne-a dat această regulă: „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că îi răsplătește pe cei ce-L caută [cu sârguință, lit. KJV]” (Evrei 11:6). Ar trebui să ne străduim să impregnăm frecvent asupra minților noastre o credință proaspătă și vie în existența

lui Dumnezeu, chiar dacă El este atât de necunoscut; în prezența Lui, chiar dacă El este nevăzut; și în faptul că, în dreptatea și mila Lui, El ia aminte la toate acțiunile oamenilor, în special la acțiunile lor religioase. Și noi facem aceasta în așa fel încât rugăciunea să nu fie doar o tradiție, un obicei sau un lucru ceremonial, ci cu scopul și nădejdea că vom fi plăcuți înaintea lui Dumnezeu și că vom căpăta ceva bun de la El. Această manifestare a unei credințe vii pătrunde prin fiecare parte a îndatoririi rugăciunii și îi dă putere și spiritualitate întregii închinări.

Sobrietatea, solemnitatea și seriozitatea duhului

Atitudinea ușuratică și trivială trebuie alungată cu totul când venim în prezența lui Dumnezeu. Când Îi vorbim marelui Creator, care trebuie să fie și Judecătorul nostru, și când Îi spunem ceva despre lucrurile de o importanță infinită și veșnică, trebuie ca sufletele noastre să se îmbrace în solemnitate, nu să manifestăm o atitudine care este legitimă, dar în alte cazuri, când le vorbim semenilor noștri despre lucrurile obișnuite ale vieții. Destrăbălarea, neseriozitatea și deșertăciunea minții nu ar trebui tolerate niciodată, nici în cea mai mică măsură, când venim să săvârșim orice pare a închinării înaintea lui Dumnezeu, și în special când noi, care suntem doar praf și cenușă, vrem să Îi vorbim Dumnezeului mare și

înfricoșător.

Spiritualitatea și gândirea cerească

Spiritualitatea [sau atitudinea duhovnicească, evlavioasă] și gândirea cerească ar trebui să pătrundă în totalitatea acestei îndatoriri, căci rugăciunea presupune o îndepărtare de lume și Pământ, de semenii noștri, ca să ne putem îndrepta ferm atenția către Dumnezeu, și să comunicăm cu Acela care locuiește în Cer. Dacă gândurile noastre sunt pline de preocupare pentru grânele noastre, pentru vinul și untdelemnul nostru, și de treburile acestei vieți, nu putem căuta fierbinte favoarea și fața lui Dumnezeu, așa cum este potrivit închinătorilor evlavioși. De aceea, lucrurile lumii trebuie să primească porunca să fie puse deoparte pentru o vreme și să locuiască la piciorul muntelui câtă vreme noi îl vom urca pentru a ne aduce jertfele, așa cum a făcut Avraam, și să ne întâlnim cu Dumnezeul nostru.

Țelurile, scopurile și dorințele noastre ar trebui să devină tot mai duhovnicești pe măsură ce înaintăm în această îndatorire. Și chiar dacă Dumnezeu ne permite să dialogăm cu El în rugăciune despre multe dintre lucrurile trecătoare, trebuie să ne îngrijim ca lucrurile sufletelor noastre și lumea veșnică să ocupe întotdeauna locul din tâi în inimile noastre. Oricare ar fi nevoile acestei vieți

care și-ar face loc în rugăciunile noastre și ar fi puse înaintea Domnului, trebuie să avem grijă ca țelurile noastre să fie spirituale, ca până și dorințele noastre după mângâierile pământești să poată fi purificate și curățate de toate scopurile carnale, și sfințite pentru scopuri sfinte, spre slava lui Dumnezeu, spre cinstea Evangheliei și spre mântuirea sufletelor.

Sinceritatea și neprihănirea inimii

Sinceritatea și neprihănirea inimii constituie un alt har care trebuie să caracterizeze această parte a închinării. Fie că Îi vorbim lui Dumnezeu de gloriile și perfecțiunile Sale; fie că Îi aducem mulțumiri pentru bunătatea Lui bogată sau ne mărturisim diferitele nelegiuiri înaintea Lui; sau că exprimăm dorințele după îndurarea care să vină din mâna Lui, inimile și buzele noastre trebuie să fie în bun acord, ca nu cumva să fim găsiți printre batjocoritorii lui Dumnezeu, care cercetează inima și încearcă rărunchii, și care poate vedea ipocrizia chiar și din cele mai întunecate colțuri ale sufletului.

Vegherea

Vegherea sfântă și intenția minții îndreptată către îndatorirea în care suntem implicați trebuie să caracterizeze fiecare parte a rugăciunii. Nu trebuie să le permitem

gândurilor noastre să rățăcească printre ființele create și să umble până la capătul Pământului atunci când venim să avem părtășie cu Dumnezeu cel Preaînalt și sfânt. În lipsa acestei vegheri sfinte, ne vom afla în pericolul de a-L părăsi pe Dumnezeu chiar în mijlocul închinării, din cauza ispitelor care vin de la Satana sau din inimile noastre, ispite care sunt atât de variate și de puternice. Fără această veghere, închinarea noastră va degenera în formalism, și vom vedea cum răceala și indiferența își vor face loc în sufletele noastre și ne vor fura succesul în îndatoririle noastre. „Vegheați în vederea rugăciunii” este un îndemn constant al marelui apostol.

La acestea aș putea adăuga *smerenia* și *desfătarea sau plăcerea*, și alte manifestări ale simțămintelor sfințite, dar mă voi întoarce la ele cu mai multe detalii în capitolul următor.

HARURI PENTRU PĂRȚI SPECIFICE ALE RUGĂCIUNII

Harurile care caracterizează mai specific anumite părți din rugăciune ar putea fi tratate distinct potrivit părților diferite ale acestei îndatoriri.

Invocarea sau chemarea lui Dumnezeu ne cere o uimire specială față de măreția Lui și un simțământ adânc al nevredniciei și nimicniciei noastre. În același

timp, ar trebui să ne exprimăm uimirea și plăcerea sfântă că Dumnezeu Preaînalt, care locuiește în veșnicie, le permite unor ființe atât de lipsite de valoare și vrednice de dispreț, cum suntem noi, să comunice cu El.

Lucrarea de adorare sau laudă este legată de multele atribute ale naturii divine și cere din partea noastră manifestarea diverselor noastre simțăminte care sunt potrivite acelor atribute. Când menționăm suficiența de Sine și independența lui Dumnezeu, este potrivit să ne smerim și să ne recunoaștem cu umilință dependența de El. Când vorbim despre puterea și înțelepciunea Lui, ar trebui să ne smerim înaintea Lui din cauza slăbiciunii și a nebuniei noastre, și să stăm în admirație sfântă față de infinitatea acestor perfecțiuni și gloriei ale lui Dumnezeu. Când menționăm dragostea și compasiunea Lui, sufletele noastre ar trebui să Îi răspundă cu multă dragoste, iar simțămintele noastre ar trebui să se manifeste puternic față de El.

Când ne gândim la dreptatea Lui, ar trebui ca sufletele noastre să fie cuprinse de o uimire sfântă și de o teamă spirituală potrivite pentru prezența Dumnezeului care este drept și înfricoșător. Iar gândul la iertarea pe care El ne-o dă ar trebui să trezească în noi nădejde

și bucurie.

În mărturisirea întristărilor și a păcatelor noastre, smerenia și umilința sunt un har necesar, la fel ca remușcarea adâncă a sufletului, în prezența celui Dumnezeu ale cărui porunci și legi le-am încălcat, a cărui Evanghelie am abuzat-o, a cărui măreție am insultat-o și a cărui răzbunare am fi meritat-o. Aici ar trebui să se deschidă larg toate izvoarele pocăinței, și să deplângem păcatele chiar în același timp când nădăjduim că nelegiuirea este iertată și că sufletele noastre sunt împăcate cu Dumnezeu. Rușinea, indignarea pe sine și răzbunarea sfântă împotriva stricăciunii și a corupției din inimile noastre trebuie trezite și ele în această parte a rugăciunii.

În cererile noastre, ar trebui să ridicăm dorințele noastre la asemenea grade de înflăcărare pe cât le face necesare natura cererilor noastre. Când ne rugăm pentru lucrurile ce țin de lumea de sus și de binecuvântările veșnice, nu putem fi prea înflăcărați în dorințele noastre. Când cerem îndurările pentru această viață, gradul înflăcărării ar trebui limitat, căci este posibil să fim fericiți, și totuși să plecăm de la rugăciune fără multe dintre mângâierile prezentei stări. Aici este necesară supunerea. Dumnezeu așteaptă să-i vadă pe copiii Lui având

o credință rațională și făcând deosebire cu înțelepciune între lucrurile care sunt cele mai potrivite cu voia Lui și cele pe care le considerăm cele mai necesare pentru fericirea noastră. Când venim cu rugăciuni de *mijlocire* pentru prietenii sau pentru dușmanii noștri, ar trebui să simțim în noi înșine o compasiune caldă și vie. Iar când ne rugăm pentru biserica lui Hristos în lume, ar trebui să animăm toate expresiile noastre printr-un zel arzător pentru slava Lui și printr-o blândețe mare față de semenii noștri creștini.

Pledoaria înaintea lui Dumnezeu ne cheamă la o îndrăzneală smerită, pentru că argumentele pe care le folosim înaintea lui Dumnezeu în această parte a rugăciunii nu sunt decât forme variate de cereri curajoase. Dar pentru că noi suntem doar niște ființe create și pentru că vorbim cu Dumnezeu, smerenia ar trebui să caracterizeze fiecare dintre argumentele noastre. Pledoariile noastre înaintea Lui ar trebui exprimate în așa fel încât să poarte mereu în ele acea decență și să respecte acea diferență potrivită dintre noi și El, așa cum se cuvine să se poarte ființele create în prezența Făcătorului lor.

De asemenea, în această parte a rugăciunii ni se cere să manifestăm credință în făgăduințele Evangheliei, credință în Numele lui Hristos Isus, Mijlocitorul nostru, și

credință în îndurările Dumnezeului nostru potrivit revelației de Sine care ne-a fost dată în Cuvântul Lui. Suntem chemați să credem că El îi răsplătește pe toți cei ce Îl caută cu sârguință (Evrei 11:6); că El este un Dumnezeu care aude rugăciunea și că ne va da ceea ce Îi cerem în măsura în care acele lucruri sunt necesare spre slava Sa și spre mântuirea noastră.

În această parte a rugăciunii intră în joc și harul nădejdiei, pentru că, deși noi avem încredere în făgăduințe, nădăjduim după lucrurile făgăduite sau după lucrurile pe care le cerem în rugăciune. De aceea, ar trebui să avem o așteptare sfântă și smerită a acelor îndurări pentru care pledăm înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să ne îndreptăm rugăciunea către El și să privim în sus asemenea lui David: „Eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine, și aștept” (Ps. 5:3). De asemenea, la fel ca Habacuc, ar trebui să stăm veghetori pentru a vedea ce are Dumnezeu să ne răspundă: „M-am dus la locul meu de strajă, și stăteam pe turn ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul, și ce-mi va răspunde la plângerea mea” (Hab. 2:1).

În partea de rugăciune denumită *profesiune sau dedicare de sine*, este nevoie să se manifeste din nou o mare doză de smerenie, o supunere suavă față de voia Lui, o

atitudine smerită și un duh liniștit în fața hotărârilor Lui, chiar dacă, din motive care țin de înțelepciunea și dragostea Lui infinite, El nu ne dă anumite mângâieri pe care noi le cerem. Aici își face răbdarea lucrarea ei desăvârșită, făcând ca sufletul să continue să manifeste o stare umilă, așteptând răspunsul lui Dumnezeu în liniște. Ar trebui să confirmăm toate dedicările sau consacările noastre de sine față de Domnul printr-o statornicie duhovnicească a sufletului și cu cel mai ferm curaj al inimii, în fața tuturor împotrivirilor.

În *mulțumire*, este necesară o recunoștință din adâncul inimii, o conștientizare profundă a favorurilor divine și o promptitudine de a veni la Dumnezeu potrivit cu bunătatea Lui, cu tot ce putem noi. Ar trebui să manifestăm o dragoste crescândă față de Dumnezeu și o tânjire sinceră după a face ceva pentru El, potrivit cu varietatea și bogățiile harului Lui față de noi. În această parte a rugăciunii, noi recunoaștem de asemenea, cu o uimire sfântă, condescendența² lui Dumnezeu de a ne dăruii îndurări de care noi suntem atât de nevrednici. Această uimire ar trebui să se ridice în noi și să crească devenind o bucurie sfântă, în mijlocul căreia să Îl binecuvântăm pe

² În general, termenul *condescendență* are o conotație negativă, referindu-se la situația când cineva se uită de sus la o altă persoană, însă în acest context, condescendența lui Dumnezeu face referire la atitudinea și acțiunea Lui de a Se raporta cu îndurare față de ființele create de El, care Îi sunt infinit de inferioare. – n.tr.

Creatorul nostru pentru îndurările acestei vieți și pe Tatăl nostru pentru că ne-a făcut părtași legământului Lui și dragostei Lui speciale. Iar în mulțumirile noastre, ar trebui să observăm cu atenție toate răspunsurile la rugăciune, toate acțiunile milostive ale lui Dumnezeu ca răspuns la cererile noastre. Ar fi o părtășie săracă cu Dumnezeu dacă am dori doar să Îi spunem noi ce avem de spus, dar să nu observăm răspunsurile pe care El găsește de cuviință să le dea față de rugăciunile noastre sărace și nevrednice.

Când Îl binecuvântăm pe Dumnezeu, ar trebui să manifestăm o tânjire fierbinte pentru cinstea numelui Lui, iar sufletele noastre să tânjească mult după împlinirea acelor făgăduințe care fac să se răspândească cinstea și onoarea Lui, și care preamăresc Numele Lui și Numele Fiului Lui. Ca să zic așa, ar trebui să jubilăm și să triumfăm în aceste glorii și perfecțiuni ale lui Dumnezeu, Dumnezeul nostru, și să ne bucurăm la gândul că El le are din veșnicie în veșnicie.

Apoi ne încheiem întreaga rugăciune cu un *Amin* al sincerității și credinței, exprimându-ne din nou adorarea, mărturisirile și cererile, încrederea și nădejdea că rugăciunile noastre au fost auzite și persoanele noastre au fost primite de Dumnezeu. Din toate acestea ar trebui

să prindem curaj ca să ne ridicăm de la această îndatorire a rugăciunii cu o stare suavă, împăcată și liniștită, și să păstrăm o atitudine bucuroasă și cerească din acel moment înainte, ca aceia care au fost cu Dumnezeu.

Dar pentru ca nu cumva unele suflete evlavioase și smerite să fie descurajate când nu văd în ele aceste manifestări vii ale credinței, nădejzii, dragostei, dorinței fierbinți și a desfătării divine în închinare, și pentru ca nu cumva să înțeleagă de aici că nu au harul rugăciunii, aş vrea să adaug această atenționare: rareori se întâmplă ca toate harurile rugăciunii să fie la lucru sau să se manifeste simultan în suflet, într-o măsură mare și perceptibilă. Câtă vreme suntem în această stare firavă și imperfectă, uneori un har se simte mai mult, alteori altul. Iar când un creștin vine înaintea lui Dumnezeu cu o moleșală a inimii, copleșit mult de gânduri carnale și simțind o mare reținere chiar să se roage, iar el cade la pământ înaintea lui Dumnezeu, plângând, condamându-se pe sine cu suspine adânci în taină, făcându-și cunoscute poverile și păcatele înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă el nu poate rosti decât câteva cuvinte înaintea Lui, o astfel de stare și de atitudine a minții va fi primită de Dumnezeul care judecă tainele inimii și care ne primește cu cea mai mare compasiune, în ciuda neputințelor firii noastre. El va recunoaște harul Său care

este la lucru în acel suflet, chiar dacă se manifestă doar prin tânjiri și lupta de a se ridica spre Dumnezeu în ciuda poverilor mari ale păcatului și întristării.

SFATURI PENTRU OBȚINEREA HARULUI RUGĂCIUNII

Pentru a ne călăuzi în împlinirea spirituală a acestei îndatoriri, trebuie să o considerăm ca un dialog și o părtășie sfântă între Cer și Pământ, între marele și sfântul Dumnezeu, și noi, ființele create, mărunte și păcătoase. Cele mai naturale reguli și sfaturi la care mă pot gândi în privința acestei părtășii sunt următoarele:

Sfatul nr. 1. Umple-ți inima de conștientizarea cea mai profundă a caracterului celor două părți care urmează să intre în această părtășie – anume tu și Dumnezeu.

Acesta este cu adevărat un sfat pentru darul rugăciunii, dar el este și foarte necesar pentru a căpăta harul ei. Să ne gândim, deci, la cine este această Ființă glorioasă care ne invită în părtășie cu El – cât de minunat este în măreție, cât de înfricoșător este în neprihănire, cât de irezistibil în putere, cât de nepătruns în înțelepciune, cât de atotsuficient în fericire, cât de condescendent în îndurare și milă! Apoi să ne gândim din nou la cine suntem noi, cei invitați la această părtășie – cât de

ticăloși suntem în natura noastră, cât de vinovați în inimile și viețile noastre, cât de nevoiași în ce privește fiecare binecuvântare, cât de total incapabili să ne ajutăm pe noi înșine, și cât de mizerabil am fi pierduți pe veci dacă am fi fără Dumnezeu!

Și dacă am ascultat sincer de chemarea Evangheliei Lui și am căpătat o anumită nădejde mângâietoare a dragostei Sale, să ne gândim la cât de infinite sunt obligațiile noastre față de El și cât de necesare sunt acestea; la cât de încântător este să ne bucurăm de vizitele Aceuia care va fi fericirea noastră, cu care vom locui în vecii vecilor. Când ne simțim sufletele adânc impresionate de gânduri ca acestea, ne aflăm în cea mai bună stare și este foarte probabil că ne vom ruga cu har în inimile noastre.

Sfatul nr. 2. Dacă vii înaintea lui Dumnezeu, adu-ți aminte de natura acestei părtășii.

Ea este cu totul spirituală. Adu-ți aminte de demnitatea, privilegiul, scopul și importanța ei. O conștientizare a favorii înalte de a fi primit în acest privilegiu și această onoare îți va umple sufletul de uimire smerită și de bucurie cerească, lucruri potrivite celor favorizați și închinători înaintea unui Dumnezeu infinit. O atenție potrivită îndreptată către scopul și importanța acestei

îndatoriri va așinti gândurile tale, dându-ți cea mai statornică atenție și cea mai strictă veghere, care se vor răspândi în tot sufletul tău cu seriozitate, va porunci tuturor puterilor tale lăuntrice să se manifeste în devoțiune, și îți va ridica dorințele la o înflăcărare sfântă. Tu te rogi Aceluia care are putere peste mântuirea sau distrugerea ta veșnică, putere de a mântui și putere de a pierde. Dacă eternitatea, cu toată importanța ei uimitoare, nu va trezi unele dintre harurile rugăciunii, sufletul trebuie să se afle într-o stare foarte întunecată și lipsită de simțuri.

Sfatul nr. 3. Caută fierbinte să te afli în starea de prietenie cu Acela cu care intri în părtășie și străduiește-te să ai o bună nădejde și siguranță a acelei prietenii.

Noi toți suntem, prin natura noastră, vrăjmași ai lui Dumnezeu și copii ai mâniei (Rom. 8:7; Efes. 2:2). Dacă nu suntem împăcați cu El, nu putem avea nicio dată părtășie cu El. Cum putem avea desfătare în părtășia cu Acela care este atotputernic, și cum putem să ne închinăm Lui cum se cuvine, dacă credem că El ne urăște și ne va distruge? Dar, o, cât de indescritibilă este plăcerea de a avea părtășie cu un Prieten atât de infinit, atât de măreț, de puternic și de milostiv! Și cât de prompte ar trebui să fie toate puterile ființei noastre ca

să Îi aducă orice cinste și onoare, în timp ce ne simțim și ne știm a fi printre favoriții Lui și printre copiii harului Său, în timp ce credem că toată onoarea Lui este slava noastră în această stare de prietenie, și că fiecare dintre perfecțiunile Lui sunt stâlpii de temelie ai nădejdii noastre și siguranța fericirii noastre!

Pentru a obține această prietenie și pentru a stimula această părtășie divină, aș dori să îți dau al patrulea sfat astfel:

Sfatul nr. 4. Trăiește mult din și cu Isus, Mijlocitorul, singurul prin care poți să te apropii de Dumnezeu și să fii adus în compania Lui.

Hristos este calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin El (Ioan 14:6). Prin El, evreii și cei dintre Neamuri au acces la Tatăl (Efes. 2:18). Trăiește mult din El prin încredere și dependență, și trăiește mult cu El în meditație și dragoste.

Când un păcătos aflat sub prima convingere de păcat vede cu groază sfințenia înfricoșătoare a lui Dumnezeu și își vede vinovăția și vrednicia de a fi condamnat, cât de îngrozit este să se apropie de Dumnezeu în rugăciune, și cât de descurajat câtă vreme rămâne fără nădejde! Dar când el privește pentru prima oară la Hristos în slujirile Lui mijlocitoare și în atotsuficiența

Lui glorioasă de a mântui, când privește pentru prima oară la această cale nouă și vie de acces la Dumnezeu, consacrată prin sângele lui Hristos, cât de bucuros vine el înaintea tronului lui Dumnezeu și își revarsă întreg sufletul în rugăciune! Și cât de vie este natura lui în fiecare har al rugăciunii! Cât de adâncă este umilința lui! Cât de fierbinți sunt dorințele lui! Cât de curajoase sunt pledoariile sale! Cât de calde și pline de inimă sunt mulțumirile lui!

Trebuie să păstrăm întotdeauna în sufletele noastre o conștientizare adâncă a răutății păcatului, a morții pe care am merita-o, a sfințeniei înfricoșătoare a lui Dumnezeu și a imposibilității părtășiei noastre cu El în absența unui mijlocitor, astfel ca Numele lui Isus să poată fi mereu prețios pentru noi, și ca să nu ne aventurăm niciodată în prezența lui Dumnezeu în rugăciune solemnă fără ca ochii sufletelor noastre să fie îndreptați către Hristos, Mijlocitorul și Mântuitorul nostru glorios.

Sfatul nr. 5. Păstrează întotdeauna o dispoziție pentru rugăciune, o stare a minții întotdeauna gata să aibă părtășie cu Dumnezeu. Aceasta va fi o cale prin care să păstrăm toate harurile rugăciunii mereu pregătite să se manifeste și să fie puse la lucru. În toate ocaziile, vizitează-

L pe Acela cu care vrei să ai părtășie nemijlocită în momentele solemne de devoțiune. Fă din lucrarea rugăciunii încântarea ta, și nu sta mulțumit cu ea până nu găsești plăcere în ea.

Oricare ar fi avantajele și oportunitățile de care te bucuri în rugăciunea comună, nu neglija rugăciunea personală, în taină. Cel puțin odată pe zi, îndepărtează-te de treburile acestei vieți ca să îți faci timp să Îi spui ceva lui Dumnezeu în solitudine.

Când vii alături de alții în rugăciune și nu tu ești cel care se roagă, fă așa încât inima ta să rămână atentă și veghetoare față de această lucrare, ca să te poți ruga mult mai bine când va veni momentul să fii glasul altora înaintea lui Dumnezeu.

În mijlocul îndatoririlor tale în această lume, folosește frecvent ocaziile de a-ți înălța inima la Dumnezeu. El este gata să audă o rugăciune spontană, și va răspunde la tângirile unui suflet sfânt față de El în pauzele scurte dintre treburile tale zilnice. Așa te poți ruga fără încetare, așa cum ne îndeamnă apostolul, iar harurile tale pot fi mereu active. Dacă te adresezi lui Dumnezeu doar dimineața și seara, dar uiți de El tot restul zilei, inima ta va deveni tot mai indiferentă în închinare, astfel că Îl vei saluta doar cu buzele și genunchii, împlinind

sarcina rugăciunii cu un formalism mort.

Sfatul nr. 6. Caută și cere fierbinte ajutorul Duhului Sfânt.

El este Cel care produce și lucrează fiecare har în noi și ne potrivește pentru fiecare îndatorire. El este Cel care trezește harurile care dorm, punându-le la lucru. El este Cel care atrage sufletul aproape de Dumnezeu și care ne învață această comunicare cu Cerul. El este Duhul harului și al rugăciunii, dar întrucât acesta este subiectul capitolului următor, nu voi mai insista pe el pentru moment.

Capitolul 4

DUHUL DE RUGĂCIUNE

Toate regulile și sfaturile pe care le-am prezentat ca să ne ajute să ne rugăm nu vor fi eficiente dacă nu avem parte de ajutorul lui Dumnezeu. Noi nu suntem în stare prin noi înșine să avem nici măcar un singur gând bun, și tot ceea ce este bun în noi vine de la Dumnezeu. Dacă vrem să avem darul sau harul rugăciunii, trebuie să le cerem de sus. Și întrucât îndurările lui Dumnezeu de acest fel care le sunt date oamenilor sunt în mod uzual atribuite Duhului Sfânt, El poate fi numit pe bună dreptate Duhul de rugăciune și, ca atare, ajutorul Lui trebuie căutat și cerut cu sârguință și îndrăzneală.

Mărturisesc că, în exprimarea noastră, duhul de rugăciune poate avea uneori sensul unei atitudini a minții bine echipate și gata pentru lucrarea de rugăciune. Așadar, când spun că în vremurile mai de demult a existat un duh mai mare de rugăciune decât vedem acum, ideea este că pe atunci exista printre oameni o măsură mai mare a darului și harului rugăciunii; că inimile și limbile lor erau mai bine echipate și potrivite pentru această îndatorire. Dar a nega existența duhului

de rugăciune în toate celelalte sensuri, și a spune că nu este nevoie de nicio influență de la Duhul Sfânt care să ne ajute să ne rugăm, o astfel de gândire poartă în ea o mare măsură de suficiență de sine și se apropie de profanarea Lui.

Sarcina mea în acest capitol va fi mai întâi să dovedesc, prin argumente clare și ușor de înțeles, că Duhul lui Dumnezeu îi ajută pe copiii Lui în rugăciune, apoi să arăt în ce constă și până unde merge acest ajutor din partea Lui, ca să nu așteptăm de la El mai mult decât făgăduiește Scriptura, nici să atribuim prea puțin credit influențelor Lui. Și după ce voi prezenta o serie de avertismente, voi lăsa și câteva sfaturi despre cum poate fi obținut ajutorul Duhului Sfânt.

DOVEZI ALE AJUTORULUI DUHULUI ÎN RUGĂCIUNE

Dovezile pe care le voi folosi pentru a demonstra realitatea influențelor Duhului lui Dumnezeu în rugăciune sunt acestea: (1) pasajele explicite din Scriptură; (2) pasajele colaterale; și (3) experiența creștinilor.

Pasajele explicite din Scriptură

Primul argument este extras din pasajele explicite ale Scripturii, pasaje ca acesta: „Atunci voi turna peste

casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune” (Zah. 12:10). Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este denumit aici Duh de rugăciune în raport cu acțiunile speciale și țelurile pentru care El este făgăduit în pasajul biblic. Acțiunile bogate ale Sale sunt exprimate deseori prin turnarea sau revărsarea Lui asupra oamenilor: „Voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale” (Isaia 44:3). „Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscut cuvintele mele” (Prov. 1:23). „Pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru” (Tit 3:6). La fel se vorbește în multe alte locuri din Scriptură. Profeția din Zaharia se referea la vremurile Evangheliei, lucru evident, pentru că efectul ei este o privire îndreptată către Hristos ca străpuns și răstignit: „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns” (Zah. 12:10).

Obiecție: Unii vor spune că această făgăduință se aplică doar evreilor la momentul convertirii lor.

Răspuns: Majoritatea acestor făgăduințe foarte mari și prețioase, care fac referire la vremea Evangheliei, sunt făcute explicit lui Iacov, Israel, Ierusalim și Sion, dacă este să folosim exprimarea din Vechiul Testament. Dar cât de groaznic ne-am lipsi pe noi înșine, și

pe toți credincioșii neevrei, de toate aceste făgăduințe pline de har dacă am înțelege acest verset doar în sensul lui din Vechiul Testament, o înțelegere îngustă! Apostolul Pavel folosește câteodată prilejul de a cita o făgăduință din Vechiul Testament, una făcută evreilor, dar el o aplică deopotrivă neevreilor. Un astfel de exemplu este acesta: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeuul lor, și ei vor fi poporul Meu” (2 Cor. 6:16-18), făgăduință care fusese dată inițial evreilor (v. Lev. 26:12). Următoarea făgăduință, „ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”, este preluată din Isaia 52:11 și Ieremia 31:1, 9, unde este menționat doar Israelul. Și totuși, în 2 Corinteni 7:1, apostolul spune: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. Astfel, el face din corinteni posesorii acestor făgăduințe.

De asemenea, el ne dă o încurajare asemănătoare când ne spune: „Tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15:4). Iar el ne asigură în versetele 8 și

9 că Isus Hristos confirmă făgăduințele făcute patriarhilor că neevreii Îl pot proslăvi pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui.

Un alt exemplu este cel din 2 Corinteni 1:20: „Făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ‚da‘; de aceea, și ‚Amin‘, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu”. Dacă aceste lucruri le-ar fi fost spuse romanilor și corintenilor despre statornicia tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu, le-ar fi fost de foarte puțin folos, dacă ele n-ar fi fost transmise ca să fie primite prin credință.

Ni se spune că noi suntem binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios, dacă îi imităm credința: „Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți ‚sămânța‘ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Gal. 3:29). Dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânța lui Avraam și moștenitori potrivit făgăduinței, moștenitori prin credință a acelorași binecuvântări care i-au fost făgăduite lui Avraam și seminței lui: „Făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință” (Rom. 4:13). Tocmai această făgăduință, făgăduința Duhului, este primită de noi, neevreii, ca moștenitori ai lui Avraam (Gal. 3:14), pentru

ca binecuvântarea lui Avraam să poată veni asupra neevreilor prin Isus Hristos, ca să putem primi făgăduința Duhului prin credință. De aceea, fiind părtași legământului lui, noi avem dreptul la aceleași făgăduințe, în măsura în care ele conțin har, astfel că ele ne pot fi date pe drept. De aceea, în această profeție din Zaharia, casa lui David nu face referire doar la urmașii naturali ai regelui David, ci ea include pe drept familia lui Hristos, adevăratul David – credincioșii, care sunt copiii Lui, locuitorii Ierusalimului spiritual și membrii adevăratei biserici, indiferent dacă ei au fost evrei sau neevrei. În Hristos, oamenii nu mai sunt cunoscuți după aceste deosebiri, pentru că nu mai este nici evreu, nici grec: „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Gal. 3:28).

În Luca 11:13, după ce Hristos a răspuns la întrebarea ucenicilor Lui și i-a învățat cum să se roage dându-le un model de rugăciune, El îi îndeamnă să se roage Tatălui cerând Duhul Sfânt, de la care primesc mai mult ajutor și mai multă învățătură în această lucrare a rugăciunii, așa cum ne indică întregul context al pasajului.

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Rom. 8:26). Acest lucru nu poate fi interpretat ca și cum Duhul Sfânt și-ar fi asumat lucrarea lui Hristos [de mijlocire], care este Mijlocitorul și Apărătorul nostru de drept, pentru că Duhul, nefiind îmbrăcat cu natură omenească, nu poate fi reprezentat pe drept în această calitate, așa cum natura rugăciunii sau a cererii pare să implice, în vreme ce Domnul Isus Hristos, fiind deopotrivă om și Dumnezeu, poate să Își asume pe drept rolul Celui care cere. De aceea, lucrarea Duhului Sfânt este să ne învețe și să ne ajute să pledăm înaintea lui Dumnezeu în rugăciune pentru lucrurile pe care le dorim. Acest lucru reiese evident din următorul pasaj din Sfânta Scriptură: „Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava’, adică: ‚Tată!’” (Gal. 4:6). Altfel spus, Duhul lui Dumnezeu ne înclină inimile și ne învață să ne adresăm lui Dumnezeu în rugăciune ca Tatăl nostru. Și așa este și explicația pe care o primim în Romani 8:15: „Ați primit un duh [sau Duhul] de înfiere, care ne face să strigăm: ‚Ava! adică: Tată!’” (Rom. 8:15). Putem nota aici că acest Duh de înfiere îi aparține fiecărui creștin adevărat într-o măsură mai mică sau mai mare, căci altfel, raționamentul

apostolului n-ar putea să fie nici puternic, nici convingător. „Pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său” (Gal. 4:6).

O altă dovadă se găsește în Efeseni 6:18: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții”. Cuvântul *enpneumati* („prin Duhul”) face referire la lucrarea Duhului lui Dumnezeu în noi, căci acesta este sensul termenului și în alte locuri din Noul Testament: „Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu” (Matei 12:28); „El a venit în Templu, mânat de Duhul” (Luca 2:27); „unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh” (1 Cor. 12:8-9). În Efeseni 6:18 nu poate fi vorba despre a ne ruga în propriul duh, adică în mințile noastre, pentru că la acest lucru se face aluzie chiar în următoarele cuvinte, „vegheați la aceasta”.

Obiecție. Unii vor spune totuși că această rugăciune în Duhul trebuia făcută printr-un dar extraordinar care le-a fost dat apostolilor și multor altora, dar numai în prima parte a epocii creștine, ceva asemănător darului vorbirii în alte limbi, de la Cincizecime, când ei s-au rugat, au propovăduit și au cântat prin inspirație

divină (1 Cor. 14).

Răspuns. Oricare au fost darurile extraordinare și miraculoase ale Duhului în acei zori ai Evangheliei, noi nu putem să pretindem că le avem și acum. Cu toate acestea, ajutorul Duhului, despre care vorbesc aici, poate fi obținut într-o anumită măsură de creștinii din toate veacurile, căci putem vedea din Efeseni 6:18 că rugăciunea în Duhul este încurajată în cazul tuturor credincioșilor și în toate vremurile, prin tot felul de rugăciuni. Desigur că eu nu presupun că toți creștinii ar trebui să aibă acest dar extraordinar în toate momentele și în toate felurile de rugăciuni.

De asemenea, am putea remarca faptul că darul rugăciunii în sine nu se manifestă ca un dar extraordinar și miraculos ca în profeția din Ioel 2 sau din Faptele Apostolilor 2, acolo unde ni se prezintă împlinirea profeției. El nu este menționat specific printre darurile miraculoase ale Duhului Sfânt în acele pasaje în care acestea sunt enumerate, îndeosebi în epistolele Sf. Pavel. Singurul pasaj unde se face o mențiune la darul rugăciunii este cel din 1 Corinteni 14, unde se vorbește despre rugăciunea într-o limbă necunoscută, lucru care face referire mai degrabă la darul vorbirii în alte limbi decât la darul rugăciunii. Și nu este deloc imposibil ca

omisiunea sau tăcerea din aceste pasaje biblice în ce privește darul rugăciunii să denote că, deși au existat daruri de rugăciune prin inspirație nemijlocită în acele vremuri, nu trebuie ca vreun credincios din orice veac să se aștepte să existe vreo piedică în calea ajutorului divin în rugăciune, doar pentru că acesta ar fi fost un dar extraordinar și, prin urmare, ar fi fost dat doar apostolilor și primilor creștini.

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” – așa învățăm noi din Iacov 5:16. În textul original, se folosește expresia *decsis energoumene*, sau rugăciunea „făcută lăuntric” [sau din inimă]. Această expresie este folosită pentru a descrie persoane stăpânite de un duh bun sau rău, iar în acest pasaj ne învață despre rugăciunea făcută în noi de Duhul bun care ne stăpânește, care ne călăuzește și ne ghidează. Expresia este folosită cu acest sens de mai multe ori în 1 Corinteni 12, unde se vorbește despre darurile Duhului Sfânt. Totuși, trebuie notat că apostolul vorbește aici despre o rugăciune făcută lăuntric, de care toți creștinii ar trebui să fie în stare, căci epistola lui trebuia răspândită la toate semințiile împrăștiate ale Israelului (Iacov 1:1). Iar el le spune tuturor să își mărturisească unii altora păcatele și să se roage unii pentru alții, ca să poată fi vindecați, și tocmai din acest motiv: rugăciunea făcută din inimă a

celui neprihănit are putere mare.

Un alt pasaj explicit este acesta: „Zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 20-21). Această epistolă este scrisă către toți cei ce sunt sfințiți de Dumnezeu Tatăl, păstrați și chemați în Isus Hristos (v. 1). Ei sunt toți chemați să se roage prin ajutorul Duhului Sfânt. Iar despre cei care nu au acest Duh ni se spune că sunt „oameni supuși poftelor firii” (v. 19).

Trebuie să mărturisesc că Duhul Sfânt S-a depărtat într-o atât de mare măsură de biserici, încât suntem tentați să credem că toate acțiunile Lui, în îndemnuri, în rugăciune și în predicare, par să se fi limitat la primul veac al creștinismului și la slujitorii, profeții și apostolii extraordinari. Tocmai din această absență a Duhului sau apucat unii oameni să inventeze diverse metode de a compensa absența Lui în rugăciune, prin tot felul de mătăanii, șiraguri, litanii și alte lucruri formale, unele bune, altele rele, la care se limitează în bisericile lor, crezând că așa pot păstra forma închinării și pot capta atenția oamenilor. În cel mai fericit caz, ceea ce ne rămâne din partea multor astfel de învățători este doar folosirea unor simple puteri omenești, a rațiunii și a

memoriei. Și de la toate acestea pleacă acele ocări aduse la adresa Duhului de rugăciune, ca și străduințele neobosite ale oamenilor de a face ca prin această expresie să se înțeleagă doar dispoziția minții omenești. În gândirea lor, sensul expresiei „Duhul de rugăciune” nu este altul decât un soi de dispoziție copilărească, nimic altceva decât o dispoziție a inimii înclinată spre rugăciune.

Totuși, întrucât unele pasaje vorbesc explicit despre Duhul Sfânt prezentându-L ca împlinind aceste lucruri în noi, și întrucât în multe pasaje ale Scripturii ne este dată făgăduința Duhului lui Dumnezeu, care vine în noi, locuiește în noi și este în noi, și care ne ajută în rugăciune, de ce să ne străduim să Îl excludem din inimile sfinților și să Îl scoatem din acele pasaje ale Sfintei Scripturi în care nu este posibil ca acele cuvinte să aibă orice alt sens? După părerea mea, este mult mai natural și mai rezonabil să interpretăm pasajele în care Duhul este menționat potrivit sensului clar al textului sau potrivit pasajelor clare unde se vorbește despre Dumnezeu Duhul Sfânt.

Totuși, dacă cineva ar accepta că Duhul lui Dumnezeu și ajutorul Lui în rugăciune sunt menționate în orice text al Scripturii, astfel încât să fie convins și încurajat să caute acel ajutor ca să se poată ruga mai bine,

n-aș putea să fiu supărat pe el dacă nu poate găsi acest Duh în fiecare pasaj în care alți credincioși consideră că se vorbește despre El și ajutorul Lui.

Pasajele implicite din Scriptură

Al doilea argument în favoarea ajutorului Duhului Sfânt în rugăciune este extras din pasajele colaterale sau implicite din Sfânta Scriptură, adică toate acele pasaje care Îl prezintă pe binecuvântatul Duh ca izvorul a tot ceea ce este bine în noi, și care ne arată că toate îndatoririle vieții creștine trebuie făcute în și prin acest Duh Sfânt.

Sfinții sunt născuți din acest Duh (Ioan 3:6); sunt călăuziți de Duhul (Rom. 8:14); umblă în Duhul (Gal. 5:16); trăiesc în Duhul (Gal. 5:25); și dau morții faptele firii pământești prin acest Duh (Rom. 8:13). Duhul ne convinge de păcat (Ioan 16:9) și ne face potriviți pentru mărturisirea păcatului. Duhul mărturisește împreună cu duhurile noastre că suntem copiii lui Dumnezeu (Rom. 8:16) și astfel ne umple de recunoștință și mulțumire. Duhul ne sfințește și ne umple de dragoste, credință, smerenie și orice har necesar în lucrarea de rugăciune. Având în vedere toate acestea, de ce se chinuie unii oameni atât de mult să ne împiedice să ne rugăm prin Duhul, când vedem că doar prin acest Duh putem

umbla cu Dumnezeu și putem avea intrare înaintea lui Dumnezeu (Efes. 2:18)?

Experiența creștinilor

Al treilea argument care dovedește că Duhul lui Dumnezeu îi ajută cel puțin câteodată pe oameni în lucrarea de rugăciune este experiența tuturor creștinilor atât în ce privește harul rugăciunii, cât și folosirea darului rugăciunii.

În această privință există diferențe mari între credincioși, chiar și acolo unde abilitățile lor naturale sunt egale, existând chiar diferențe între diferite momente sau perioade din viața lor, lucruri care denotă prezența sau absența Duhului Sfânt. În anumite circumstanțe, unii credincioși se vor regăsi într-o răpire duhovnicească în rugăciune, fiind purtați mult dincolo de ceea ce ei ar fi fost în stare în mod obișnuit. Gândurile, dorințele, exprimarea lor și tot ceea ce ei experimentează arată că rugăciunea lor pare să aibă în ea ceva ceresc.

Sunt de acord că, în cazul unora, acest lucru poate fi atribuit într-o mare măsură înțelegerii, inteligenței, sensibilității, memoriei, înclinațiilor naturale ale minții și fluenței vorbirii. Dar alții putem observa că acele persoane care au acest dar al rugăciunii nu îi întrec, nici

măcar nu îi egalează pe semenii lor în sensibilitate, inteligență, pasiune sau elocvență. Ei pot chiar să fie persoane cu abilități foarte limitate și mult sub abilitățile medii ale oamenilor. De asemenea, acest lucru nu poate fi pus întotdeauna pe seama unei revărsări mari a imaginației și vivacității, căci uneori acest lucru se petrece când ei văd că abilitățile lor naturale nu sunt înălțate în niciun fel, ci chiar ei trudesesc și se luptă cu mari tulburări și declin spiritual, astfel că abia de pot vorbi sau de pot să se gândească la lucrurile și preocupările normale. Îmi doresc ca aceste mărturii despre ajutorul Duhului Sfânt să fie mai frecvente printre noi.

Putem remarca faptul că aceia care disprețuiesc acest dar al Duhului Sfânt îi tratează cu batjocură pe cei care pretind că au parte de el în orice măsură, considerându-i niște nebuni, proști și ignoranți, și vorbesc despre ei în general ca și cum ar fi niște ființe lipsite de educație, plictisitoare și cu o minte îngustă. Totuși, când apare această obiecție, oamenii ar trebui să se întrebe de unde vine această fluență, această înflăcărare și această abilitate minunată de revărsare a sufletului înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, lucruri pe care batjocoritorii nu pot nici măcar să le imite.

O, oamenii le atribuie priceperii noastre, memoriei

inventivității, sensibilității, înflăcăării, încrederii sau îndrăznelii noastre – orice, numai să nu spună că se datorează Duhului lui Dumnezeu, dar explicația este că ei sunt hotărâți să se împotrivescă puterii Sale și să nege lucrarea Lui în inimile celor credincioși.

Aici aș putea confirma doctrina ajutorului Duhului Sfânt în toate îndatoririle noastre religioase adăugând citate din Articolele¹ și liturghia Bisericii Anglicane:

„Noi nu avem nicio putere de a face fapte bune, plăcute și acceptabile înaintea lui Dumnezeu, fără ajutorul harului lui Dumnezeu în Hristos, care ne face să dorim binele și care lucrează împreună cu noi când facem acel lucru bun” (Art. 10).

„Lucrarea Duhului – care ne atrage mintea către lucrurile înalte și cerești” (Art. 17).

Această lucrare obișnuită a Duhului Sfânt în toți cei credincioși este denumită „inspirația Duhului Sfânt” (Art. 13).

¹ Autorul face referire la Cele 39 de Articole, care formează mărturisirea de credință a Bisericii Anglicane. Din punct de vedere istoric, în Biserica Anglicană au existat două curente referitoare la rugăciune, unul care a promovat rugăciunea doar potrivit Cărții de Rugăciuni Comune, un set de rugăciuni adoptat oficial în Biserica Anglicană, și unul care a promovat rugăciunea într-o abordare mult mai liberă și care deseori a condamnat abordarea rigidă a celor din primul grup. De aceea, citatele autorului din Cele 39 de Articole trebuie înțelese ca un argument al autorului în favoarea unei căi de mijloc, așa cum, de altfel, a argumentat deja în capitolele precedente. – n.tr.

„O, Dumnezeu, de la care vin toate dorințele sfinte, toate sfaturile bune și toate lucrările drepte... Dumnezeu atotputernic, care ne-ai dat har ca să aducem aceste rugăciuni comune” (A doua rugăciune de seară).

„Fă-ne ca, prin inspirația Ta, să ne putem gândi la acele lucruri care sunt bune și ca, prin călăuzirea Ta milostivă, să putem face aceste lucruri” (Rugăciunea din a cincea duminică după Paști).

„Dumnezeule atotputernic, prin darul căruia vine orice slujire adevărată și vrednică de laudă a poporului Tău credincios” (Rugăciunea din duminica a 13-a).

„Fă așa încât Duhul Tău Sfânt să ne călăuzească inimile și să stăpânească peste ele în toate lucrurile” (Rugăciunea din duminica a 19-a).

În omilia a 16-a, paginile 1-2, se spune despre „lucrarea tainică și puternică a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu care are loc în noi, căci Duhul Sfânt și doar El stârnește pornirile bune și evlavioase în inimile noastre”. Și pot fi aduse multe alte exprimări de acest fel din Omilii și din rugăciunile publice ale Bisericii Anglicane, astfel că am putea să ne gândim că nimeni din această biserică n-ar trebui să arunce cu ocări și insulte la adresa ajutorului Duhului Sfânt de care avem parte

în faptele noastre bune și în îndatoririle religioase.

FELUL CUM DUHUL NE AJUTĂ ÎN RUGĂCIUNE

Așadar, este evident că ajutorul Duhului lui Dumnezeu în lucrarea de rugăciune este un lucru real. Totuși, până unde se extinde acest ajutor este un subiect ce trebuie analizat. Este foarte necesar să avem o gândire corectă despre natura și limitele acestei influențe divine, ca să nu așteptăm de la Dumnezeu mai mult decât a făgăduit El, nici să stăm neglijenți, mulțumiți cu ajutorul pe care l-am obținut.

În această privință, ca în multe altele, oamenii sunt foarte tentați să alerge la extreme, atribuind Duhului Sfânt fie prea mult, fie prea puțin.

După părerea mea, cei care Îi atribuie prea puțin Duhului de rugăciune sunt cei care spun că nu trebuie să așteptăm să primim de la El mai mult în rugăciune decât primim în orice aspect obișnuit sau comun al vieții. De exemplu, când un țăran își ară ogorul și seamănă grâul sau orzul, Dumnezeu îl învață să fie cum-pătat (Isaia 28:24-26). Aceasta, însă, constituie o respingere a influențelor Lui speciale.

Apoi sunt cei care spun că Duhul lui Dumnezeu

nu face decât să stârneasă unele tânjiri sfinte în inimă în timp ce ei se roagă, și că trezește ceva din har ca să se exercite potrivit cuvintelor unei rugăciuni, dar spun că El nu face nimic în ce privește obținerea de către noi a abilității sau darului rugăciunii, nici nu ne ajută deloc în folosirea darului prin conținutul potrivit, prin metoda sau exprimarea potrivită.

Eu sunt convins că versetele din Sfânta Scriptură pe care le-am citat în secțiunea precedentă cu privire la rugăciunea în Duhul nu pot fi explicate niciodată în astfel de sensuri, și sper că voi demonstra aici că Duhul Sfânt este mult mai implicat în rugăciune decât susțin ambele opinii exprimate anterior.

Pe de altă parte, eu cred că există și unii din vremurile noastre care așteaptă prea mult de la Duhul Sfânt. Ei sunt cei care așteaptă ca toate înclinațiile lor de a se ruga să vină din dictatele sau influența nemijlocită, imediată și prezentă a Duhului lui Dumnezeu, astfel că ei nu sunt dispuși să se roage decât atunci când ei cred că Duhul îi mișcă în acest sens. Eu găsesc în Scriptură îndemnuri frecvente care ne spun să ne rugăm neîncetat, ba chiar avem porunca aceasta, anume să ne rugăm în toate circumstanțele. Totuși, nu găsesc în Scriptură nicio făgăduință sau încurajare să ne așteptăm ca Duhul Sfânt să

ne impulsioneze nemijlocit și pe neașteptate, sau că ne ar dicta ce să spunem de fiecare dată, în fiecare moment de rugăciune. Deși Duhul lui Dumnezeu Se retrage în influențele Lui, datoria și obligația mea să mă rog neîncetat rămân valabile.

Există apoi cei ce se așteaptă la acest fel de ajutor al Duhului Sfânt încât să facă din rugăciunile lor o lucrare propriu-zisă de inspirație, cum au fost rugăciunile lui David, Moise și ale altora, care ne sunt lăsate în Scriptură. Haideți să nu credem că aceste lucrări ale Duhului Sfânt din slujitorii Evangheliei sau din creștinii obișnuiți, în timp ce propovăduiesc sau se roagă, s-ar datora caracterului acelor daruri miraculoase care le-au fost date apostolilor și primilor credincioși, ca acelea descrise în biserica din Corint și din alte părți. În acele vremuri, o predică sau o rugăciune întregă constituia un impuls constant de la Duhul Sfânt, probabil atât în ce privește cuvintele cât și tot conținutul ei, astfel încât ele să fie făcute cu adevărat spirituale. Dar în rugăciunile noastre, Duhul lui Dumnezeu lasă mult la latitudinea noastră, astfel că noi amestecăm multe slăbiciuni și defecte în îndatoririle noastre în conținutul, maniera și cuvintele pe care le folosim, astfel că nu putem spune despre nicio propoziție că este lucrarea desăvârșită sau pură a Duhului lui Dumnezeu. Și putem risca chiar să

blasfemiem dacă Îi atribuim Duhului lui Dumnezeu tot ceea ce noi spunem în rugăciune, la fel de mult pe cât am face-o dacă am exclude tot ajutorul Lui din toate rugăciunile sfinților din vremurile noastre.

Există apoi cei ce speră să aibă parte de astfel de influențe ale Duhului încât studiul și străduința personală să fie inutile, și care cred că totul depinde de acele impulsuri divine, astfel că nu își dau niciodată sârguința să se echipeze într-un fel rațional cu o abilitate de a se ruga. De asemenea, în mintea lor nu există nicio circumstanță în care ei să se gândească mai dinainte la ce să se roage, astfel că ei se năpustesc în această îndatorire, așa cum a făcut Petru la porunca lui Hristos de a umbla pe apă, și speră să fie susținuți și purtați prin toată îndatorirea fără să aibă un singur gând îndreptat mai dinainte către ce au de spus. Astfel de oameni sunt tentați să citeze pasajul care le-a fost dat ucenicilor, „când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela” (Matei 10:19), chiar dacă acel pasaj are un cu totul alt sens și scop.

Putem să ne întrebăm dacă acest cuvânt al lui Hristos interzice orice premeditare sau dacă el se referă doar la frică, anxietate și îngrijorare, la fel cum ni se spune să

nu ne îngrijorăm de ziua de mâine (Matei 6:34), adică să nu ne tulburăm peste măsură de mult cu privire la hrana de mâine. Dar chiar și dacă Hristos ar fi interzis complet orice pregătire, totuși acea poruncă și făgăduință dată apostolilor în vremuri neobișnuite, când ei aveau să se înfățișeze înaintea liderilor, nu poate fi folosită niciodată ca temei pentru încurajarea leneviei și a nepăsării fiecărui creștin obișnuit din vremurile noastre, când el se înfățișează în închinare înaintea lui Dumnezeu.

Acum, ca să găsim un loc fericit de mijloc între aceste două extreme, cea de a atribui prea mult sau cea de a atribui prea puțin Duhului rugăciunii, am căutat cu sârguință ajutorul din Cuvântul lui Dumnezeu. Atât cât sunt în stare să judec sau să înțeleg, eu cred că ajutorul Lui în rugăciune se aplică următoarelor aspecte particulare:

În primul rând, El ne dăruiește abilități naturale, o măsură de înțelegere, judecată, memorie, inteligență și temperament natural; o anumită măsură de încredere și fluență a vorbirii; și disponibilitatea de a da glas lucrurilor din mințile noastre. El face acest lucru pentru credincioși și pentru necredincioși, căci orice dar bun vine de la Dumnezeu (Iacov 1:17). Într-un fel particular, a treia

Persoană a Sfintei Treimi, Duhul Sfânt, este prezentată în general ca Agentul prin care au loc astfel de acțiuni, mai ales când ele sunt legate de religie.

În al doilea rând, El binecuvântează sârguința noastră în citirea și auzirea Cuvântului, în meditare, studiu și încercarea de a ne ruga, prin care, în timp ce folosim regulile și învățăturile utile, noi strângem o vistierie de conținut pentru această îndatorire și învățăm, pas cu pas, să ne exprimăm gândurile cu decență și bun simț, spre zidirea noastră și a altora.

Astfel, ca să creștem în cunoașterea lucrurilor lui Dumnezeu ca niște creștini, El adaugă o binecuvântare la străduințele noastre, în învățarea limbilor originale ca să putem interpreta Scriptura și în îndemânarea sfântă a îndemnurilor, ca să putem deveni slujitori abili ai Evangheliei. Toate acestea sunt denumite daruri spirituale pentru că, așa cum am arătat, în biserica primară ele au fost date pe neașteptate și într-o manieră extraordinară, fără să existe un studiu sârguincios și laborios ca acei creștini să le obțină. Dar în vremurile noastre, acestea se obțin și sunt dezvoltate prin străduință și folosire, prin încercări repetate, prin timp și experiență, și prin binecuvântarea obișnuită din partea Duhului.

Același lucru trebuie spus despre darul rugăciunii.

El sfințește memoria noastră ca să putem înmagazina în ea acele părți ale Sfintei Scripturi care sunt mai potrivite să fie folosite în rugăciune. El o face credincioasă ca să le rețină și gata să facă apel la ele la momentul potrivit. Dacă oamenii devin îndemânatici în orice facultate, și în special în cele care țin de religie, acea îndemănare trebuie atribuită pe drept lui Dumnezeu și Duhului Lui. Dacă El îl învață pe plugar să aibă înțelepciune în semănat și secerat (Isaia 28:26-29), cu atât mai mult El îl învață pe creștin să se roage.

El îi dă fiecăruia ce daruri dorește El și lucrează în fiecare după buna Lui plăcere (1 Cor. 12:4-11). Toate ajutoarele și mijloacele de ordin secundar, când sunt bine însușite și aplicate, sunt făcute să fie de succes prin binecuvântarea Lui plină de putere. Am putea, astfel, să le spunem acelor creștini care au cele mai alese daruri în rugăciune ceea ce a spus apostolul: „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4:7). Dacă nu trăim doar cu pâine, ci și cu orice cuvânt al puterii și cu orice binecuvântare care vin din gura lui Dumnezeu (Matei 4:4), cu atât mai mult ar trebui să spunem despre progresele spirituale ale minții că ele sunt obținute nu doar prin străduința noastră, ci prin Duhul cel bun al lui Dumnezeu, care face ca străduința noastră

să prospere și să rodească

În al treilea rând, El ne înclină inimile să se roage și le menține interesul treaz în această lucrare. Prin natura lor, în toți oamenii există o înstrăinare de Dumnezeu, și mult din aceasta rămâne până și în cei mai buni dintre credincioși. Există o reținere naturală față de îndatoririle părtășiei cu Dumnezeu și o oboseală în ele. Doar Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi o dispoziție cerească, una care ne face gata să ne rugăm întotdeauna, care ne stimulează să folosim orice ocazie ca să mergem la tronul îndurării și să insistăm acolo pentru multele nevoi ale sufletelor noastre. El este Cel care ne sugerează cu blândețe și în adâncul inimii că acum este momentul potrivit. Duhul îi spune în taină sufletului, „caută Fața Mea”, iar sufletul răspunde: „Fața Ta, Doamne, o caut!” (Ps. 27:8). Duhul spune, „vino la Dumnezeu prin rugăciune și la Hristos prin credință” (v. Apoc. 22:17). El este Cel care mărește dorințele față de Dumnezeu și care îi dă în taină indicii că este ascultat și primit. Prin stârnirile Lui bune, El învinge în noi amânarea și îndepărtează obiecțiile carnale ale inimilor noastre păcătoase și leneșe. El le dă sufletelor noastre libertatea pentru această lucrare și în ea, și ne adună gândurile când ele rătăcesc departe de Dumnezeu în închinare, fie prin priviri, prin auz sau prin imaginații și

gânduri, ori chiar prin sugestiile celui rău.

Duhul Sfânt este Cel ce ne susține în această îndatorire, împotriva tuturor descurajărilor, și ne face să ne luptăm și să ne dăm silințele în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, să ne revărsăm inimile înaintea Lui, și să ne stărnim ca să ne apucăm de El, potrivit cuvintelor Scripturii: „Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos, și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu” (Rom. 15:30; v. și Gen. 32:24; Ps. 62:8; Isaia 64:7). Mijlocul pe care Duhul lui Dumnezeu îl folosește în general ca să ne aducă la rugăciune și să ne mențină în această îndatorire constă din a lucra în sufletele noastre o conștientizare și un simțământ viu al nevoii și avantajelor rugăciunii, sau prin a ne da o proșpețime sau desfătare în și prin ea.

Iar dacă, atunci când suntem implicați în treburile din această lume sau în închinarea înaintea lui Dumnezeu, diavolul primește permisiunea să vină deodată prin impresii puternice asupra imaginației, ca să ne abată inimile către obiecte păcătoase, de ce să ni se pară un lucru ciudat ca Duhul binecuvântat să intervină și să ne dea tângiri, porniri și încurajări sfinte la îndatorirea rugăciunii?

În al patrulea rând, prin învățăturile Lui tainice,

Duhul Sfânt ne alimentează frecvent cu lucruri care să constituie conținutul rugăciunii. Acesta este limbajul explicit al Sfintei Scripturi: „Tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negărite” (Rom. 8:26) – și aceasta după gândul sau voia lui Dumnezeu. Toate lucrurile pe care priceperea omului le-a născocit și le-a pus pe seama acestui verset din Scriptură ca să excludă lucrarea Duhului lui Dumnezeu, ca să le facă să însemne orice altceva, sunt foarte forțate și false.

Este clar că noi nu știm ce este bine pentru noi (Ecl. 6:12) și, dacă am fi lăsați de capul nostru, am cere lucruri care ne-ar dăuna (Iacov 4:3). Noi nu ne cunoaștem nevoile sau modul în care să fim eliberați. Duhul este Cel care trebuie să ne convingă de păcat și neprihănire – de păcatul nostru și de neprihănirea lui Hristos (Ioan 16:9-10). El este un Duh de iluminare în toate aspectele credinței. Doar El cercetează lucrurile adânci ale lui Dumnezeu și care știe ce a pregătit Dumnezeu pentru cei credincioși: „După cum este scris: ‚Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc’” (1 Cor.

2:9). De aceea, El face mijlocire sau ne învață să ne rugăm pentru lucrurile care sunt după voia și planul lui Dumnezeu.

Când și când, El ne dă și un indiciu de argumente cu care să pledăm înaintea lui Dumnezeu, fie Numele sau mijlocirea lui Hristos, fie unele dintre făgăduințele Sale din Evanghelie, căci ni s-a făgăduit că El va lua din lucrurile lui Hristos și ni le va arăta (Ioan 14:26; 16:13-15). El este Cel care ne aduce aminte de lucrurile lui Dumnezeu, lucruri potrivite diverselor părți ale rugăciunii. El pune slava și măreția lui Dumnezeu înaintea ochilor noștri, dându-ne motive pentru adorare. Când ne aduce aminte de păcatele noastre, El ne pregătește pentru mărturisirea lor. Când ne face să reflectăm la multele îndurări de care am avut parte, El ne oferă o bogăție de motive de mulțumire.

Dar pentru că ni se spune că duhul cel rău smulge din inimă sămânța bună a Cuvântului lui Dumnezeu (Matei 13:19), de ce să nu presupunem că Duhul cel bun pune gânduri bune în inimă, ca să ne pregătească și să ne echipeze pentru o astfel de îndatorire cum este rugăciunea? Și aceste feluri de influențe sunt considerate lucrările bune ale Duhului lui Dumnezeu, lucrări recunoscute într-o măsură sau alta de creștinii din aproape

orice denotație și de aproape orice convingere.

În al cincilea rând, când Duhul lui Dumnezeu ne oferă din plin lucruri care să formeze conținutul rugăciunii, El influențează într-o anumită măsură și metoda sau modalitatea în care ne rugăm. Metoda constă din aranjarea conținutului unei rugăciuni într-un șir de gânduri care se succed. La fel cum este imposibil ca limbile noastre să spună deodată toate aceste lucruri, tot așa este imposibil ca mințile noastre să primească deodată toate indiciile bune despre ele de la Duhul Sfânt, astfel că ele sunt primite succesiv, unul după altul, așa cum consideră El de cuviință.

Uneori, El ne umple sufletele cu o conștientizare atât de adâncă și de dureroasă a păcatelor noastre din trecut, încât izbucnim înaintea lui Dumnezeu în mărturisiri umile încă de la începutul rugăciunii, spunând: „O, Doamne, sunt un ticălos, ce să Îți răspund? Neleguirile mele s-au ridicat mai sus de creștetul capului meu, iar numărul lor este infinit”. Și poate că sufletul insistă pe astfel de smeriri aproape tot timpul cât stă în închinare.

Alteori, Duhul lucrează ca Duh de bucurie și mulțumire, așa că primele cuvinte care ne ies de pe buze sunt expresia recunoștinței și a laudei: „Îți mulțumesc,

Tată, Domnul Cerului și al Pământului, că deși tainele Evangheliei sunt ascunse de cei înțelepți și pricepuți, totuși Tu le-ai descoperit pruncilor!”

Sufletul este câteodată atât de înflăcărat de dorința după un anumit har sau după omorârea unui păcat anume, că aproape din fiecare parte a rugăciunii, fie că este adorare, mărturisire, mulțumire și așa mai departe, el va găsi un argument pentru a cere să i se dea acea îndurare și să insereze acea cerere specială în fiecare frază, întărind-o cu noi argumente și pledoarii.

Astfel, deși legătura fină dintre o propoziție și alta, prin tranziția ușoară și lină de la o parte a rugăciunii la alta, sunt lucruri lăsate în mare parte în sarcina noastră, simpla ordine a conținutului va fi într-o măsură sau alta sub călăuzirea sau influența Duhului Sfânt. Iar dacă putem înțelege într-un sens literal acele cuvinte ale lui Elihu (Iov 37:19), avem nevoie de ajutor în ce privește conținutul, metoda și toate celelalte atunci când Îi vorbim lui Dumnezeu, și putem la fel de bine să exclamăm: „Doamne, învață-ne ce trebuie să Îți spunem, căci noi nu ne putem organiza vorbirea din cauza întunecimii minții noastre. Avem nevoie de lumină și învățatură de la Tine, care să ne modeleze vorbirea și să pună gândurile noastre în ordine”.

În al șaselea rând, se poate spune că Duhul ne dă un anumit ajutor și în ce privește expresiile potrivite folosite în rugăciune. El participă într-un fel obișnuit la folosirea facultăților noastre naturale ale cunoașterii, memoriei, vivacității spiritului, fluenței vorbirii și încrederii sfinte, prin care ne exprimăm acele gânduri într-un fel potrivit, așa cum El le-a stârnit în noi. El face acest lucru în predicare și în aducerea aminte a lucrurilor lui Dumnezeu, și îl face și mai mult în lucrarea de rugăciune, astfel că un credincios este în stare uneori să își reverse sufletul înaintea lui Dumnezeu cu o plinătate de gânduri și o varietate de expresii, spre marea mângâiere a sufletului lui și spre zidirea celor care se închină împreună cu el. Sf. Pavel vorbește despre această îndrăzneală ca despre un dar spiritual (1 Cor. 1:5; 2 Cor. 8:7), și el s-a rugat deseori pentru această *parresia*, încredere și libertate a vorbirii în rugăciune (Efes. 6:19; Col. 4:3-4). Și avem motive întemeiate să o cerem de la Dumnezeu în rugăciune, căci ea este la fel de necesară în îndatorirea rugăciunii, ca să ne poarte înainte în lucrarea harului în inimile noastre, în zidirea bisericii, trupul lui Hristos, pentru care sunt date toate darurile.

Aș putea adăuga că, întrucât Duhul Sfânt ne hrănește frecvent prin indicii tainice în conținutul rugă-

ciunii, prin același mijloc El ne ajută în ce privește exprimarea, căci cuvintele pe care noi le rostim nu sunt decât hainele în care ne îmbrăcăm gândurile sau ideile în cuvinte potrivite.

În această stare în care sufletul și trupul sunt atât de strâns unite, majoritatea ideilor și concepțiilor minții noastre sunt atât de unite cu expresiile și cuvintele pe care le rostim, încât este ca și cum cuvintele ar fi amestecate în acele idei sau gânduri pe care Duhul Sfânt le trezește în noi. Și putem nădăjdui cu smerenie că, atunci când El ne-a dat anumite șoapte tainice pentru care să ne rugăm, tot El ne va face în stare cel puțin să folosim expresiile potrivite ca să aducem înaintea lui Dumnezeu aceleași gânduri împreună cu cei ce ni se alătură în închinare.

Mai ales când conținutul potrivit al rugăciunii ne este readus în minte prin expresii din Scriptură, acestea sunt într-un anume sens cuvinte pe care le învățăm prin Duhul Sfânt, acel Duh despre care ni s-a făgăduit că ne va aduce aminte de lucrurile pe care le-am învățat de la Hristos. Acest lucru este mai evident în momentele când, alături de aceste expresii, harurile rugăciunii lucrează mai viguros, lucru care constituie următorul pas din ajutorul ce ne este dat de Duhul Sfânt.

În al șaptelea rând, El înviorează în noi acele haruri care sunt potrivite îndatoririi rugăciunii. El spiritualizează [sau sfințește] înclinațiile noastre naturale, le ațintește către obiectele potrivite și le lărgeste și le crește activitatea. Când ne aducem aminte de păcat, El trezește în noi remușcarea, rușinea, întristarea și ura față de păcat. Când Dumnezeu este descoperit minții în slava și dreptatea Lui, El răspândește peste suflet o uimire sfântă și o frică smerită. Când Domnul Isus Hristos și răscumpărarea făcută de El vin proaspăt în gândurile noastre, Duhul Sfânt ne înflăcărează dorințele și dragostea față de El.

În noi înșine, noi suntem reci și morți față de lucrurile spirituale. El ne face vii în rugăciune și ne susține în această lucrare. El dă naștere în noi unei reverențe sfinte față de Dumnezeu în timp ce noi Îl adorăm. El lucrează în noi desfătarea în Dumnezeu și dorințele care tânjesc după El, înflăcărea și îndrăzneala în cererile noastre pentru îndurările spirituale, supunerea și dedicarea față de voia lui Dumnezeu în lucrurile din această viață, credința în Domnul nostru Isus Hristos și nădejdea în făgăduințele Evangheliei, în timp ce noi pledăm înaintea lui Dumnezeu cerând un răspuns la rugăciunile noastre. El ne umple și de bucurie și jubilare sfântă în Dumnezeu când ne aducem aminte în

rugăciune de perfecțiunile și slava Sa sau de binecuvântările Lui, iar acest lucru trezește în noi toate izvoarele mulțumirii.

La fel cum aceste calități, în prima lor manifestare, sunt atribuite Duhului lui Dumnezeu (ceea ce nu este scopul meu de aici să dovedesc), tot așa, în folosirea lor constantă în fiecare îndatorire, ele au nevoie neîncetat de ajutorul și eficacitatea Lui, pentru că, prin noi înșine, noi nu putem avea nici măcar un singur gând bun (2 Cor. 3:5), ci toată suficiența noastră vine de la Dumnezeu. „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Fil. 2:13). El ne dă țeluri și intenții sincere în cererile noastre, pentru că, deopotrivă în caracterul și în conținutul rugăciunilor noastre, ajutorul Duhului este necesar. La asta se face implicit referire în pasajul citat anterior din Romani 8:26, anume că noi nu știm pentru ce să ne rugăm așa cum ar trebui, dacă Duhul nu ne ajută. El influențează mințile noastre cu un țel adevărat și drept, spre slava lui Dumnezeu și spre mântuirea noastră. Altfel, noi am fi gata să cerem lucruri bune într-un fel greșit, ca să le putem folosi pe dorințele noastre egoiste și rele.

Chiar dacă am menționat-o ultima, această lucrare a Duhului de trezire și animare a harurilor noastre începe

deseori înaintea rugăciunii și precedă alte influențe ale Sale sau străduința noastră de a-I vorbi lui Dumnezeu.

Iată că am prezentat pe larg gândurile mele despre extinderea influențelor Duhului lui Dumnezeu în rugăciune, și am arătat cum El ne califică de obicei pentru rugăciune, cum ne atrage, ne înclină și ne pregătește pentru ea, și cum ne dă ajutor faptic în timpul rugăciunii. Aș vrea să spun în final că cel mai considerabil și mai răspândit ajutor în rugăciune care Îi este atribuit în special binecuvântatului Duh ca Duh de rugăciune, și pe care îl putem aștepta de la El în vremurile noastre, constă în principal în acestea: punerea sufletelor noastre într-o atitudine și stare potrivite rugăciunii; stârnirea dorințelor noastre sfinte după Dumnezeu; trimiterea indiciilor tainice, secrete, legate de nevoile noastre reale, de argumentele și făgăduințele cu care să pledăm înaintea lui Dumnezeu; și trezirea harurilor dragostei, fricii sfinte, ale nădejzii și bucuriei, care sunt potrivite pentru această îndatorire. Tocmai din acest motiv este denumit El Duh de har și de rugăciune. Când aceste lucruri sunt trezite și ridicate într-o măsură mare, inima va avea o influență naturală asupra gândurilor, memoriei, exprimării și glasului. Atunci gura va vorbi din prisosul inimii și, în mare parte, ceea ce vom spune cu gurile noastre va fi proporțional cu măsura

devoțiunii launtrice și cu abilitățile naturale și cele însușite ale celui care se roagă, cu excepția situațiilor rare și glorioase când oamenii sunt purtați dincolo de ei înșiși prin prezența neobișnuită a Duhului lui Dumnezeu.²

Pentru că am ajuns aici, aș vrea să îndrăznesc să mă adresez aceluia care nu vor accepta nimic în religie decât ceea ce pare să fie de acord cu principiile gândirii și filozofiei lor, și care totuși și-au luat libertatea de a batjocori ideea că am putea avea parte de ajutorul lui Dumnezeu în rugăciune. Aș vrea să vă întreb, stimabili domni, ce găsiți în această doctrină care să fie lipsit de rațiune ca să poată fi acceptat sau considerat potrivit ca un filozof să creadă?

Dacă marele Dumnezeu i-a cerut fiecărui om să se roage, și îl va asculta și răsplăti pe închinătorul smerit și sincer, de ce să nu presupunem că El este atât de plin de compasiune încât să ne ajute în această lucrare pe care o cere de la noi? Oare nu este El plin de bunătate și gata să îi primească pe păcătoșii care se întorc la El? Și de ce să nu Îl facă aceeași bunătate să îi ajute pe cei ce

² A nu se înțelege că, atunci când oamenii „sunt purtați dincolo de ei înșiși prin prezența neobișnuită a Duhului”, ei ar trebui să se roage altfel decât în acord cu Scriptura, ci că ei dau expresie în rugăciune unor lucruri care altfel, judecând strict după abilitățile naturale și cele însușite ale celor care se roagă, nu ar fi de așteptat să fie exprimate în rugăciunile lor. – n.tr.

doresc și încercă să se întoarcă la El? De ce, când El vede sufletul dornic și firav, să nu atragă, prin impresiile Sale tainice, dorințele aceluia suflet care tânjește după El, și astfel să încurajeze într-un fel suav închinarea în care El găsește plăcere, și să nu-Și pregătească robii pentru răsplata Lui?

Acest lucru poate fi repetat cu mai multă forță și cu o tărie mai mare a argumentului față de creștinii care pretind că mărturisesc doctrina Sfintei Treimi. Crezi că Dumnezeuul atotputernic L-a trimis pe Fiul Lui ca să ne învețe cum să ne rugăm? Iar după ce suntem învățați care este felul corect de a ne ruga, de ce să nu Îl trimitem El pe Duhul Său care să ne ajute în îndatorirea rugăciunii? Ne-a răscumpărat Isus Hristos pentru Cer? De ce să nu I se permită Duhului să ne încline să cerem acest Cer și să nu trezească dorințele noastre de a-l căuta și cere? Când Fiul lui Dumnezeu ne-a văzut pierind în vinovăție și ticăloșie, nu a coborât El și ne-a eliberat, mântuindu-ne prin moartea Lui pentru noi? Iar când Duhul lui Dumnezeu vede o biată ființă dornică să primească această eliberare și mântuire, și totuși este atât de firavă și temătoare să îndrăznească să intre în prezența unui Dumnezeu insultat, de ce să nu dea El indicii tainice de încurajare și să nu stârnească inima și buzele ca să se adreseze unui Dumnezeu care este gata să ierte?

Când El vede un păcătos umil trudindu-se și luptându-se să învingă ispitele, să lase deoparte gândurile deșarte, să alunge lucrurile carnale departe de mintea lui și să aibă părtășie doar cu Dumnezeu, de ce să nu vină El cu influența unor gânduri divine asupra aceluși om, să nu stârnească devoțiunea puternică și pioasă, să nu îl facă să depășească piedicile și greutatețile, și să nu îl ridice măcar un pic către Tatăl său ceresc? Dacă El i-a dat abilitatea memoriei, a gândirii și vorbirii, de ce să nu ajute El acele facultăți când sunt îndreptate către Dumnezeu și să nu le facă mai înflăcărâte și mai calde în îndreptarea lor către Dumnezeu?

Cu ce scop este Duhul binecuvântat menționat atât de des în Noul Testament ca Unul care ajută în mântuirea oamenilor? Cu ce scop are El atât de multe roluri și atât de multe slujiri în Scriptură? Și cu ce scop este El atât de des făgăduit creștinilor, că va fi cu ei, va locui în ei ca o mare binecuvântare glorioasă a Evangheliei, dacă nu I s-ar permite să îi ajute pe oameni să se apropie de Creatorul lor și să îi sprijine pe copiii lui Dumnezeu pe Pământ, în părtășia cu Tatăl lor din Cer? Dacă astfel de expresii ale condescendenței³ sunt socotite

³ În general, termenul *condescendență* are o conotație negativă, referindu-se la situația când cineva se uită de sus la o altă persoană, însă în acest context, condescendența lui Dumnezeu face referire la atitudinea și acțiunea Lui de a Se raporta cu îndurare față de ființele create de El, care Îi sunt infinit de inferioare. – n.tr.

vrednice de binecuvântatul Dumnezeu, de ce să fie nevrednic din partea omului sau a unui creștin să le creadă și să nădăjduiască în ele?

ATENȚIONĂRI PRIVIND AJUTORUL DUHULUI

În ce privește acest subiect al ajutorului Duhului rugăciunii, multe circumstanțe practice se nasc în gândurile persoanelor oneste și evlavioase. Nu este scopul meu de aici să detaliez discuția în această direcție, dar aș vrea să prezint câteva lucruri cu rol de atenționare, pentru a preveni sau soluționa situațiile dificile.

În primul rând, să nu crezi că toate felurile de impulsuri sau impresii urgente ale minții de a te ruga provin întotdeauna de la Duhul binecuvântat.

Uneori, simplele gânduri îngrozite ale conștiinței trezite, aflată sub simțământul vinovăției și al pericolului îl vor îndemna pe omul firesc să apeleze la rugăciune. Așa a fost cazul marinarilor din corabia lui Iona, când au fost alarmați de o furtună și toți s-au apucat să se roage. În acțiunile Sale, Duhul lui Dumnezeu folosește mult conștiințele oamenilor ca să ducă la îndeplinire lucrarea Lui, dar când aceste impulsuri lăuntrice la rugăciune izvorăsc doar dintr-o circumstanță înfricoșătoare, dintr-o convingere spontană sau dintr-un chin al

minții, și ne forțează astfel să mergem în prezența lui Dumnezeu fără să avem parte de vreun ajutor și de vreo putere pentru îndeplinirea îndatoririi, și fără să ne gândim prea mult la succesul ei, putem pe bună dreptate să ne temem că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu este foarte mult implicat în astfel de impulsuri, pentru că El ajută în îndatorire și ne face să insistăm pe succesul ei. Satana însuși se poate transforma uneori într-un înger de lumină ca să zorească și să impulsioneze un om să se roage, dar imboldurile lui sunt în general forțate și nu vin la vremea potrivită. Când suntem implicați în vreo altă treabă care este potrivită pentru acel moment, el ne poruncește într-un fel tiranic să abandonăm toată datoria noastră și să ne punem pe rugăciune. Dar Duhul lui Dumnezeu ne atrage la Dumnezeu la momentul potrivit, așa încât să nu abandonăm niciodată o îndatorire necesară față de Dumnezeu sau față de oameni. El este un Dumnezeu al ordinii, iar Duhul Lui ne îndeamnă să ne îndeplinim îndatorirea adecvată pentru fiecare moment, în vreme ce Satana nu vrea decât să ne abată de la o îndatorire forțându-ne să umblăm după alta, după care ne lasă să o îndeplinim în slăbiciunea noastră, apoi ne chinuie cu acuzații.

În al doilea rând, nu te aștepta ca influențele Duhului de rugăciune să fie atât de intense și clare încât să

le deosebești cu certitudine de imboldurile proprii.

În general, Duhul lui Dumnezeu acționează față de copiii Lui în acord cu dispensația în care ei se află, într-un fel mai mult sau mai puțin observabil.

În Vechiul Testament, Duhul lui Dumnezeu i-a purtat deseori pe profeți dincolo de ei înșiși ca și cum ar fi fost într-o răpire sufletească. Stilul de exprimare și gestică lor, ca și agitația lăuntrică a inimii, au fost frecvent diferite de purtarea obișnuită a oamenilor, și au demonstrat suficient față de ei înșiși și, într-o anumită măsură, și față de alții, că s-au aflat sub influențele Duhului Sfânt în momente speciale.

În Noul Testament, apostolii au avut parte de un ajutor mai constant și mai obișnuit din partea Duhului, chiar dacă, în cazul lor au existat forme extraordinare de ajutor. Într-o manieră mai calmă, ei au fost influențați în rugăciune și în predicare mai în acord cu natura rațională, chiar dacă nu încapă îndoială că ei au știut bine că se aflau sub o influență anume din partea Duhului Sfânt.

În vremurile noastre, când nu avem niciun motiv să ne așteptăm la influențe sau o inspirație extraordinară, Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește în mod obișnuit într-o manieră mai lină și mai tăcută, potrivit

temperamentului nostru și circumstanțelor vieții, astfel că lucrările Lui nu sunt deosebite ușor de noi sau de alții prin comparație cu acțiunile raționale ale inimilor noastre, când sunt influențate de argumente morale – chiar dacă prin tendința sfântă și efectele Lui sfințitoare, noi știm că am avut parte de un anume ajutor din partea Duhului binecuvântat.

Așa sunt acțiunile Lui generale în convertire, sfințire și mângâiere. El lucrează atât de lin și de natural în sufletele noastre, încât nu putem deosebi cu certitudine lucrarea Lui după nicio înflăcărare sau tărie a efectului ei. Lucrarea Lui este cunoscută cel mai bine după favoarea și desfătarea în lucrurile divine pe care o simțim în sufletele noastre, ca și prin roadele sfințirii produse în inimile și viețile noastre.

În al treilea rând, deși nu avem niciun temei sigur ca să ne așteptăm la influențe extraordinare ale Duhului rugăciunii în vremurile noastre, nu ar trebui să eliminăm cu totul posibilitatea lor, căci Dumnezeu nu S-a obligat nicăieri să le dea sau să nu le dea.

Scopul principal al inspirației nemijlocite și imediate a încetat de multă vreme printre noi, pentru că Evanghelia este atât de bine definită și întemeiată. Totuși, au existat în fiecare veac anumite mărturii extraordinare ale

lucrării Duhului lui Dumnezeu în ce privește adevărul Evangheliei, atât spre convingerea de păcat a necredincioșilor, cât și spre învățarea, încurajarea și mângâierea popoului Lui.

În convertirea unui păcătos, lucrarea Duhului este de obicei graduală, începând și continuând prin acțiunile providenței lui Dumnezeu, prin predici, prin gânduri ocazionale și argumente morale, care apar din când în când, până ce, în final, acel om devine o făptură nouă și se hotărăște din inimă să se consacre lui Hristos potrivit încurajărilor pe care le-a primit din Evanghelie. Totuși, din când în când există unele convertiri spontane și surprinzătoare, produse de influențele copleșitoare ale Duhului Sfânt, la fel de spontane pe cât a fost convertirea Sf. Pavel.

În mângâierea sfinților, Duhul îi ajută în general în mintea lor să își evalueze inimile după regula Cuvântului, făcându-i să conștientizeze că sunt copii de Dumnezeu prin a descoperi în ei înșiși elementele distinctive ale înfierii. Acesta este felul Lui obișnuit de a lucra. Dar există situații în care Duhul lui Dumnezeu a venit într-un fel mai direct cu o mângâiere și l-a făcut pe bietul păcătos plin de cutremur să o primească, în felul acesta arătându-i că a avut de-a face cu o influență

de la Dumnezeu prin smerenia și creșterea în sfințenie care au urmat acelei influențe.

Și așa stau lucrurile și în rugăciune. Ajutorul obișnuit dat de Duhul în vremurile noastre predicatorilor sau creștinilor obișnuiți nu implică nimic mai mult decât ceea ce am descris deja în capitolul precedent. Dar au existat situații când Duhul lui Dumnezeu a purtat un credincios evlavios mult dincolo de puterile sale naturale sau de abilitățile dobândite, în folosirea darului rugăciunii, ridicându-l la un grad neobișnuit de mare în manifestarea harurilor rugăciunii, foarte aproape de acele impulsuri divine de care primii creștini s-au bucurat.

Dacă un predicator dintr-o adunare publică a fost făcut în stare să își rostească rugăciunea înaintea lui Dumnezeu cu o fluentă și exprimări spirituale, și să pună starea întregii congregații înaintea Domnului într-un limbaj atât de expresiv, încât aproape toți cei prezenți au fost gata să mărturisească, „Sigur el cunoaște toată inima mea”; dacă toți au simțit ceva dintr-o putere divină care a însoțit cuvintele lui, atrăgându-le inimile aproape de tronul de har și dându-le o pre-gustare a Cerului; dacă păcătoșii au fost convertiți în mare număr și sfinții au fost făcuți biruitori în har și au

înaintat binecuvântați spre slavă, nu mi-ar fi deloc teamă să spun: „Cu siguranță că Dumnezeu este în acest loc, fiind prezent prin puterea și influența extraordinară a Duhului Lui”.

Dacă un creștin a fost învățat de acest Duh, care mijlocește în el, să pledeze înaintea lui Dumnezeu pentru o anumită îndurare folosind un șir rar de argumente smerite și cerești, astfel încât a descoperit în sine asigurările tainice și lăuntrice prin ceva dintr-un impuls divin că îndurarea îi va fi dată, și n-a greșit niciodată; dacă harul a fost manifestat viguros în rugăciune, și ulterior răspunsul a fost pe măsura așteptării lui, nu aş putea să nu cred că prezența extraordinară a Duhului de rugăciune a fost asupra lui în acel moment. Dr. Winter din Irlanda și diverși predicatori și credincioși scoțieni din secolul trecut sunt dovezi notabile și glorioase ale acestui ajutor glorios al Duhului Sfânt.

Dacă un închinător serios și smerit a căutat îndelung o cunoaștere a unui adevăr divin și se vede iluminat pe genunchii lui de o rază de lumină cerească ce strălucește peste acel adevăr cu o dovadă foarte specială, învățându-l mai multe într-o singură rugăciune decât a învățat el de-a lungul multor luni de trudă și studiu, eu îndrăznesc să recunosc ajutorul și răspunsul

imediat care i-au fost date astfel de Duhul rugăciunii și al iluminării. Se spune că Luther s-a bucurat de astfel de favoruri din partea lui Dumnezeu în vremea Reformei bisericii, când ea a fost scoasă cu putere din întunericul papistaș.

Dacă un suflet sfânt este într-o luptă cu îndoielile și temerile, și așteaptă răspunsul de la Dumnezeu pe toate căile harului rânduite de El, căutând mângâierea și siguranța dragostei lui Dumnezeu; dacă în timp ce a fost la tronul de har, a privit la Dumnezeu ca Dumnezeul lui, zâmbind și fiind împăcat, și, ca să zic așa, a văzut lucrarea lui Dumnezeu în propria inimă într-o lumină puternică și convingătoare; și poate că, printr-un cuvânt mângâietor din Scriptură, care a fost impregnat în gândurile lui, sufletul lui a fost asigurat de dragostea sa față de Dumnezeu și de dragostea lui Dumnezeu față de el; dacă, printr-o conștientizare imediată a dragostei divine, el a fost umplut de bucuria negrăită și plină de slavă, și încălzit de zel ceresc spre cinstea lui Dumnezeu, Dumnezeul și Tatăl lui, eu vreau să cred că un astfel de suflet este pecetluit ca un copil de Dumnezeu prin influența suavă a Duhului înfierii, care îl învață să se roage și să strige – „Ava, Tată”.

Dar pentru că au existat multe pretenții deșarte și

nesăbuite cu privire la astfel de lucrări ale Duhului lui Dumnezeu, aş vrea să fac trei remarci în acest sens.

Acestea sunt situații rare, date de Duhul lui Dumnezeu într-o manieră atât de suverană și de arbitrară,⁴ potrivit sfaturilor tainice ale înțelepciunii Sale, încât niciun creștin anume nu are un temei sigur să se aștepte să aibă parte de ele, chiar dacă eu sunt convins că există mai multe situații de acest fel care se petrec în taină în sufletele evlavioase și smerite decât se cunoaște în public.

Aceste situații sunt judecate cel mai bine și deosebite de simplele efecte ale unor gânduri calde, și de duhul de amăgire, nu atât de mult prin strălucirea și intensitatea efectului prezent, ci prin faptul că au loc în acord cu regula statornică a Cuvântului lui Dumnezeu și cu influențarea celor care au parte de ele înspre smerenie și o mai mare sfințenie. De aceea, aceeași regulă este aplicabilă deopotrivă ajutorului obișnuit și ajutorului neobișnuit din partea acestui Duh de rugăciune.

Oricât de mult se apropie aceste impulsuri rare și extraordinare de inspirația de care s-au bucurat apostolii și primii creștini în adevărul și puterea lor, ele sunt departe de a constitui dovezi distincte în același fel,

⁴ Cu sensul că sunt situații la discreția absolută a lui Dumnezeu. – n.tr.

pentru că Duhul lui Dumnezeu nu ne-a învățat să facem deosebire între părțile particulare sau între paragrafele chiar și dintr-o rugăciune extraordinară, așa încât cineva să poată spune, „Acestea sunt perfect divine”. Cauza este că El dorește ca niciun lucru să nu intre în competiție cu Scriptura, Cuvântul Lui scris, ca regula credinței și practicii pentru sfinții Lui.

În al treilea rând, nu face din darul rugăciunii măsura judecății tale cu privire la Duhul rugăciunii. Dacă urmăm această regulă, există trei cazuri în care putem cădea în greșală. *Primul caz* este când darul este folosit din plin și este vivace. Trebuie să ai grijă să nu crezi că toți cei care folosesc cuvinte foarte pioase, cu o aparentă înflăcărare și cu mare fluentă a vorbirii, s-ar ruga în mod necesar prin Duhul. Se poate ca purtarea și caracterul lor în lume să fie păcătoase și abominabile înaintea lui Dumnezeu. Este adevărat că, uneori, Duhul lui Dumnezeu le dă anumite daruri unora care sunt neconvertiți.⁵ Dar noi nu trebuie să credem imediat că tot ce este strălucitor și frumos ar fi lucrarea specială a Duhului în vremurile noastre, decât dacă nu cumva avem un motiv întemeiat să sperăm că acel om este și unul dintre copiii lui Dumnezeu. Cu atât mai puțin putem

⁵ Cu referire la abilități sau talente naturale sau înșușite, cum este darul de a vorbi fluent. – n.tr.

presupune că gestică zgomotoasă, fețele slujite, vociferarea și forța rugăciunii ar fi semne ale prezenței Duhului lui Dumnezeu. Este adevărat că chinul extraordinar al minții sau înflăcărarea lăuntrică a emoției i-au împins pe sfinții lui Dumnezeu să se roage cu suspine și plâns intens. David pare să fi trăit astfel de stări câteodată, așa cum indică unii dintre psalmii lui. Isus Hristos însuși, când a fost apăsător de întristări foarte mari, S-a rugat cu strigăte mari și cu lacrimi în zilele Sale trupesti (Evrei 5:7), și putem fi siguri că Duhul rugăciunii era cu El. Dar zgomotul mare și expresiile vehemente pot fi folosite pentru a face un spectacol de înflăcărare și putere, cu scopul de a compensa lipsa devoțiunii lăuntrice. Dumnezeu însuși a fost prezent cu adevărat la Sinai prin tunete și fulgere, și cu sunet de trâmbiță (Exod 19). Dar altădată, când El S-a coborât ca să îl încurajeze pe Ilie, El n-a fost nici în cutremurul de pământ, nici în furtună, ci în susurul blând și lin (1 Împ. 19:11-12). Eu nu aș pune diferența dintre rugăciunile unui predicator sau ale altuia, sau dintre rugăciunile unor creștini, doar pe seama prezenței sau a absenței Duhului Sfânt. Constituția naturală, abilitățile, realizările, temperamentele și circumstanțele providențiale pot face ca lucrurile să fie foarte diferite de la un om la altul. Nu aș vrea să pun diferența dintre rugăciunile

acelorași creștini adevărați, făcute în momente diferite, doar pe seama ajutorului inegal venit de la Duhul binecuvântat, căci multe alte lucruri pot să intervină ca să îi facă mai reci sau mai înflăcărați, mai lenți sau mai viace, în folosirea darului rugăciunii.

Al doilea caz în care putem fi în pericolul de a greși este când nu vedem decât o mică măsură a darului de rugăciune. Cât de dispuși sunt unii oameni să creadă că Duhul rugăciunii este absent din inima cuiva care vorbește cu Dumnezeu, doar pentru că acel om are un dar obișnuit, doar pentru că el pare să repete la nesfârșit aceleași lucruri, pentru că se trudește să își găsească cuvintele sau dacă își exprimă gândurile într-un limbaj impropriu sau dezagreabil, doar pentru că nu face o legătură frumoasă între frazele pe care le spune și se vede puțină ordine sau metodă în diversele părți ale rugăciunii sale! Sigur că astfel de persoane, care au un dar atât de puțin dezvoltat, nu ar trebui să se roage într-o adunare mare sau printre străini decât după ce, prin practică într-o manieră mai personală sau privată, își îmbunătățește această îndemânare sfântă; totuși, în inimile unor astfel de persoane poate fi mult din Duhul rugăciunii. Se poate ca ei să fie proaspăt credincioși, convertiți de curând, și să fie abia la început în a învăța cum să se roage. Pentru ei, lucrarea rugăciunii este ceva nou,

chiar dacă zelul lor este înflăcărat și inimile lor sunt vii în har. Iar timiditatea naturală poate uneori să împiedice folosirea unui dar bun în rugăciune.

Sau se poate ca ei să aibă abilități naturale foarte mărunte, o memorie neantrenată, să le lipsească cuvinte sau să li se pară greu să se exprime. Ei pot să fie unii dintre acei oameni neînsemnați, lucruri nebune ale acestei lumi, pe care Dumnezeu i-a chemat la cunoașterea Fiului Său și cărora le-a umplut inimile cu har bogat. Dar harul nu înalță natura lor atât de mult încât să schimbe fundamental abilitățile lor naturale mici, făcându-le sprințare și vivace în exprimare.

Sau poate că s-au obișnuit de mult timp să se roage în public, și la început, când au fost chemați să se roage, n-au fost și învățați cum să își însușească darul rugăciunii, chiar dacă harul se poate să fi lucrat și să fi crescut în tot acest timp în sufletele lor.

Sau poate că ei sunt într-o stare de adâncă smerire și deplângere înaintea lui Dumnezeu, sub povara unei vinovății; sau sunt copleșiți de frica abandonării lor de către Dumnezeu; ori se luptă din greu cu o ispită care îi tot bântuie; sau sunt într-o stare deprimată a minții printr-o întristare mare; sau pot fi ca David când era atât de tulburat, că nici nu putea vorbi: „De mult ce mă

frământ, nu pot vorbi” (Ps. 77:4).

Sau, în final, Dumnezeu poate să retragă de la ei folosirea darului rugăciunii ca să îi pedepsească cu rușine și tulburare pentru o îndatorire pe care au neglijat-o, și să îi disciplineze poate pentru nepăsarea în a umbla după această îndemânare sfântă a părtășiei cu Dumnezeu în rugăciune, chiar dacă unele haruri, precum zelul și dragostea, pot să se afle la lucru în inimă.

Uneori poate părea că Duhul rugăciunii îi este dat într-o măsură mare unui creștin smerit care cade în multe gesturi necugetate în rugăciune sau care își exprimă gândurile cu un ton al vocii foarte nepotrivit. Poate că el n-a fost învățat niciodată aceste lucruri la începutul umblării lui cu Dumnezeu, iar astfel de obiceiuri rele nu pot fi vindecate cu ușurință după ce a trecut mult timp. De aceea, nu trebuie să disprețuim și să ne simțim ofensați de aceste rugăciuni, ci să ne străduim să facem deosebirea între ce este evlavios și spiritual, și fragilitatea și slăbiciunea omenească, să avem compasiune din inimă față de astfel de persoane, și să ne preocupăm noi înșine mai mult cu a căuta tot ce este agreabil și plăcut în darul rugăciunii.

Al treilea caz în care suntem în pericolul de a greși este când darul rugăciunii nu este folosit deloc. Unii

oameni au fost gata să creadă că ei nu s-ar putea ruga prin Duhul decât când folosesc ei înșiși darul rugăciunii. Dar aceasta este o mare greșeală, pentru că, în vreme ce unul este glasul celorlalți înaintea lui Dumnezeu, toți cei ce stau cu el la rugăciune pot pe bună dreptate să spună că s-au rugat ei înșiși în Duhul, dacă toate harurile potrivite îndatoririi rugăciunii și expresiile lor sunt manifestate într-un fel viu. Și este posibil ca un creștin smerit să se roage în Duhul în tăcere, în inima lui, în vreme ce acela care vorbește cu Dumnezeu în numele tuturor celor prezenți să aibă foarte puțin din Duhul lui Dumnezeu în el, ba chiar deloc, sau când cuvintele rugăciunii sunt cunoscute sau când cel ce se roagă doar citește o rugăciune compusă mai dinainte. Deși Duhul rugăciunii, în limbajul comun al creștinilor, nu este niciodată implicat în folosirea darului acolo unde nu există niciun har [în cel ce se roagă], El este deseori implicat în folosirea harului rugăciunii fără a lua seama în vreun fel la darul rugăciunii [în cel care se roagă].

În al cincilea rând, nu te aștepta mereu la aceeași măsură a ajutorului din partea Duhului rugăciunii. El nu S-a obligat nicăieri să fie mereu prezent în copiii Lui în aceeași măsură a influenței, chiar dacă El nu îi va părăsi niciodată complet pe cei ale căror inimi le-a luat în posesie și unde Și-a făcut locaș și Templu. Domnul Isus

Hristos Îl compară cu vântul în manifestările Lui (Ioan 3). Vântul suflă încotro vrea și când vrea. El nu este totdeauna la fel în tăria lui, nici constant în felul în care suflă peste aceeași parte a Pământului. Duhul Sfânt este un Agent suveran și liber, care dispune de favorurile Sale în ce măsură vrea și când vrea.

De aceea, cei care se bucură în prezent de o măsură mare a ajutorului din partea Duhului rugăciunii nu ar trebui să creadă că se vor bucura întotdeauna de aceeași măsură a ajutorului Lui. Cei care au pierdut acest ajutor în orice măsură nu ar trebui să cadă în disperare și să considere că nu-l mai pot recupera. Iar cei care n-au fost încă binecuvântați cu influențele Lui clare, pot nădăjdui cu smerenie că le vor obține cerându-le și căutându-le.

Iar aceasta mă conduce la următoarea parte a discuției noastre.

SFATURI DESPRE CUM SĂ OBȚINEM ȘI SĂ PĂSTRĂM DUHUL DE RUGĂCIUNE

Ultimul lucru pe care îmi propun să îl fac aici este să dau unele sfaturi despre cum putem obține și cum putem păstra ajutorul Duhului Sfânt în rugăciune.

În primul rând, caută cu sârguință harul convertirii și credința în Isus Hristos. Duhul harului și al rugăciunii locuiește doar în cei credincioși. El îi poate vizita pe alții, pentru că El este Autorul unor daruri, dar El locuiește doar în sfinți. Fiii lui Dumnezeu sunt temple ale Duhului Lui Sfânt (1 Cor. 3:16), iar El le dă aromă sufletelor lor prin tămâia dulce a rugăciunii care se ridică din inimile lor către Dumnezeu, care locuiește în Cer. Dacă suntem în firea pământească, adică în starea de neconvertiți, nu putem fi plăcuți lui Dumnezeu sau să umblăm în Duhul, nici să ne rugăm în Duhul: „Cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:8-9). Doar copiii lui Dumnezeu Îl primesc pe Duhul lui Dumnezeu ca Duh de înfiere (Rom. 8:15). Pentru că suntem fii, El L-a trimis pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, iar noi primim acest Duh prin credința în Hristos Isus (Gal 3:14). Și oriunde El este Duhul oricărui har, El va fi într-o anumită măsură și Duhul rugăciunii.

Toți creștinii care vor să păstreze și să crească în darurile Duhului Sfânt trebuie să trăiască mult prin credința în Fiul lui Dumnezeu și să fie constant dependenți de Hristos Isus. Domnului Isus I-a fost dat Duhul fără

măsură și în toată plinătatea, pentru ca din plinătatea Lui să putem primi și noi fiecare dar și fiecare har (Ioan 3:34; 1:16). Așa cum este în trupul natural, așa este și în trupul spiritual, anume că lucrurile care îi dau viață și acțiune inimii, limbii și tuturor mădulelor sunt lucruri care vin de la cap. Cel ce trăiește în Cer ca Mijlocitorul și Apărătorul nostru, ca să aducă rugăciunile și cererile noastre la tronul de har, va trimite Duhul Său pe Pământ ca să ne ajute să ne rugăm și să ne atragă spre El. De aceea, trăiește mult din El ca Mijlocitorul tău și Capul tău din care vine viața.

În al doilea rând, dă-ți toată sârguința să îți însușești acest dar sau îndemănare sfântă a rugăciunii, potrivit sfaturilor pe care le-am dat deja despre conținutul, metoda și maniera rugăciunii, și practică mult rugăciunea, atât cea personală cât și împreună cu alții, pentru ca acest obicei sfânt să poată crește și să se poată dezvolta prin folosirea și punerea lui la lucru.

Duhul lui Dumnezeu va veni și va binecuvânta truda minții în vederea însușirii darurilor spirituale. Ti-motei a primit porunca să dea importanță citirii și meditării la lucrurile lui Dumnezeu și să se dedice cu totul acestei lucrări, astfel încât creșterea și sfințenia lui să poată fi văzute de toți, chiar dacă el primise daruri într-

un fel mai special (1 Tim. 4:13; cf. v. 14-15; 2 Tim. 1:6). Noi trebuie să facem cu atât mai mult aceste lucruri, pentru că noi nu primim daruri într-un fel special.

Deși prorocia a fost un dar dat nemijlocit și special, totuși în vechime existau școli de proroci, în cadrul cărora tineri bărbați erau educați în studiul lucrurilor lui Dumnezeu, ca să poată fi mai bine pregătiți să primească Duhul prorociei și să îl folosească și să îl dezvolte mai bine. Aceștia erau denumiți fii ai prorocilor (2 Împ. 6:1; 2 Cron. 34:22). Sf. Pavel s-a trudit și și-a dat silințele, prin toate puterile lui naturale, chiar și atunci când Duhul lucra cu putere în el: „Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Col. 1:29).

Nu îți imagina că ai fi în pericolul de a stinge Duhul dacă te străduiești să te echipezi cu conținut sau expresii pentru rugăciune, căci de obicei Duhul lui Dumnezeu lucrează în și prin folosirea mijloacelor.

La fel cum stau lucrurile în natură, așa stau și în ce privește harul, căci avem un proverb adevărat și duhovnicesc care spune că „leneșul dorește mult, și totuși n-are nimic, dar cei harnici se satură” (Prov. 13:4). Trebuie să facem toate eforturile și să așteptăm în același timp ajutorul lui Dumnezeu, căci Duhul Lui ne ajută

atunci când noi suntem activi (Rom. 8:26), ca atunci când un om apucă o greutate de la un capăt, și un ajutor puternic face truda lui să fie eficace ridicând acea greutate de la celălalt capăt.

Aceasta a fost încurajarea pe care David i-a dat-o fiului lui, Solomon: „Scoală-te dar și lucrează, și Domnul să fie cu tine” (1 Cron. 22:16). În timp ce noi ne ridicăm ca să ascultăm de porunca lui Dumnezeu și ca să căutăm Fața Lui, avem motive temeinice să nădăjduim că Duhul Lui ne va întări în această ascultare și ne va ajuta în rugăciunile noastre. Când Dumnezeu i-a poruncit lui Ezechiel să se scoale și să stea în picioare, și când a pus la lucru puterile sale naturale, Duhul a intrat în el și l-a întărit pe picioarele lui, făcându-l în stare să rămână în picioare printr-o putere divină (Ezec. 2:1-2).

În al treilea rând, roagă-te fierbinte și cere Duhul făgăduit ca Duh de rugăciune. Nu depinde cu totul de abilitățile tale innăscute și de cele dobândite, oricare ar fi realizările și reușitele de care te-ai bucurat. Unii au fost dezamăgiți rușinos când s-au aventurat cu mândrie să se roage lui Dumnezeu prin simpla lor putere, memorie și încredere. În ce pripă și confuzie a gândirii au căzut ei, care i-a făcut incapabili să împlinescă îndatorirea rugăciunii! Duhul Sfânt le va fi dat celor care Îl cer

cum trebuie (Luca 11:13). Pledează făgăduințele lui Hristos având credință în Numele Lui (Ioan 14:16-17), căci El a făgăduit să Îl trimită pe Duhul Lui în Numele Său și în Numele Tatălui Lui.

În al patrulea rând, nu stinge Duhul de rugăciune prin a te limita la forme prestabilite de rugăciune, oricare ar fi ele. Chiar dacă Duhul lui Dumnezeu poate fi prezent și poate ajuta în manifestarea harului în timp ce noi folosim forme de rugăciune, trebuie să ne păzim să nu respingem sau să nu înfrânăm nicio dorință bună sau devoțiuni spirituale care se nasc în inimile noastre când ne rugăm. Dacă refuzăm să le exprimăm pentru că nu vrem să ne abatem de la forma rugăciunii care stă scrisă înaintea ochilor noștri, riscăm foarte mult să Îl întristăm pe Duhul Sfânt și să Îl facem să Se îndepărteze de noi, pentru că El este Duhul harului, iar noi refuzăm astfel ajutorul Lui în darul rugăciunii.

Chiar dacă folosești cele mai bune ajutoare în devoțiunea ta, împrumutând lucruri bune din acele rugăciuni care sunt compuse de Duhul lui Dumnezeu în Scriptură, ia aminte să nu stingi acțiunile Lui prin a te limita cu totul la acele cuvinte și expresii. Duhul Sfânt poate fi stins chiar prin a te limita doar la cuvintele Lui, căci dacă El ar fi considerat că acele cuvinte

din Scriptură ar fi atotsuficiente pentru toate intențiile și nevoile sfinților Lui în rugăciune, El ne-ar fi dat un indiciu în acest sens chiar în Cuvântul Lui. El ne-ar fi cerut să folosim întotdeauna acele rugăciuni, și nu ne-ar fi lăsat nicio altă făgăduință a ajutorului Duhului în această lucrare. Dar El ne-a făgăduit ajutorul Lui și ne-a poruncit să nu Îl stingem chiar în timp ce ne rugăm neîncetat (1 Tes. 5:17, 19).

În al cincilea rând, nu îndrăzni să te complaci într-un fel de închinare lipsită de caracter duhovnicesc, într-un fel de formalism și slujire doar cu buzele, fără înclinațiile pioase și fără devoțiunea caldă a sufletului tău. Poate exista pericolul acestui formalism și al acestei slujiri reci în folosirea darului de rugăciune chiar și când nu suntem legați de o formă anume de rugăciune. Cum putem crede că Duhul lui Dumnezeu va veni în ajutorul nostru dacă sufletele noastre sunt absente din această lucrare? Ia aminte la starea minții tale în rugăciune; observă prezența sau absența acestui ajutor de la Dumnezeu, Duhul Sfânt. Și întrucât ni se spune să ne rugăm întotdeauna în Duhul (Efes. 6:18), nu fi mulțumit cu nicio rugăciune în care n-ai găsit nimic din imboldurile lăuntrice divine față de Dumnezeu, prin lucrarea Duhului Lui. O, ce caracter întunecat și ce stare deplorabilă se află în acele suflete care cheltuie ani întregi

în închinare și își înmulțesc îndatoririle și formele de devoțiune la nesfârșit, fără să existe câtuși de puțin din Duhul în ele!

În al șaselea rând, fii mulțumitor pentru orice ajutor al Duhului lui Dumnezeu în rugăciune, și dezvoltă-l bine. Ridică toate pânzele sufletului tău pentru a folosi fiecare adiere a acestui vânt ceresc, care suflă când și unde dorește (Ioan 3:8). Supune-te imboldurilor Lui sfinte. Insistă în rugăciune când simți că harurile tale sunt ridicate la o acțiune și manifestare vie, căci Duhul este Cel care dă viață (Ioan 6:63). El nu vine întotdeauna într-o manieră ușor de perceput; de aceea, fii foarte atent, ca nu cumva să Îl respingi sau să Îl alungi de la ușa inimii tale, mai ales dacă este un vizitator rar.

În al șaptelea rând, păzește-te de mândrie și suficiență de sine ori de câte ori simți că sufletul ți se lărgeste mult, că ai simțăminte înflăcărare și spirituale în rugăciune. Nu îți aroga ceea ce vine de la Dumnezeu, ca nu cumva să Îl stârnești la mânie. Darul rugăciunii, în manifestarea lui vie și activă, este mereu în pericolul de a se umfla de mândrie în creștinul care nu veghează. Dar noi să ne aducem aminte că Dumnezeu va locui cu cel smerit (Isaia 57:15), iar celui smerit, El îi dă mai mult har (Iacov 4:6).

În al optulea rând, nu Îl întrista pe Duhul Sfânt prin felul tău de a trăi în lume. Umblă în Duhul, și nu împlini poftele firii pământești, ca să nu Îl faci să se îndepărteze întristat (Gal. 5:16; Efes. 4:30). Ia aminte la șoptele Duhului lui Dumnezeu când El te convinge de păcat, și supune-te îndemnurilor Lui tainice când te îndeamnă la împlinirea îndatoririlor, mai ales la cea a rugăciunii, la momentele potrivite. Nu Îl întrista prin neveghere sau prin păcate săvârșite cu voia; nu te împotrivi Lui, ca nu cumva să Se îndepărteze de tine. Mai degrabă caută grade mai mari ale lucrării Sale de iluminare și ale influențelor Lui sfințitoare.

Dacă Îl îndepărtezi de tine cu totul în această lume, El nu va trata acest lucru fără să te disciplineze, nici nu te va binecuvânta cu prezența Lui în devoțiunile tale personale sau în cele publice, din biserică. Dacă Îl întristezi înaintea oamenilor, El Se va retrage de la tine când vei dori să te apropii de Dumnezeu, lăsând astfel sufletul tău în durere și amărăciune. Poartă-te blând cu El când vine să îți convingă conștiința de păcat sau când te îndreaptă către a împlini unele îndatoriri dificile, care cer de la tine lepădare de sine. Prețuiește prezența Lui ca Duh de cunoaștere și sfințire, și El nu te va părăsi ca Duh de rugăciune. Trăiește în Duhul, umblă în Duhul, și te vei putea ruga în Duhul.

Iată că ți-am dat câteva sfaturi scurte și clare despre cum poți obține ajutorul Duhului Sfânt, potrivit încurajărilor din Cuvântul lui Dumnezeu și potrivit experienței creștinilor care se roagă. Deși El este un Agent suveran și liber, și acțiunile Lui ajutătoare sunt izvorâte doar din îndurare, astfel încât noi nu putem pretinde că avem vreun merit, Duhul lui Dumnezeu S-a smerit atât de mult încât să le dea făgăduințele prezenței Sale aceluia care Îl caută în felul prescris de El.

SFATURI PENTRU RECĂPĂTAREA AJUTORULUI DUHULUI ÎN RUGĂCIUNE

Nu vreau să închei această parte fără câteva sfaturi adresate celor de la care Duhul de rugăciune S-a retras într-o mare măsură, ca să poată recupera și recăpăta ajutorul Lui obișnuit.

În primul rând, fii profund de conștient de cât de mare este pierderea ta, deplânge absența Lui și plângi după prezența Domnului.

Adu-ți aminte de vremurile când îți puteai revărsa întreaga inimă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, printr-o plinătate bogată de expresii și haruri vii. Compară acele momente strălucitoare cu starea întunecată și stearpă pe care o deplângi acum. Du-te și deplânge-ți

starea înaintea lui Dumnezeu, spunându-I: „Cât de vi-guroase erau atunci toate puterile naturii mele în închi-nare! Cât de înflăcărată era dragostea mea! Ce zel fier-binte aveam! Cât de repede curgea pocăința mea și cât de bucuros eram în mulțumirile și laudele pe care le aduceam! Dar ce răceală a cuprins acum sufletul meu! Cât de uscată și moartă îmi este inima, și cât de departe mă simt de Dumnezeu și de Cer chiar dacă genunchii mei se pleacă înaintea Ta în taină! O, Doamne, cât vei mai întârzia să Te întorci la mine?” Păzește-te de com-pania celor lipsiți de viața, puterea și plăcerea credinței. Duhul lui Dumnezeu va veni și îi va vizita din nou pe cei ce își deplâng starea. Când Dumnezeu l-a auzit pe Efraim plângându-și starea, El Și-a întors din nou față către el plin de compasiune: „Îl aud pe Efraim bo-cindu-se: ‚M-ai pedepsit, și am fost pedepsit, ca un junc nedeprens la jug; întoarce-mă Tu, și mă voi întoarce, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul meu! După ce m-am întors, m-am căit; și după ce mi-am recunoscut greșe-lile, mă bat pe pulpă; sunt rușinat și roșu de rușine, căci port ocară tinerității mele’. Îmi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine? Căci când vorbesc de el, Îmi aduc aminte cu gingășie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el, și voi avea milă negreșit de el, zice Domnul” (Ier. 31:18-20).

În al doilea rând, privește în urmă și observă pașii prin care Duhul lui Dumnezeu S-a retras, și caută să vezi ce păcate L-au făcut să plece. El nu pleacă și nu Îi lasă pe sfinții Lui decât dacă ei Îl întristează. Vezi dacă nu cumva te-ai complăcut în vreo nelegiuire. El urăște aceasta, căci El este un Duh al curăției. După păcatul lui scandalos, David s-a temut pe bună dreptate că Dumnezeu avea să ia de la el pe Duhul Lui Sfânt (Ps. 51:11). Adu-ți aminte dacă nu cumva ai săvârșit vreun păcat cu voia și dacă nu cumva ai procedat împotriva luminii și a cunoașterii pe care ai avut-o. Aceasta este o modalitate sigură prin care mulți Îl fac pe Duhul să Își retragă prezența favorabilă.

Întreabă-ți conștiința dacă nu cumva te-ai împotrivit acestui Duh binecuvântat când El a adus în sufletul tău un cuvânt de convingere de păcat, vreo poruncă sau vreo muștrare în suflet, și dacă nu cumva ai refuzat să ascuți de vreo influență sfântă din partea Lui sau dacă nu ai fost nepăsător față de imboldurile Lui blânde în orice îndatorire sau act de închinare. Aceste atitudini stârnesc îndepărtarea Lui.

Gândește-te bine dacă nu cumva ți-ai ignorat într-un fel păcătos rugăciunea personală, de taină; sau dacă nu ai părăsit-o des aproape de îndată ce te-ai apucat de

ea, ca urmare a faptului că ai avut o gândire carnală sau o plictiseală păcătoasă față de această îndatorire; sau dacă nu cumva ai respins această lucrare considerând-o obositoare, pentru că ți-ai închipuit că lumea te cheamă să îi slujești în loc să te rogi. Nu este de mirare, dacă au avut loc astfel de lucruri, că Duhul de rugăciune nu mai este prezent în odăița ta chiar și atunci când lumea pare că îți dă libertatea să te duci și să te rogi. Și te poți aștepta ca, dacă îți neglijezi rugăciunea personală, Duhul să nu te ajute când te rogi în public.

Gândește-te dacă nu cumva ai crescut în mândrie și deșertăciune în darurile și realizările tale, și L-ai stărnit astfel pe Duhul Sfânt să te lase în voia minții tale, ca să îți arate slăbiciunea și insuficiența ta, și ca să îți smerească mândria.

Strigă cu sârguință după El și imploră-L să îți descopere vrăjmașul care L-a îndepărtat. Iar când l-ai găsit pe acel vrăjmaș, adu-l înaintea Domnului și ucide-l. Mărturisește-ți păcatul înaintea Lui cu smerire profundă și cu scârbire de sine. Fii dezgustat de păcat, renunță la el și abandonează-l pentru totdeauna. Adu-l la crucea lui Hristos ca să capeți iertare pentru el, și lasă-l să fie răstignit acolo și dat morții. Strigă zilnic cerând putere din Cer împotriva păcatului, înnoindu-ți dedicarea de a fi al

Domnului și de a umbla mai veghetor înaintea Lui.

În al treilea rând, adu-ți aminte cum ai obținut la început Duhul rugăciunii. Recitește toate sfaturile date deja și pune-le din nou în practică. Ai primit la început Duhul prin credința în Isus Hristos? Atunci caută și cere întoarcerea Lui prin a-ți înnoi credința în Hristos. El este Cel care îți dă mai întâi acest dar glorios, și tot El îl restaurează.

Ai avut parte de primul ajutor al Duhului pe calea trudei, îndatoririi și sârguinței? Atunci stârnește toate puterile sufletului tău la aceeași sârguință în îndatorire, și străduiește-te să te apropii de tronul lui Dumnezeu prin folosirea în toată puterea a abilităților tale naturale, rămânând dependent totuși de influențele Sale tainice și nădăjduind în răspunsul Lui. Dacă vântul nu suflă, trage mai tare din vâsle, făcându-ți astfel loc către Cer. Nu îndrăzni să neglijezi rugăciunea pe ideea că Duhul a plecat, căci fără să îți stârnești sufletul ca să Îl caute, nu te poți aștepta ca El să revină.

A fost El Cel care ți-a dat la început un răspuns la rugăciune într-un fel perceptibil? Pledează fierbinte înaintea lui Dumnezeu ca să Îl restaureze. Dacă El nu îți dă conținut pentru rugăciune prin influențele Lui speciale și prezente, ia cu tine cuvinte din Cartea Lui

sfântă și spune-I: Îndepărtează toată nelegiuirea mea, întoarce-Te și primește-mă în harul Tău (Osea 14:1-2). Pledează înaintea Lui folosind făgăduințele Sale făcute pentru cei ce s-au abătut de pe cale și vor să se întoarcă la El: „Întoarceți-vă, copiii răzvrățiți, și vă voi ierta abaterile. Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru” (Ier. 3:22). „Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri” (Ezec. 36:25). În-sușește-ți atitudinea fiului risipitor care s-a pocăit și s-a întors în brațele tatălui lui.

Iar când L-ai regăsit, apucă-te cu putere de El și nu L-mai lăsa niciodată să plece: „L-am găsit pe iubitul inimii mele. L-am apucat și nu l-am mai lăsat” (Cânt. 3:4). Nu te mai întoarce niciodată la acele nesăbuițe care au stârnit mânia și plecarea Lui. Primește prima Lui revenire cu o mare mulțumire și cu o bucurie sfântă. Lasă-L să rămână în tine și să păstreze toată suveranitatea Lui peste tine, și îngrijește-te să rămâi în El în toată supunerea. Umblă smerit și nu mai păcătuiești, ca nu cumva un rău mai mare să vină asupra ta, ca nu cumva El să Se îndepărteze iar de tine și să umple sufletul tău de frică și robie, făcându-te să guști din rodul amar al nesăbuiței tale; ca nu cumva El să te lase luni și ani de zile în întuneric, și ca măsura darului de rugăciune pe

care ai primit-o să fie atât de puternic întemnițată și legată, încât abia de ai mai fi în stare să te rogi.

Capitolul 5

ARGUMENTE CONVINGĂTOARE PENTRU A ÎNVĂȚA SĂ NE RUGĂM

Este de foarte puțin folos ca natura rugăciunii să fie explicată, ca atât de multe reguli și sfaturi să fie date ca să îi învețe pe oameni această îndemânare sfântă a rugăciunii, dacă ei nu sunt convingși de nevoia și utilitatea ei. De aceea, vreau să închei această carte venind înaintea cititorilor mei cu unele argumente convingătoare, care să le arate că merită să caute să își însușească această îndemânare.

Nu vreau să mă adresez celor care, printr-o neglijare a religiei, au ajuns la îndrăzneala de a lua peste picior toate rugăciunile în afara celor din serviciile divine publice și a celor din cărțile acceptate oficial. Nu caut nici să îi conving pe cei care ar putea avea un gust după evlavie serioasă, dar care, printr-o venerare superstițioasă și încăpățânată a liturghiilor, au abandonat pentru totdeauna toate gândurile îndreptate către a învăța să

se roage.

Cred că am inclus suficiente lucruri în al doilea capitol din această carte ca să îi conving pe cei imparțiali că darul rugăciunii nu este o pretenție fanatică, nici o vorbire fără sens a unei partide anume, ci o cerință utilă și necesară pentru toți, o îndemânare creștină care trebuie obținută într-un fel rațional, prin utilizarea mijloacelor adecvate și prin binecuvântarea Duhului Sfânt. Dacă ceea ce am spus nu poate influența astfel de oameni, îi las pe mâinile învățăturilor și ale muștrărilor unui om deosebit și respectabil pe care l-am menționat anterior, un prelat educat al bisericii oficiale, care ne vorbește astfel:

Oricine se mulțumește cu o formă de rugăciune va rămâne în stadiul de pruncie, căci este datoria fiecărui creștin să crească în toate îndatoririle creștinismului, deopotrivă în daruri și în haruri. Dar cum se poate spune despre cineva că trăiește potrivit acestor reguli, dacă nu le pune în practică și dacă nu se străduiește să crească în ele? Și dacă este o greșală să nu trudești și să nu fii sânguincios ca să obții acest dar, cu atât mai mult este greșit să îl iei peste picior sau să îl disprețuiești doar pentru că ar purta numele de rugăciune spontană și rugăciune prin Duhul, expresii care sunt folosite frecvent de unii pe post de

ocară, lucruri care sunt în mare parte semnele unei inimi păgâne, iar acești oameni sunt cu totul străini de puterea și mângâierea acestei îndatoriri.¹

Scopul meu de aici este să mă adresez acelor care își conștientizează într-o câtuși de mică măsură obligația de a se ruga și imposibilitatea de a folosi orice forme de rugăciune care să fie potrivite pentru toate nevoile lor, dar, printr-o răceală și indiferență față de lucrurile ce țin de credință, totuși ei nu se străduiesc să capete acest dar, sau se mulțumesc cu o măsură atât de mică și de imperfectă a lui, încât ei sau alții ca ei nu fac niciun pas înainte în acest sens.

Acestei categorii de creștini vreau să mă adresez ca să îi stârnesc și să îi trezesc la sârghință în umblarea după însușirea unui dar atât de prețios.

Aici aș vrea să observăm din nou că ceea ce eu recomand nu constă dintr-o comoară de idei sublime, fraze înflorite și oratorie fină, ci o vistierie sau un depozit competent de gânduri spirituale, care să formeze conținutul potrivit pentru rugăciune, și o disponibilitate de a le exprima prin cuvinte clare și potrivite, cu o

¹ Autorul face referire cel mai probabil la John Wilkins, episcop în Biserica Anglicană, dar sursa citatului este neprecizată. – n.tr.

decentă liberă și naturală.

LIMBA POTRIVITĂ DIALOGULUI CU CERUL

Voi extrage primul meu argument din scopul și demnitatea acestui dar, și voi spune că acest dialog, această părtășie cu Cerul, este un lucru real, iar rugăciunea este o parte importantă din ea câtă vreme trăim aici, pe Pământ.

Cine n-ar vrea să dialogheze cu Cerul? Cine să nu și dorească să învețe să se roage? Aceasta este limba în care Dumnezeu le-a poruncit fiilor lui Adam, care nu sunt decât viermi și țărână, să se adreseze Împăratului slavei, Creatorul lor. Cum să existe printre fiii lui Adam unii care să nu vor să învețe această limbă? Oare pot viermii și poate țărâna să refuze această onoare și acest privilegiu? Aceasta este vorbirea prin care fiii lui Dumnezeu obișnuiesc să intre în părtășie și dialog cu Tatăl lor ceresc. Cum să nu știe toți copiii să vorbească această limbă? Aceasta este maniera și purtarea unui sfânt, iar acestea sunt expresiile de pe buzele lui în timp ce sufletul inspiră aerul divin și stă înaintea lui Dumnezeu. De ce să nu fie orice om obișnuit cu această manieră de adresare, ca să se poată alătura în practică tuturor sfinților și să aibă întotdeauna acces la cea mai mare și

mai bună dintre toate ființele?

Într-adevăr, există unii creștini sinceri care se închină zilnic lui Dumnezeu, și totuși ei trudesc deseori pentru că le lipsește conținutul și sunt perpetuu lipsiți de expresii adecvate. Ei au o doză foarte mică din această îndemânare sfântă. Dar nu este nici spre onoarea lor, nici în interesul lor, să facă o lucrare atât de spirituală cu atât de multă slăbiciune omenească, și totuși să fie mulțumiți cu asta. Există copii care nu fac decât să strige după tatăl lor și abia de bâlbâie un cuvânt sau două, al căror înțeles doar ei îl cunosc. Dar aceștia sunt prunci, iar ei au de crescut. Tatăl lor vrea să își vadă copiii înaintând și devenind adulți, preocupându-se zilnic cu acea conversație tot mai largă și mai liberă cu el, pe care le-o permite și la care îi îndeamnă și îi invită cu toată plăcerea.

Rugăciunea este un mijloc sacru și rânduit de Dumnezeu prin care să căpătăm toate binecuvântările pe care le dorim, atât pentru această viață cât și pentru cea viitoare. De ce să nu știm cum să folosim mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru fericirea noastră? Cum să zacă un privilegiu atât de glorios nefolosit prin neglijența noastră?

Dacă disciplina rugăciunii n-ar fi însemnat decât

să mergem la Dumnezeu și să Îl implorăm să ne dea îndurare, tot ar fi fost datorია fiecărui om să știe cum să formuleze astfel de cereri și să le prezinte într-un fel potrivit pentru un muritor care le cere. Dar rugăciunea este o lucrare care cuprinde nespum mai multe lucruri. Când un suflet sfânt vine înaintea lui Dumnezeu, el are mult mai multe de spus decât doar să Îl implore să-i dea anumite lucruri. El Îi spune Dumnezeului lui ce simțăminte are despre atributele Sale divine și ce mult prețuiește măreția, înțelepciunea, puterea și mila Lui. El vorbește cu Dumnezeu despre lucrările creației și este cuprins astfel de uimire. El vorbește cu Dumnezeu despre har și despre taina răscumpărării, și este tot mai plin de admirație și bucurie. El vorbește despre lucrurile naturii, harului și slavei; vorbește despre lucrările providenței lui Dumnezeu, despre lucrările dragostei Sale, ba chiar despre lucrările răzbunării Sale, deopotrivă în această lume și în cea viitoare și veșnică. Subiectele acestei părtașii sfinte dintre Dumnezeu și sfinții Lui sunt infinite și glorioase. Cum să ne mulțumim doar cu suspine și gemete, și cu câteva dorințe scurte, lipsindu-ne sufletele de o plăcere atât de bogată, atât de divină și atât de felurită, doar pentru că nu știm cum să exprimăm astfel de gânduri la care medităm și cum să vorbim această limbă binecuvântată?

Cât de aleasă și de prețioasă este această îndemănare a rugăciunii, dacă este să o comparăm cu multe arte și realizări inferioare ale naturii omenești, pentru care trudem zi și noapte ca să ni le însușim și să le obținem! Prin ce trudă trec oamenii zi de zi, ani și ani la rând, ca să învețe cum să facă negoț sau cum să aibă o meserie în această viață! Cea mai mare parte a negoțului dintre noi și Cer se face pe calea rugăciunii. De aceea, cu cât mai multă sânguință ar trebui să căutăm cunoașterea acestui negoț ceresc, mai mult decât în cazul oricărui lucru care privește doar traiul nostru de pe Pământ! Cât de mulți ani cheltuim deseori în scurta noastră viață ca să învățăm limbile greacă, latină și franceză, ca să putem comunica și dialoga cu cei din alte popoare, sau ca să înțelegem scrierile celor dinaintea noastră! Cum să nu merite să manifestăm măcar aceeași străduință ca să învățăm limba în care să dialogăm și să conversăm cu Cerul și cu Dumnezeu cel viu? Cât de laborios studiază unii arta conversației, doar ca să poată fi acceptați în compania altora și să fie părtași favorii printre oameni! Oare nu trebuie să depunem aceleași eforturi căutând să ne însușim toate metodele prin care să fim acceptați înaintea lui Dumnezeu și să fim primiți în prezența Lui? Ce preț mare este pus azi pe oratoria omenească sau pe arta persuasiunii, prin care oamenii

sunt echipați ca să dezbată diverse lucruri și să îi convingă pe semenii lor de tot soiul de idei! Cum oare să nu prețuim atunci această artă a oratoriei divine, care ne învață să dăm glas imboldurilor lăuntrice ale sufletelor noastre, și să pledăm fiind convingători înaintea Creatorului nostru, prin ajutorul Duhului Sfânt și prin mijlocirea făcută de Domnul nostru Isus?

O, dragii mei, fie ca excelența și valoarea înaltă a acestui dar al rugăciunii să ne mâne la sânguință și străduință după măsura demnității lui superioare! Să tânjim după cele mai bune daruri cu cea mai înflăcărată dorință, și să ne rugăm pentru ele cu cereri fierbinți (1 Cor. 12:31).

POTRIVIT NATURII CREȘTINILOR

Un alt argument poate fi extras din însuși caracterul, natura și mărturia noastră de creștini. O anumită măsură a darului rugăciunii este o necesitate deosebită și este de folos universal pentru toți cei care poartă numele de creștini.

Cum să pretindem că suntem ucenicii lui Hristos, dar să nu știm cum să vorbim cu Tatăl? Ni se poruncește să ne rugăm neîncetat, în toate ocaziile, să ne rugăm fierbinte, dar noi să fim mulțumiți cu ignoranța și incapacitatea de a asculta de această poruncă? Suntem

invitați prin cele mai călduroase îndemnuri și încurajați cu cele mai înalte nădejdi să ne apropiem de Dumnezeu cu toate nevoile și întristările noastre, dar noi să nu învățăm să exprimăm acele nevoi și să ne revărsăm acele întristări înaintea Domnului? Cum să existe o cale deschisă pentru accesul nostru la tronul de har prin sângele și mijlocirea lui Isus Hristos, dar noi să nu știm cum să rostim o rugăciune care să poată fi trimisă la Cer și pusă înaintea tronului de har prin această mijlocire glorioasă? Este făgăduit că Duhul Lui Sfânt ne va învăța să ne rugăm. Dar s-ar putea ca vreun creștin să fie nepăsător și lipsit de dorința de a primi astfel de învățături divine?

Nicio disciplină din întreaga viață creștină nu este chemată la o practică atât de frecventă cum este rugăciunea. Și este cel mai nepotrivit să nu știm să împlinim lucrarea pe care o cer nevoile noastre zilnice și datoria noastră zilnică. Cum poate pretinde cineva că este savant dacă nu știe să citească? Cum poate vreun bărbat care nu este în stare să predice, să pretindă că este un predicator? Este o pretenție săracă să spunem că suntem creștini, dacă nu suntem în stare, cel puțin în odăițele noastre, să ne hrănim cu câteva gânduri la care să medităm și cu câteva expresii pe care să le aducem în această lucrare a rugăciunii.

Dragi creștini, țineți minte că acesta nu este un dar limitat la predicatori sau capi de familie, care au obligația constantă să se roage în public, chiar dacă ei trebuie să fie profund preocupați să se deprindă în această îndemânare sfântă, astfel încât, cu îndrăzneală și prezență de spirit, cu onoare și decență, să se poată achita de această parte a responsabilității lor față de Dumnezeu în congregațiile lor și în familiile lor. Dar această îndatorire îi cuprinde pe mai mulți. Oricine se alătură unei biserici a lui Hristos trebuie să caute să își însușească abilitatea de a ajuta biserica prin rugăciunile lui, sau cel puțin în circumstanțe mai private să vină alături de alți creștini căutând fața lui Dumnezeu, Tatăl lor. Chiar dacă femeilor le este interzis să vorbească în biserică, lor nu le este interzis să se roage cu familiile lor și cu alte femei credincioase, în spațiu privat.²

Eu sunt convins că aceia care sunt creștini ar trebui să își ceară reciproc ajutorul mai frecvent în rugăciune în circumstanțe speciale, dacă un bun dar al rugăciunii ar fi căutat mai mult și dacă ar fi obținut de cât mai mulți dintre ei. Tot așa, congregațiile în care predicatorul se îmbolnăvește pe neașteptate nu se închid, astfel

² Nu toți credincioșii evanghelici înțeleg la fel restricția aceasta, cei mai mulți înțelegând că restricția se aplică predicării sau dării de învățătură, nu în mod necesar rugăciunii publice. – n.tr.

că nu trece ziua Domnului fără ca ei să se închine împreună, așa că alți creștini serioși, care au abilitatea bună a rugăciunii, preiau acea parte a închinării și o conduc în locul lui, poate chiar citind o predică bine compusă și o anumită parte din Sfânta Scriptură, spre folosul congregației. Nu încape nicio îndoială că acest lucru este foarte acceptabil înaintea lui Dumnezeu, care iubește porțile Sionului sau închinarea care I se aduce public și rânduilele Lui, mai mult decât toate locașurile lui Iacov, sau închinarea în familie (Ps. 87:2).

Acest dar este necesar oriunde sunt aduse rugăciuni în comun, dar nevoia lui este mult mai extinsă și mai mare. Nu există bărbat, femeie sau copil în stare să Îl caute pe Dumnezeu care să nu aibă obligația de a manifesta ceva din darul rugăciunii. Iar cei care n-au nicio dată vreo chemare din partea providenței să fie portavocea altora înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, sunt totuși chemați zilnic să vorbească personal cu Dumnezeu. De aceea, este necesar ca fiecare suflet să fie bine echipat cu o cunoaștere a perfecțiunilor lui Dumnezeu, așa încât să fie în stare să le adore pe fiecare în parte; să fie obișnuit să își cunoască bine nevoile, ca să le poată exprima specific înaintea lui Dumnezeu, cel puțin în expresiile și limba din mintea lui; să cunoască încurajările de a se ruga, pentru a fi în stare să pledeze înaintea

lui Dumnezeu pentru ele; și să observe și să își aducă aminte de îndurările primite de la Dumnezeu, ca să le repete măcar pe unele dintre ele înaintea lui Dumnezeu, cu mulțumire și smerenie.

AVANTAJOS PENTRU NOI ȘI SEMENII NOȘTRI

Un al treilea argument este extras din desfătarea spirituală și marele avantaj al acestui dar pentru sufletele noastre și pentru sufletele celor care ni se alătură în rugăciune.

Dragul meu creștin, nu ți-ai simțit niciodată sufletul înălțat mai presus de o înclinație carnală și deșartă a minții, căpătând printr-o rugăciune vie o stare evlavioasă a sufletului? N-ai descoperit întregul tău suflet cum se umple de devoțiune sfântă și este purtat spre Cer cu cea mai bogată plăcere prin îndeplinirea pioasă și regulată a îndatoririi de a vorbi cu Dumnezeu în închinare? Iar când ai fost rece și indiferent față de lucrurile divine, n-ai simțit acea stare greoaie, fără viață, cum a fost alungată din sufletul tău când te-ai alăturat, prin expresii calde și încurajatoare, unei persoane care și-a pus îndemânarea la lucru în această îndatorire a rugăciunii? Ce îmbospătare dulce ai găsit în mijlocul poveștilor lăuntrice ale minții sau ale suferințelor trupești,

când, cu vorbe firave, le-ai mărturisit predicatorului vostru și el le-a pus înaintea lui Dumnezeu în cuvinte care au dat expresie deplină stării sufletului tău și întristărilor tale! Așa ai avut parte de o pace dulce și liniștită a sufletului, și te-ai ridicat de pe genunchi fără să mai ai fața întristată.

Nu ți-ai dorit să ai tu însuți același dar, ca să poți fi în stare în toate circumstanțele să te adresezi tronului de har și să îți reverși inima în această manieră înaintea lui Dumnezeu?

Ce trist este să trăiești într-o lume ca aceasta, unde suntem zi de zi expuși atât de multor neazuri și ispite noi, dar să nu fii în stare să le exprimi în rugăciune înaintea lui Dumnezeu decât dacă le găsești scrise în cuvintele dintr-o carte de rugăciuni! Și cât de greu este să găsim orice formă de rugăciune care să se potrivească tuturor nevoilor și întristărilor noastre noi!

În alte momente, ai avut parte de imbolduri spirituale la sfințenie în închinarea publică din congregație, când această îndatorire a rugăciunii a fost îndeplinită cu îndemănare și înflăcărare sfântă, iar prin acea rugăciune ai avut parte de o zidire mai substanțială decât chiar dintr-o întreagă predică. Cât de mort fuseseși până atunci față de toate ispitele păcătoase și cât de devotat ai

ajuns față de Dumnezeu! Nu tânjești să fii în stare să te rogi în felul acesta în familia ta și în odăița ta? N-ar fi o plăcere pentru oameni să fie astfel în măsură să își implice întreaga lor familie zi de zi în rugăciune, și ca toți cei ce sunt creștini să se încurajeze reciproc când se întâlnesc ca să se roage Dumnezeului și Tatălui lor comun, ajutându-se unii pe alții să meargă înainte către lumea unde nu vor mai fi decât laude? Când ucenicii tocmai ce fuseseră martorii devoțiunii Domnului nostru (Luca 11:1), care a vorbit cum nimeni nu mai vorbise vreodată, inimile lor s-au înflăcărat prin cuvintele celui Închinător binecuvântat, iar unul dintre ei a exclamat în numele tuturor: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”.

Astfel, căpătarea solidă a acestui dar este făcută un instrument potrivit al sfințirii și mângâierii, prin puterea conlucrătoare a Duhului binecuvântat.

Pe de altă parte, n-ai avut experiențe dureroase câteodată, care te-au învățat că zelul și devoțiunea au fost răcite și aproape stinse prin repetiții vagi ori prin gânduri slabe și rătăcitoare ale altor creștini, care au condus închinarea? În alte situații, o rugăciune bine alcătuită, cu o ordine și un limbaj frumos, a fost făcută să sune dizgrațios prin tonalități și gesturi nepotrivite, astfel că ai ajuns deranjat și plictisit să o ascuți, dorindu-ți să se

încheie cât mai repede.

De aceea, cine și-ar dori să continue să neglijeze însușirea unui instrument atât de suav și de folositor în creșterea spirituală în puterea și desfătarea ei în inimile noastre și ale tuturor oamenilor din jurul nostru?

CINSTEA LUI DUMNEZEU ȘI REPUTAȚIA CREDINȚEI

Cinstea lui Dumnezeu și reputația credinței noastre în lume le consider un alt argument pentru a te îndemna să obții această îndemânare a rugăciunii.

Marele Dumnezeu Se consideră dezonorat când noi nu Îi aducem cea mai bună închinare de care suntem în stare. Lucrarea Domnului nu trebuie făcută cu neglijență. Este spre cinstea Lui să fim echipați cu cele mai bune daruri pentru slujirea Lui și să le folosim în cea mai bună manieră. Acest lucru îi descoperă lumii marea cinste lăuntrică și marea reverență pe care o avem față de Creatorul nostru, și Îi dă slavă în ochii oamenilor. Dar neglijarea totală a acestui dar al rugăciunii, sau a-L sluji zilnic doar cu câteva gânduri spontane și expresii necioplite și nepotrivite, care nu ne costă niciodată mai mult decât truda buzelor, nu este felul de a sfinți Numele Lui printre oameni.

Lenevia și indiferența păcătoasă în religie i-a ispitit pe unii oameni să creadă că Dumnezeu nu este interesat și că nu cercetează cu atenție nici măcar lucrurile exterioare. Iar dacă se pot convinge că intențiile lor sunt bune, astfel de oameni își închipuie că se pot limita la aspectele formale ale jertfei lor, necăutând la substanța lor. Și ei I se adresează deseori într-un fel confuz, ca și cum El n-ar fi un Dumnezeu al rânduielii și ordinii. Întrucât inima este principalul aspect în închinarea înaintea lui Dumnezeu, ei sunt lipsiți de preocupare și grijă pentru jertfa pe care o aduc, asemenea unor evrei nesăbuiți din vechime, care credeau că, dacă sunt sinceri, restul nu mai contează. Dar profetul Maleahi a redat indignarea și gelozia divină ca un tunet împotriva unor astfel de închinători: „Blestemat să fie înșelătorul, care are în turma lui o vită de parte bărbătească, și totuși juruiește și jertfește Domnului o vită betea! Căci Eu sunt un Împărat mare, zice Domnul oștirilor, și Numele Meu este înfricoșat” (Mal. 1:13-14). El ne mustră cu putere. El ne spune să aducem jertfele noastre cercetându-le pentru a vedea dacă El va găsi plăcere în ele. Conștiințele noastre ne învață suficient de mult să luăm seama când ne adresăm unui lider pământesc, să avem gândurile și cuvintele bine alese, cântărite și ordonate, și să le aducem cu o inimă loială. Dar oare

Domnul nostru suprem din Cer să nu Se aștepte să manifestăm o grijă potrivită în ordonarea gândurilor și în alegerea cuvintelor noastre, cel puțin așa încât să reflecte bine intențiile rugăciunii și să fie consecvente cu nevoia unei adresări atât de frecvente înaintea Lui și cu celelalte îndatoriri creștine pe care le avem?

Reputația credinței noastre în lume depinde mult de achitarea onorabilă de către noi în îndatorirea rugăciunii. Există în închinarea la Dumnezeu o frumusețe lăuntrică ce constă în atitudinea devotată a închinătorilor și în exercițiul viu al devoțiunii sfinte, dar doar Dumnezeu este martor la aceasta, căci doar El vede inima. Există însă și o frumusețe exterioară, care izvorăște dintr-o împlinire decentă și acceptabilă a tuturor părților acestei închinări, lucru pe care semenii noștri îl observă, iar noi trebuie să facem aceasta așa încât cei ce ne văd să poată fi forțați să recunoască puritatea religiei din felul în care noi o practicăm.

Acolo unde închinarea este făcută, o ordine naturală a lucrurilor și un comportament potrivit sunt cerute în special de la acela care conduce închinarea. Acesta este scopul apostolului în sfatul dat corintenilor: „Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Cor. 14:40); altfel spus, să se vadă printre voi o purtare cuviincioasă,

o cârmuire obișnuită și rațională în toate părțile închinării, așa încât să le dea o frumusețe naturală acțiunilor omului și o strălucire vizibilă acțiunilor religiei. Când acest sfat este urmat, dacă un necredincios ar veni în adunare, s-ar pleca la pământ și s-ar închina lui Dumnezeu, și ar spune că Dumnezeu este cu adevărat în noi (v. 25). Dar dacă ne facem vinovați de dezordine în vorbire și încalcăm regulile raționale și ale iluminării naturale spunând lucruri nepotrivite sau neînțelese, acești oameni vor spune că suntem nebuni, chiar dacă am pretinde noi că acele cuvinte sunt date de la Duhul Sfânt.

Astfel de îndemnuri se aplică mult mai mult la închinarea noastră comună și obișnuită. Când o persoană neîndemânică la aceasta vorbește în rugăciune cu o apăsare și goliciune în idei, cu un limbaj nepotrivit sau cu o voce prea joasă, ori cu un ton al vocii fals sau ofensator, sau când însoțește cuvintele sale de gesturi ciudate, nu este de mirare că practica noastră este asaltată de batjocuri! Toți creștinii ajung astfel să fie ridiculizați, iar batjocoritorii spun că suntem nebuni. Dar când un predicator sau un cap de familie își aduce cererile și laudele la Dumnezeu cu o fluentă de simțăminte și cuvinte evlavioase, în numele tuturor celor

prezenți, și când respectă toate regulile decenței naturale în voce și gesturi, mărturia noastră primește mult credit chiar și în opinia celor care nu manifestă altfel nicio admirație pentru felul nostru de a ne închina! Și cât de eficace este respinsă nevoia pretinsă de unii de a folosi numai formule de rugăciune, când noi ne rugăm într-un fel duhovnicesc! Cât de glorios triumfă o astfel de rugăciune peste batjocurile vrăjmașului și impune asupra minților celor prezenți convingerea că ceva divin și ceresc este printre noi!

Nu pot descrie acest lucru într-un fel mai bun decât apelând la un autor ingenios din secolul trecut care, fiind curtean în timpul domniei celor doi frați, Charles al II-lea și James al II-lea, nu poate fi suspectat nicio dată că ar fi fost un neconformist, anume marchizul de Halifax.³ Acest nobil autor își prezintă opiniile într-o scurtă carte, printr-un personaj anume. El ne spune că este departe de a găsi plăcere în rătăcirile irelevante ale celor care toarnă rugăciuni lungi asupra congregației, și totul numai în felul lor, fiind ca un ogor sterp, care produce buruieni, nu flori. Prin aceasta, ei vor să scoată la lumină religia, nu să încurajeze devoțiunea oamenilor. De cealaltă parte, pot exista înfrânări și limitări prea

³ Autorul se referă cel mai probabil la George Savile, primul marchiz de Halifax (1633-1695), însă nu este clar la care dintre scrierile acestuia se referă. – n.tr.

mari impuse oamenilor, pe care Dumnezeu și natura i-au făcut diferiți de semenii lor lucrători prin a-i binecuvânta cu daruri mai bune și prin a le da nu doar bun simț, ci și o vorbire cu putere, care i-au făcut în stare să reverse un șuvoi puternic de cuvinte devotate asupra congregației. Când un om este înzestrat în felul acesta, și este echipat cu educație și, mai presus de orice, împodobește totul cu o viață sfântă, dacă face o rugăciune caldă și bine rostită înaintea predicii sale, totul are înfățișarea unei răpiri divine. El ridică și conduce inimile celor din congregația lui într-un fel diferit de cele mai bine compuse și mai studiate forme de rugăciune pe care cuvintele le pot încapsula. Iar cei care își însoțesc toate predicile cu aceleași garnisiri vor arăta ca multe statuete sau paiate puse la amvon, prin comparație cu aceia care vorbesc cu un zel atât de puternic, încât oamenii sunt tentați în acele momente să creadă că Cerul le dictează cuvintele.

UȘURINȚA OBȚINERII DARULUI RUGĂCIUNII

Al cincilea argument convingător de a căuta darul rugăciunii va fi extras din ușurința cu care îl putem obține prin ajutorul obișnuit al Duhului Sfânt. Eu cred că el poate fi obținut ușor prin comparație cu truda și

greutățile prin care oamenii trebuie să treacă pentru a-și însuși o cunoaștere relativ comună în arte, științe sau meserii în această lume, deși nu ne putem aștepta să nu trudem și să nu ne dăm silințele în această privință.

Unii tineri pot fi atât de neînțelepți încât să facă doar câteva încercări îndrăznețe de a se ruga în compania altora înainte de a fi învățat bine să se roage personal, în odăița lor. Și pentru că se văd atât de neputincioși și de dezordonați în gândurile lor, sau confuzi în absența unei minți clare, ei abandonează toată nădejdea și se mulțumesc spunând că le este imposibil să ajungă să se roage.

La fel cum L-au ispitit pe Dumnezeu prin a se aventura în pripă să facă un astfel de act de închinare fără o grijă și pregătire adecvată, tot așa ajung ulterior să arunce vina pentru lenevia lor tot pe Dumnezeu, spunând că rugăciunea este un dar din Cer, dar pe care Dumnezeu nu ar fi binevoit să li-l dea. Este ca și cum un astfel de tânăr tocmai s-ar fi apucat să citească o carte de logică și, descoperind primele lucruri interesante, se aventurează imediat în dispute în școala publică, doar pentru a ajunge în final zdrobit și făcut de rușine, după care își aruncă acea carte cât colo, renunță la studiile sale și spune că nu va putea învăța niciodată

regulile logicii și cum se aplică ele, pentru că ar fi ceva imposibil.⁴ Când căutăm orice fel de realizare sau să ne însușim ceva, trebuie să parcurgem pașii unul câte unul, mergând gradual către perfecționarea acelei îndemnări, cu răbdare, trudă și perseverență. Dar dacă vom urmări regulile recomandate în capitolul 2 din această carte în ce privește căpătarea și însușirea darului de rugăciune, eu nu am niciun dubiu că un creștin cu abilități obișnuite poate căpăta suficient din această îndemnare încât să poată răspunde foarte bine la cerințele stării sale în îndatorirea rugăciunii.

În loc să stai total lipsit de acest dar al rugăciunii, eu te-aș îndemna să faci următorul lucru: formulează odată pe lună o nouă rugăciune pentru tine, una pentru dimineața, una pentru seara și una pentru ziua Domnului, rugăciuni care să conțină toate părțile acestei îndatoriri, așa cum am descris în primul capitol din această carte, sau plecând de la versetele din Scriptură pe care Matthew Henry le-a organizat în cartea lui, *A Method for Prayer*, pe care o recomand tuturor creștinilor. Folosește constant acele rugăciuni toată luna respectivă, dar

⁴ Isaac Watts a publicat unul dintre primele manuale de logică din lume, manual folosit vreme peste 150 de ani la universitățile de prestigiu din Marea Britanie (*Logic, or the Right Use of Reason in the Inquiry after Truth, with a Variety of Rules to Guard Against Error in the Affairs of Religion and Human Life, as Well as in the Sciences*, Oxford University, 1792).

nu te limita niciodată la aceleași cuvinte, ci ia-ți libertatea de a adăuga sau scoate câte ceva din ele, sau de a le detalia potrivit cu ce se petrece în prezent în inima ta sau în funcție de circumstanțele în care te afli prin providența lui Dumnezeu. Astfel, puțin câte puțin, scrie mai mult sau mai puțin din acele rugăciuni, până ce, în final, rămâi doar cu o listă de motive sau indicii privind gânduri și expresii, la fel cum predicatorii învață gradual să renunțe pas cu pas tot mai mult la notițele lor în predicare.⁵ Eu sunt convins că un an sau doi de aplicare a acestor sfaturi te vor echipa cu abilitatea de a te ruga fără să mai ai nevoie de o listă scrisă, cel puțin într-o anumită măsură, rugându-te întotdeauna ca Dumnezeu să reverse tot mai mult din Duhul Lui asupra ta și să te învețe îndemânarea rugăciunii. Prin astfel de notițe scurte și motive generale de rugăciune, care pot fi compuse și pentru copii, potrivit vârstei și cunoașterii lor, ei pot fi învățați să se roage pas cu pas, începând chiar dinainte de vârsta de șase ani.

Obiecție. Un creștin care iubește libertatea de a se exprima poate încerca să abuzeze de lucrurile pe care le-am propus, și să spună: „Dacă pot să folosesc această

⁵ Nu este un obiectiv în sine să renunți să îți iei notițe sau să ai o listă de rugăciune, chiar dacă aceasta poate fi ținta finală. Unor credincioși le poate fi mai ușor să își facă rugăciunile urmând o listă de motive de rugăciune, chiar dacă memorarea acelei liste, cel puțin în mare, este de dorit. – n.tr.

rugăciune alcătuită de mine vreme de o lună, de ce să nu o folosesc toată viața și să mă mai necăjesc ulterior să învăț să mă rog?”

Răspuns. În primul rând, eu aș dori ca un astfel de om să citească din nou despre marile dificultăți, menționate în capitolul 2, care izvorăsc din folosirea perpetuă a formelor de rugăciune și despre pericolul limitării la ele.

În al doilea rând, aș spune că lucrurile care fac obiectul rugăciunii sunt aproape infinit de multe. Rugăciunea acoperă tot ceea ce noi putem fi nevoiți să comunicăm în părtășia cu Creatorul nostru, așa că este imposibil ca, în câteva pagini, să menționezi specific chiar o zecime din motivele și subiectele conversației noastre cu Dumnezeu. Dar când încerci să schițezi rugăciuni noi în fiecare lună, ajungi în timp să treci printr-o mare parte a acelor motive și să crești gradual, ajungând să fii mereu echipat să intri în părtășie cu El, oricare ar fi circumstanțele. Acest lucru nu poate fi făcut niciodată dacă insistăm pe o formă sau două de rugăciune. Copiii care învață să citească la școală au de parcurs zilnic lecții noi, și asta pentru ca ei să învețe în final să poată citi orice li se cere sau au nevoie să citească, și n-ar putea să își însușească această abilitate

dacă ar sta mereu la aceeași lecție.

În al treilea rând, există o varietate binecuvântată de expresii în Scriptură pentru a ilustra nevoile, întristările și pericolele noastre, ca și slava, puterea și harul lui Dumnezeu, făgăduințele și legământul Lui, și nădejtile și descurajările noastre. Uneori o expresie, alteori alta poate fi cea mai potrivită pentru starea, gândurile sau situația din mințile noastre. Este bine să avem o vistierie cât mai mare de conținut pentru rugăciune, ca el să nu ne lipsească niciodată și să putem exprima simțămintele lăuntrice ale sufletului nostru și să îmbrăcăm dorințele noastre în cuvintele cele mai potrivite pentru ele.

În al patrulea rând, deși Dumnezeu nu este mai preocupat de varietatea cuvintelor și argumentelor pe care le aducem în rugăciune, fiindcă El acționează pe baza altor principii, care țin de Persoana Lui, ființele noastre sunt mai afectate de o astfel de varietate. Harurile noastre sunt atrase la acțiune mai viguroasă și, prin îndrăzneala noastră în pledoaria înaintea lui Dumnezeu folosind multe argumente, noi ne punem mai direct sub făgăduința făcută unor astfel de închinători și devenim mai potriviți pentru a primi îndurările pe care le căutăm și le cerem.

Totuși, trebuie să fac această concesie – dacă avem

schema și substanța multor rugăciuni gata pregătite și bine potrivite celor mai obișnuite circumstanțe și preocupări ale vieții și credinței, și dacă una dintre acestea este folosită zilnic cu seriozitate, interpunând noi expresii ori de câte ori sufletul este atras la mai multe imbolduri către Dumnezeu sau când găsește ocazia pentru lucruri noi de exprimat în rugăciune, prin providența lui Dumnezeu, acest lucru este mai de dorit decât să neglijăm rugăciunea cu totul sau să insistăm pe o formă sau alta. Astfel, rugăciunea va fi mult mai ziditoare chiar și pentru cei care se roagă cu noi decât ca ei să stea într-o perpetuă confuzie de idei și să fie martorii unor încercări nesfârșite și nepotrivite de a ne ruga într-o manieră mai spontană.

Prin ceea ce am spus aici i-am avut în vedere pe cei cu daruri mai slabe sau când sufletele noastre sunt mai prăbușite ori mintea ne este mai indispusă să se roage. În astfel de cazuri, această manieră de a ne adresa lui Dumnezeu, pe care unii o numesc rugăciune amestecată, va fi foarte diferită de situația când sufletul evlavios ar fi limitat la o formă moartă de închinare, astfel că poate fi uneori prilejul pentru o lărgire suavă a sufletului și o eliberare a lui din întunericul și limitarea în care s-ar putea găsi. Ea va alimenta rugăciunea cu conținut spiritual și va trezi sufletul la o părtășie mai lungă

și mai vie cu Dumnezeu în limbajul propriu. Dacă aș putea folosi o comparație simplă, aș putea spune că va fi ca atunci când torni puțină apă într-o pompă, ca să o amorsezi, și făcând asta, o mai mare cantitate de apă va fi extrasă chiar dacă izvorul de unde este scoasă se găsește adânc în pământ.

Obiecție. Pe de altă parte, ar putea veni un creștin și să interzică orice rugăciuni compuse în felul acesta, presupunând că ele ar fi total nelegitime și că așa am stinge Duhul.

Răspuns. Aici aș răspunde cu smerenie că nu există un astfel de pericol atâta vreme cât nu le compunem ca pe un scop în sine, ci le folosim doar ca pe niște mijloace care să ne ajute să ne rugăm, și dacă nu ne limităm niciodată de la ele, ca și cum n-am avea libertatea de a le schimba. Un mare teolog a spus cândva că, „deși formele de rugăciune compuse de alții sunt ca niște cârje sau ajutoare pentru neputințele noastre, cele pe care noi înșine le compunem sunt un rod al sufletului nostru. Iar pentru ca un om să nu fie atât de limitat de orice formă prestabilită sau preconcepută încât să neglijeze orice adaos sau modificare specială, el ar trebui să se pregătească de parcă n-ar trebui să se aștepte la niciun ajutor, dar să depindă atât de mult de ajutorul lui

Dumnezeu, de parcă nu s-ar fi pregătit absolut deloc pentru acea rugăciune”.⁶

Dacă aş avea permisiunea înaintaşilor mei în lucrare, aici le-aş spune următorul lucru credincioşilor convertiţi mai de curând: dacă în anii lor de studiu personal, ar face odată pe săptămână ceea ce am recomandat eu aici, sunt convins că darurile lor ar fi foarte mult dezvoltate, truda lor în slujire ar fi mai universal acceptabilă înaintea oamenilor, darurile lor ar atrage mulţimi de oameni către locurile lor de închinare, cei ce i-ar auzi şi-ar înălţa sufletele spre Cer în timp ce predicatorul se roagă regulat cu fluentă şi evlavie, şi ar primi acele predici însoţite de astfel de rugăciuni cu o influenţă şi un succes dublu.

CONSECINŢELE IGNORĂRII DARULUI RUGĂCIUNII

Ultima încercare pe care o voi face ca să îi conving pe creştini de nevoia de a căuta acest dar va consta pur şi simplu din prezentarea consecinţelor rele ale neglijării lui. Dacă nu te oboseşti să înveţi să te rogi, inevitabil te vei confrunta cu trei consecinţe negative, așa cum voi prezenta în cele ce urmează.

⁶ Sursa şi autorul acestui citat nu se cunosc. – n.tr.

În primul rând, te vei târî din greu în lucrarea rugăciunii în toate zilele tale, chiar și în odăița ta sau în rugăciunea din familie, și vei fi expus atât de multor imperfecțiuni în îndeplinirea ei, încât asta îți va fura sufletului tău o mare parte din binecuvântările și desfătarea acestei îndatoriri dulci, și nu le va da nici plăcere, nici vreun folos celor care te aud rugându-te. Partea neștiutoare [sau cei necredincioși] din familia ta va adormi sub cuvintele tale, în vreme ce aceia care știu ceva mai mult se vor simți chinuiți de tine. Și câteodată poate că vei crede chiar că ai putea compensa plictiseala devoțiunii prin creșterea lungimii ei, deși aceasta nu face decât să adauge o greșeală la alta și să apese mai greu asupra celor ce sunt deja oboșiți de felul tău de a te ruga.

În al doilea rând, dacă descoperi că nu poți să duci înainte cu constanță această îndatorire și să ai o satisfacție tolerabilă, te vei limita la o formă de rugăciune spusă dimineața și seara, și așa o vei duce an de an. Deși este posibil ca unele persoane să folosească o astfel de formă de rugăciune fără ca ea să fie însoțită de un duh formalist și mort, cei ce neglijează din simplă lenevie să învețe să se roage sunt cei mai expuși la căderea în formalism și nepăsare chiar și în folosirea formelor de rugăciune, și evident că puterea religiei este pierdută în felul acesta.

În al treilea rând, dacă ai fost crescut într-un climat caracterizat de un dispreț universal față de toate formele de rugăciune, și totuși nu știi cum să te rogi fără ele, vei ajunge mai întâi inconsecvent în această îndatorire, și fiecare mică piedică nu va face decât să te îndepărteze tot mai mult de ea, până când, în final, este posibil să o abandonezi cu totul, iar familia ta și odăița ta vor deveni cu timpul lipsite de rugăciune.

Dragul meu creștin, pe care dintre aceste trei consecințe rele le-ai alege? Ai putea fi mulțumit să te târăști până la sfârșitul vieții prin lucruri nepotrivite și să expui astfel rugăciunea la ocări și batjocuri? Sau va fi mintea ta satisfăcută să se limiteze pe veci la o formă sau două de devoțiune leneșă? Sau va fi rugăciunea alungată din familia ta, laolaltă chiar cu orice aparență de religie?

Dragi părinți, pe care dintre aceste lucruri rele le-ați alege pentru copiii voștri? Voi îi îndemnați să se roage zilnic, le vorbiți despre păcat și despre pericolul de a se baza doar pe cărțile de rugăciuni, și totuși rareori le dați orice învățături despre cum să împlinească această îndatorire. Cum vă puteți aștepta de la ei să păstreze credința la loc de cinste în familiile lor și să evite lucrurile de care le spuneți să se ferească? Dar oricare ar

fi consecințele nefaste care i-ar însoți ulterior, gândiți-vă ce parte de vinovăție va sta la ușa acelor care nu se străduiesc niciodată să le arate cum să se roage.

Deși încerc aici să îi conving pe creștini cu atât de mult zel să caute darul rugăciunii, desigur că nimeni nu va fi atât de slab încât să își imagineze că ar putea neglija harul și Duhul rugăciunii. Fără anumite măsuri de influență comună de la Duhul binecuvântat, darul nu poate fi obținut vreodată. Și fără acțiunea harului în această îndatorire, rugăciunea nu va ajunge niciodată la Cer sau să Îl convingă pe Dumnezeu. El nu este impresionat nici de cele mai strălucitoare forme de închinare, dacă inima noastră nu este implicată în ea. Gândurile pot fi atât de spirituale, expresiile pot să fie foarte sprintare și rostite cu toată dulceața și cu accente mișcătoare ale vorbirii, dar înaintea ochilor Lui totul să nu fie decât ca un cadavru spoit, lipsit de suflet. Totul ar fi doar o spoială de rugăciune, o pictură moartă care nu poate înflăcări inima, o jertfă fără viață pe care Dumnezeu cel viu nu o va accepta niciodată și pe care Marele nostru Preot nu o va putea înfățișa niciodată înaintea Tatălui.

Dar aceste lucruri nu țin direct de scopul meu cu această carte. De aceea, le recomand cititorilor mei acele cărți ale altor autori, care vorbesc despre întărirea

nevoii închinării spirituale și care descriu gloria devoțiunii lăuntrice ca fiind mai presus de cele mai mari performanțe exterioare ale noastre. Așa veți învăța care este perfecțiunea frumuseții din această parte a închinării, când darul și harul rugăciunii sunt unite într-un fel fericit în desfătarea tainică și succesul ei, și totul va fi manifestat înaintea oamenilor în atractivitate deplină și cu putere atrăgătoare. Apoi credința noastră va arăta așa cum ar trebui să arate, divină și cerească, și va străluci în toată splendoarea de care este capabilă aici, pe acest Pământ.

Anexă

ÎN AJUTORUL RUGĂCIUNII¹

Toate învățăturile și formele care vin în ajutorul devoțiunii trebuie luate în considerare, așa cum a fost deja sugerat, ca indicii spre îmbunătățirea ei, nu ca exemple specifice pe care să le copiem și să le adoptăm ca atare în practică. Scopul lor este să călăuzească fiecare suflet evlavios să se exprime cu libertate și ușurință, fără a folosi forme. „Cea mai curată rugăciune este mai presus de forme și metode. Ea este expresia unei inimi pline, care revarsă din ea dorințele lăuntrice ale sufletului înaintea lui Dumnezeu, folosind cele mai naturale și mai evidente cuvinte”. Dar la fel cum cineva care a devenit familiarizat cu principiile unei limbi se va exprima în general corect fără să se mai gândească la reguli, ca urmare a exercițiului, tot așa creștinul care și-a însușit informații multe și corecte, ca și o îndemânare sfântă în darul rugăciunii, va manifesta o prețuire generală pentru metoda, maniera și zidirea ei, fără să stea

¹ Anexa este preluată din Ensign Lincoln, *Aids to Devotion* (ed. 2), B. Perkins and Company, Boston, 1845.

tot timpul cu ochii pe regulile ei sau să se simtă limitat la formele de rugăciune.

În special în rugăciunea personală și cu familia, un interes treaz este manifestat în circumstanțele specifice cerute de schimbările venite cu fiecare zi și cu nevoile noi ce trebuie observate specific.

În cartea sa, *A Method for Prayer*, Matthew Henry a aranjat numeroase pasaje ale Scripturii în capitole și categorii separate, corespunzător părților diferite ale rugăciunii, care pot fi folosite, fiind bine calculate ca să îl conducă pe închinătorul evlavios să adopte limbajul Scripturii în rugăciunile sale înaintea lui Dumnezeu, ceea ce îi dă acestei slujiri ceva sacru și plăcut.²

Am inclus în această anexă o selecție a acestor pasaje, care pot ajuta în ilustrarea diverselor părți ale rugăciunii și în însușirea unei exprimări bogate. Am adăugat și câteva forme de rugăciune din cartea lui Bickersteth,³ astfel că un ochi aruncat asupra lor poate să ne conducă la idei mai clare despre natura și metoda rugăciunii, și îi poate ajuta pe creștini să se achite profitabil de îndatorire, bucurându-se de privilegiul ei.

² Disponibilă în limba română sub titlul *Roagă-te Biblia*, la Editura MAGNA GRATIA – n.tr.

³ Edward Bickersteth, *A Treatise on Prayer*, L.B. Seeley, London, 1819.

Doresc ca toți cititorii să fie înclinați și, prin Duhul lui Dumnezeu, făcuți în stare să intre într-o practică tot mai solidă a rugăciunii. Un duh continuu de devoțiune este cea mai înaltă reușită a omului, el fiind rădăcina care va extrage seva și viața din pomul neprihănirii, și care face sufletul să producă toate acele roade care Îl proslăvesc pe Dumnezeu și îi sunt omului de folos.

PASAJE ALE SCRIPTURII APLICABILE DIFERITELOR PĂRȚI ALE RUGĂCIUNII

Pentru invocare

„Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” (Apoc. 4:8).

„Numai Tu, al cărui Nume este Domnul, Tu ești Cel Preaînalt pe tot Pământul” (Ps. 83:18).

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine” (Ps. 63:1).

„El este Dumnezeul meu: pe El Îl voi lăuda; El este Dumnezeul tatălui meu: pe El Îl voi preamări” (Exod 15:2).

„Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic” (Ier. 10:10).

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn” (Deut. 6:4).

„Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Ps. 90:2).

„Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate” (Evrei 1:8).

„La început, Tu, Doamne, ai întemeiat Pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta, și vor fi schimbate; dar Tu ești același; și anii Tăi nu se vor sfârși” (Evrei 1:10-12).

„Tu ascuți rugăciunea, de aceea toți oamenii vor veni la Tine” (Ps. 65:2).

„Tu ești fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică!” (1 Tim. 6:15-16).

Pentru adorare

„Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat

este Numele Tău pe tot Pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri” (Ps. 8:1).

„Doamne, Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție! Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort. Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale; din nori Îți faci carul, și umbli pe aripile vântului” (Ps. 104:1-3).

„Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip... Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune” (Isaia 40:15, 17).

„L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt, L-am laudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică, și a cărui Împărăție dăinuiește din neam în neam. Toți locuitorii Pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea Cerurilor și cu locuitorii Pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-I zică: „Ce faci?”” (Dan. 4:34-35).

„Pământul este plin de făpturile Tale. Iată marea cea întinsă și mare: în ea se mișcă nenumărate viețuitoare mici și mari” (Ps. 104:24-25).

„Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, și Tu le dai hrana la vreme. Îți deschizi mâna, și saturi după dorință tot ce are viață” (Ps. 145:15-16).

„Tu sprijini pe oameni și pe dobitoace” (Ps. 36:6).

„Cine va putea spune isprăvile mărețe ale Domnului? Cine va putea vesti toată lauda Lui?” (Ps. 106:2).

„Nimeni nu este ca Tine între dumnezei, Doamne, și nimic nu seamănă cu lucrările Tale... Căci Tu ești mare, și faci minuni, numai Tu ești Dumnezeu” (Ps. 86:8, 10).

„Căci, în Cer, cine se poate asemăna cu Domnul? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?” (Ps. 89:6).

„Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și Pământul este plin de fapțurile Tale” (Ps. 104:24).

„Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta. Vor spune slava Împărăției Tale, și vor vesti puterea Ta” (Ps. 145:10-11).

„Ochii Domnului sunt în orice loc, ei îi văd pe cei răi și pe cei buni” (Prov. 15:3).

„Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceleia cu care avem a face” (Evrei 4:13).

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în Cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca” (Ps. 139:7-10).

„În Tine avem viața, mișcarea și ființa” (F.A. 17:28).

„Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea” (Hab. 1:13).

„Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-I placă răul; cel rău nu poate locui lângă Tine” (Ps. 5:4).

„Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apoc. 4:11).

„Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui” (Ps. 100:3).

„Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (Ps. 8:4).

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Ps. 19:1).

„Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, și mărimea Lui este nepătrunsă” (Ps. 145:3).

„Cine va putea spune isprăvile mărețe ale Domnului? Cine va putea vesti toată lauda Lui?” (Ps. 106:2).

„El socotește numărul stelelor, și le dă nume la toate. Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini” (Ps. 147:4-5).

„Norii și negura îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Său de domnie” (Ps. 97:2).

„Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și Pământul este plin de făpturile Tale” (Ps. 104:24).

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Ps. 95:6).

„El este Dumnezeuul nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma, pe care o povățuiește mâna Lui” (Ps. 95:7).

Pentru mărturisire

„Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă... pentru că am păcătuit împotriva Ta” (Dan. 9:8).

„Iată, eu sunt prea mic [ticălos, lit. KJV]; ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură” (Iov 40:4).

„Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici Cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată – omul, care bea nelegiuirea ca apă” (Iov 15:15-16).

„Tată, am păcătuit împotriva Cerului și împotriva Ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău” (Luca 15:21).

„Dacă ar voi să se certe cu El, din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur... Oricâtă dreptate aș avea, gura mea mă va osândi; și oricât de nevinovat aș fi, El mă va arăta ca vinovat” (Iov 9:3, 20).

„Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a neleguirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (Ps. 130:3).

„Toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netreb-nici; nu este niciunul care să facă binele, nici unul mă-car” (Ps. 14:3).

„Având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor” (Efes. 4:18).

„Poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri,

puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ier. 2:13).

„Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ier. 17:9).

Dumnezeu „nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre” (Ps. 103:10).

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:8-9).

„Cum am putut eu să urăsc certarea, și cum a disprețuit inima mea mustrarea? Cum am putut să n-ascult glasul învățătorilor mei, și să nu iau aminte la cei ce mă învățau?” (Prov. 5:12-13).

„Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta” (Ps. 51:4).

„Acum, ce să mai zicem noi după aceste lucruri, Dumnezeule? Căci am părăsit poruncile Tale” (Ezra 9:10).

„O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, i-aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu!” (Ier. 9:1).

„Rătăcesc ca o oaie pierdută: caută-l pe robul Tău,

căci nu uit poruncile Tale” (Ps. 119:176).

„Ascultați, Ceruri, și ia aminte, Pământule, căci Domnul vorbește: „Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea” (Isaia 1:2).

„N-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea... nu mai este nicio vlagă în oasele mele, în urma păcatului meu” (Ps. 38:3).

„De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42:6).

„Dumnezeule, sunt uluit și mi-e rușine, Dumnezeule, să-mi ridic fața spre Tine. Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit deasupra capetelor noastre, și greșelile noastre au ajuns până la Ceruri” (Ezra 9:6).

„Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri Tale” (Dan. 9:5).

„Cum ar putea omul să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu? Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat?” (Iov 25:4).

„Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos” (Isaia 1:6).

„Doamne, uită-Te la necazul meu. Lăuntrul meu

fierbe, mi s-a întors inima în mine, căci am fost neascultător” (Plâng. 1:20).

„Dacă am păcătuit, ce pot să-Ți fac, Păzitorul oamenilor?” (Iov 7:20).

„De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui!” (Plâng. 3:39).

„Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu; ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine” (Ps. 38:4).

Pentru cerere

„Acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu? În Tine îmi este nădejdea. Izbăvește-mă de toate fărădelegile mele! Nu mă face de ocară celui nebun!” (Ps. 39:7-8).

„Ai milă de mine, Dumnezeu, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea, și curăță-mă de păcatul meu!” (Ps. 51:1-2).

„Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8:12).

„Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci niciun om viu nu este fără prihană înaintea Ta” (Ps. 143:2).

„Acum, să se arate puterea Domnului în mărima ei, cum ai spus când ai zis: ‚Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea; dar nu-l ține pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam” (Num. 14:17-18).

„Pentru Numele Tău, Doamne, iartă-mi fărădelegea, căci mare este” (Ps. 25:11).

„Izbăvește-mă, Doamne! Vino, Doamne, degrabă în ajutorul meu” (Ps. 40:13).

„Nu-Ți mai aduce aminte de nelegiuirile strămoșilor noștri, ci să ne iese degrabă înainte îndurările Tale” (Ps. 79:8).

„Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta, și dă-ne mântuirea Ta” (Ps. 85:7).

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință” (Ps. 51:10-12).

„Fă-mă să aud veselie și bucurie, și oasele, pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura” (Ps. 51:8).

„Nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău”

(Matei 6:13).

„Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale” (Ps. 119:18).

„Învăță-mă, Doamne, calea Ta, și povățuiește-mă pe cărarea cea dreaptă, din pricina vrăjmașilor mei” (Ps. 27:11).

„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13).

„Întărește-mi pașii în Cuvântul Tău, și nu lăsa nicio nelegiuire să stăpânească peste mine!” (Ps. 119:133).

„Nu-mi abate inima la lucruri rele, la fapte vinovate împreună cu oamenii care fac răul, și să nu mănânc din ospetele lor!” (Ps. 141:4).

„Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari” (Ps. 19:12-13).

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Ps. 90:12).

„Nu-Ți mai aduce aminte de nelegiuirile strămoșilor noștri, ci să ne iese degrabă înaintea îndurărilor Tale!

Căci suntem nenorociți de tot!... Să ajungă până la Tine gemetele prinșilor de război!” (Ps. 79:8, 11).

„Nu fi o pricină de groază pentru mine, căci Tu ești scăparea mea în ziua nenorocirii! Prigonitorii mei să fie acoperiți de rușine, dar să nu fiu rușinat eu” (Ier. 17:17-18).

„Să se întoarcă la mine, cei ce se tem de Tine, și cei ce cunosc învățăturile Tale!” (Ps. 119:79).

„Doamne, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba înșelătoare!” (Ps. 120:2).

„Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre” (Ps. 90:17).

Pentru pledoarie

„Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava Numelui Tău! Izbăvește-ne, și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău!” (Ps. 79:9).

„Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți, și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă... Dar Tu, Doamne, Tu ești un Dumnezeu îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și în credincioșie” (Ps. 86:5, 15).

„Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2:1-2).

„Adu-Ți aminte de făgăduința dată robului Tău, în care m-ai făcut să-mi pun nădejdea!... Te rog din toată inima mea: ai milă de mine, după făgăduința Ta!” (Ps. 119:49, 58).

„Să vină peste mine îndurările Tale, ca să trăiesc, căci Legea Ta este desfătarea mea” (Ps. 119:77).

„Sprijină-mă, după făgăduința Ta, ca să trăiesc, și nu mă lăsa de rușine în nădejdea mea!” (Ps. 119:116).

„Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să Îi slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:14).

„Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine” (Ps. 51:12-13).

„Până când vor birui cei răi, Doamne, până când vor birui cei răi? Ei țin cuvântări puternice, vorbesc cu trufie, și toți cei ce fac răul se fălesc” (Ps. 94:3-4).

„Tu Te vei scula, și vei avea milă de Sion; căci este vremea să te înduri de el, a venit vremea hotărâtă pentru el” (Ps. 102:13).

„Ai în vedere legământul! Căci locurile doznice din țară sunt pline de bârloguri de tâlhari” (Ps. 74:20).

„Du-i pe orbi pe un drum necunoscut de ei, povățuiește-i pe cărări neștiute de ei; prefă întunerecul în lumină, înaintea lor, și locurile strâmbे în locuri netede: iată ce vei face, și nu-i vei părăsi” (Isaia 42:16).

„Acum, să se arate puterea Domnului în mărima ei, cum ai spus când ai zis: „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea; dar nu îl ține pe cel vinovat drept nevinovat” (Num. 14:17-18).

„La Domnul, Dumnezeuul nostru, însă, sunt îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit!” (Dan. 9:9).

„Păzește-mi sufletul, și scapă-mă! Nu mă lăsa să fiu dat de rușine când mă încred în Tine!” (Ps. 25:20).

„Pentru ce să ne uiți pe vecie, și să ne părăsești pentru multă vreme? Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce! Dă-ne iarăși zile ca cele de odinioară!” (Plâng. 5:20-21).

Pentru profesiune sau dedicare de sine

„Doamne, auzi-mi glasul, dimineța! Dimineța eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine, și aștept” (Ps. 5:3).

„Doamne, Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea!” (Ps. 7:1).

„Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Ps. 17:15).

„El mă izbăvește din toate necazurile, și cu ochii mei îmi văd împlinită dorința privitoare la vrăjmașii mei” (Ps. 54:16).

„Inima mea este tare, Dumnezeule, inima mea este tare; voi cânta, da, și voi suna din instrumentele mele” (Ps. 57:7).

„Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (F.A. 20:24).

„Pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Fil. 1:21).

„Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El

îmi vine nădejdea” (Ps. 62:5).

„Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-Ți sunt ascunse” (Ps. 69:5).

„Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule! În Tine mă încred din tinerețea mea” (Ps. 71:5).

„Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!” (Ps. 84:2).

„Sufletul meu Te dorește noaptea, și duhul meu Te caută înlăuntrul meu” (Isaia 26:9).

„Te chem, în ziua necazului meu, căci m-ascuți” (Ps. 86:7).

„Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul” (Ps. 94:19).

„Îl voi lăuda pe Domnul din toată inima mea, în tovărășia oamenilor fără prihană și în adunare” (Ps. 111:1).

„Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cere-rile mele” (Ps. 116:1).

„Voi umbla înaintea Domnului, pe Pământul celor vii... Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile

Lui față de mine?” (Ps. 116:9, 12).

„Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului; îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fața întregului Său popor” (Ps. 116:13-14).

„Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om” (Ps. 118:8).

„Vreau să păzesc orânduiri Tale: nu mă părăsi de tot” (Ps. 119:8).

„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău” (Ps. 119:9).

„Aleg calea adevărului, pun legile Tale sub ochii mei” (Ps. 119:30).

„Orânduiri Tale sunt prilejul cântărilor mele, în casa pribegiei mele” (Ps. 119:54).

„Urăsc gândurile deșarte, dar iubesc Legea Ta” (Ps. 119:113, lit. KJV).

„Cât de prețioase mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!” (Ps. 139:17, lit. KJV).

„Când umblu în mijlocul strâmtorării, Tu mă înviorezi, Îți întinzi mâna spre mânia vrăjmașilor mei, și

dreapta Ta mă mântuiește” (Ps. 138:7).

„Ascultă-mă, Doamne, căci sunt robul Tău: robul Tău, fiul roabei Tale” (Ps. 116:16).

Pentru mulțumire

„Binecuvântează-L, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt!” (Ps. 103:1).

„Te voi înălța, Dumnezeule, Împăratul meu, și voi binecuvânta Numele tău în veci de veci. În fiecare zi Te voi binecuvânta și voi lăuda Numele Tău în veci de veci” (Ps. 145:1-2).

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!” (Ps. 136:1).

„El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți” (Matei 5:45).

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” (Ps. 139:14).

„El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său” (Ps. 23:2-3).

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

„Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4:9).

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie, și la o moștenire nestrăicătoare și neîntinată, și care nu se poate veșteji” (1 Petru 1:3-4).

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efes. 1:7).

„În ziua când Te-am chemat, m-ai ascultat, m-ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul” (Ps. 138:3).

„De n-ar fi Domnul ajutorul meu, cât de curând ar fi sufletul meu în tăcerea morții! Ori de câte ori zic: „Mi

se clatină piciorul!’, bunătatea Ta, Doamne, mă sprijină totdeauna” (Ps. 94:17-18).

„Cântați-I Domnului o cântare nouă! Cântați-I Domnului, toți locuitorii Pământului! Cântați-I Domnului, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui!” (Ps. 96:1-3).

„Frumos este să-L laudăm pe Domnul, și să mărim Numele Tău, Preaînalte” (Ps. 92:1).

„Voi cânta totdeauna îndurările Domnului: voi spune din neam în neam, cu gura mea, credincioșia Ta” (Ps. 89:1).

„Mare este bunătatea Ta față de mine, și Tu îmi izbăvești sufletul din adâncă locuință a morților” (Ps. 86:13).

„O, de L-ar lauda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!” (Ps. 107:15).

„Înalță-Te peste Ceruri, Dumnezeule, și fie slava Ta peste tot Pământul!” (Ps. 108:5).

„Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea” (Ps. 4:8).

„Domnul îi păzește pe cei fără răutate: eram nenorocit de tot, dar El m-a mântuit... Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, ochii din lacrimi, și picioarele de cădere” (Ps. 116:6, 8).

„Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, mântuirea noastră” (Ps. 68:19).

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5:8).

„Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri, și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt” (Ps. 50:14).

„Seara, dimineața și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu” (Ps. 55:17).

„Cu încredere, Dumnezeule, vei fi lăudat în Sion, și împlinite vor fi juruințele care Ți-au fost făcute” (Ps. 65:1).

„Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată” (Ps. 73:1).

„Și noi, poporul Tău, turma pășunii Tale, Te vom lăuda în veci, și vom vesti din neam în neam laudele Tale” (Ps. 79:13).

„Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, și pace

pe Pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:14).

Pentru binecuvântare

„A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin” (1 Tim. 1:17).

„A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5:13).

„Iar a Aceluia, care poate să ne păzească de orice cădere, și să ne facă să ne înfățișăm fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, a singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin” (Iuda 24-25).

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin” (Efes. 3:20-21).

SCURTE RUGĂCIUNI ÎN LIMBAJUL SCRIPTURII

Invocare: „Ia aminte la strigătele mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă rog!” (Ps. 5:2).

Adorare: „Numai Tu, al cărui Nume este Domnul, Tu ești Cel Preaînalt” (Ps. 83:18).

Mărturisire: „Îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta” (Ps. 51:3-4).

Cerere: „Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Ps. 51:9-10). „Fă să strălucească Fața Ta peste sfântul Tău locaș” (Dan. 9:17).

Pledoarie: „Întoarce-Te, Doamne, izbăvește-mi sufletul! Mântuiește-mă, pentru îndurarea Ta!” (Ps. 6:4). „În Tine se încredeau părinții noștri: se încredeau, și-i izbăveai” (Ps. 22:4).

Dedicare: „Mă desfăt în poruncile Tale, căci le iubesc” (Ps. 119:47). „Jur, - și mă voi ține de jurământ, - că voi păzi legile Tale cele drepte” (Ps. 119:106).

Mulțumire: „Gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze” (Ps. 63:5). „Binecuvântează-L, suflete, pe Domnul, și nu uita niciuna din binefacerile Lui! El îți iartă toate fărădelegile tale. El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează

cu bunătate și îndurare” (Ps. 103:2-5).

Binecuvântare: „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin” (1 Tim. 1:17).

RUGĂCIUNE PENTRU DARUL ȘI HARUL RUGĂCIUNII

Ascultă-mă, Te implor, prin Isus Hristos, Tu, Dumnezeul cel veșnic și binecuvântat în veac, care ești Autorul și Dătătorul fiecărui dar bun, și care le-ai făgăduit binecuvântări atât de multe și de mari aceluia care Te cheamă.

Doamne, îmi mărturisesc totala neputință de a Te căuta cum trebuie. Sunt înconjurat de neputințe; recunosc indispoziția mea la rugăciune; îmi deplâng rețineră și încetineala de a veni în părtășie cu Tine, Dumnezeul meu.

Învăță-mă să îmi simt cum trebuie această slăbiciune și stare neajutorată. Dă-mi o cunoaștere mai deplină a insuficienței mele. Convinge-mă cât de mult am nevoie de ajutorul Tău divin, și dă-mi dorințe înflăcărare după mântuirea pe care Tu o dăruiești. Creează în mine o sete și o foame după neprihănire. Dă-mi o libertate sfântă a sufletului când Te caut. Tată ceresc, Izvorul

luminii și al vieții, nu cer bogății pământești, plăceri deșarte și onoruri omenești, ci Îți cer cu smerenie să Îmi dai Duhul rugăciunii, pentru ca inima mea să fie mereu pregătită și gata să Te cheme.

Este făgăduința Ta că Tu le vei da pe Duhul Sfânt celor care Îl cer. Îți cer, Doamne, să mi-L dai; eu caut, Tu ajută-mă să găsesc; eu bat, Te rog să îmi deschizi. Ajută-mă să mă rog în Duhul Sfânt. Ajută-mă să trăiesc zilnic în rugăciune continuă, prin credință. Doamne, învață-mă să mă rog!

Fiind prin firea mea mândru și auto-suficient, sunt înclinat să cred și să acționez ca și cum n-aș avea nevoie de ajutorul Tău, dar, o, învață-mă să știu cât de sărac și nevoiaș sunt în realitate, și să îmi cunosc marile și multele nevoi, și dependența mea completă de Tine, dându-mi zi de zi și ceas de ceas dispoziția și înclinația de a căuta ajutorul Tău și puterea Ta.

Fă-mă cu totul în stare să îmi pun încrederea în puterea Ta cea mare, în compasiunea Ta nelimitată, în dragostea Ta infinită, și în îndurarea Ta uimitoare. Fă ca darul Fiului Tău Isus Hristos și mijlocirea Lui pentru păcătoși, să mă încurajeze să mă apropii de Tine. Ajută-mă să mă rog bazându-mă pe meritele Lui, și ca prin El să pot învăța să vin cu îndrăzneală la tronul de har.

Ajută-mă astfel încât nimic să nu mă țină departe de Dumnezeu. Ajută-mă să renunț la toate păcatele cunoscute și la toate plăcerile carnale, și să nu mă asemăn acestei lumi. Fă-mă în stare să mă împotrivesc ispitelor Satanei, să veghez împotriva neprihănirii de sine și a mândriei spirituale, și să nu neglijez niciodată să studiez Cuvântul Tău.

Dă-mi harul ca, ori de câte ori Te caut, să cer ajutorul Duhului Tău Sfânt, să mă încred doar în Numele Fiului Tău și să veghez la rugăciune. Ajută-mă să nu mă pripesc cu gura, ci, meditând înainte să mă rog, să pot cere totul prin credință, în sinceritate, cu libertatea sufletească de copil, în onestitatea inimii și în înflăcărea dorinței, rugându-mă întotdeauna și veghind la rugăciune cu toată perseverența. Și, după ce am făcut toate acestea, ajută-mă să mă consider mereu ca un rob ne-
trebnic.

Dă-mi Duhul Tău Sfânt care să mă ajute în neputințele mele, căci nu știu să mă rog cum ar trebui. Dă-mi Duhul Tău Sfânt ca să facă mijlocire pentru mine cu suspine care nu pot fi exprimate.

Dă-mi, o, dă-mi acest dar măreț, pe Duhul harului și al rugăciunii, de dragul Fiului Tău iubit, Isus Hristos, Domnul nostru. Amin!

RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE DIMINEAȚĂ

Dumnezeule milostiv, ascultă-mă când strig către Tine în Numele lui Isus Hristos. Ascultă-mi glasul dimineța, o, Doamne. Din zorii zilei îmi voi îndrepta rugăciunea către Tine, și voi privi în sus. Doamne, ajută-mă să mă rog!

Mărturisire

Mare este nevoia mea de a Te căuta, o, Doamne, câtă vreme poți fi găsit, și de a Te chema câtă vreme ești aproape. Știu că în mine, adică în firea mea pământească, nu se găsește nimic bun. Lucrurile lumii, pofta ochilor, pofta firii pământești și laudăroșia vieții, mă ispitesc continuu și mă abat departe de Tine. Simțămintele mele față de Tine, Dumnezeul meu, sunt reci și greoaie. Pornirile mele sunt deseori nesfințite. Sunt înclinat să mă îndepărtez de Tine, să fiu căldicel și indiferent, când ar trebui să am un zel sfânt. Neglijez prea mult mântuirea mea și o tratez cu superficialitate, ca și mântuirea rudelor și a prietenilor mei. Am puțin din acea gândire spirituală care este viață și pace. Ispitele mele sunt numeroase, și deseori le dau curs, căci nu am putere în mine însumi ca să mă împotrivesc față de ele.

Cerere

De aceea, Te implor, o, Dumnezeuul meu, să fii foarte milostiv cu mine, păcătosul. Înclină-mă și fă-mă în stare să vin la Isus Hristos, obosit și împovărat cum sunt, ca să pot găsi odihna în El. Învață-mă care îmi este vinovăția și ruina, ajută-mă să mă bazez pe sângele Lui, și zidește toate nădejtile mele pe neprihănirea Lui. Ajută-mă ca, fiind altoit în Hristos, să pot trăi pentru El. Nu mă lăsa să mă amănesc printr-o simplă formă și pretenție religioasă, ci dă-mi credința adevărată ca să pot rămâne cu adevărat în Hristos și să aduc mult rod. Înviază-mi sufletul. Fă-mi inima curată, smerită și devotată, iar purtarea mea să fie sfântă și cerească. Tu ești Stânca mea, și în Tine îmi pun încrederea. Tu ești Tăria mea – o, întărește-mă! Ajută-mă să trăiesc aproape de Tine cât este ziua de lungă, și ocrotește-mă de păcatele care mă învăluie atât de ușor.

Dă-mi azi har să înving ispita și să dau morții toate simțămintele și dorințele mele corupte. Dă-mi Duhul Tău Sfânt din abundență. Doamne, nu merit binecuvântarea. Eu am pierdut îndurarea, dar, o, pentru că Duhul vine de la Tine, spre slava Numelui Tău și potrivit făgăduinței Tale credincioase, dă-mi Duhul Tău ca să nu Te dezonzerez niciodată prin inconsecvență și

nerodnicie, ci ca să abund în orice faptă bună și să umblu vrednic de Evanghelia lui Hristos. Fă-mă în stare să o iau azi de la capăt, în dedicarea serioasă și deplină a inimii, consacându-mă cu totul față de Tine.

Doamne, ajută-mă azi să trăiesc în rugăciune, să veghez împotriva ispitelor caracteristice stării mele, să folosesc fiecare oportunitate de a face binele, să răscum-păr timpul și să merg statornic înainte pe acea cale strâmtă care duce la viața veșnică.

Mulțumire

Și în timp ce mă rog înaintea Ta pentru îndurările Tale, de care am nevoie, vreau să Îți mulțumesc din inimă pentru toate acele mari binecuvântări pe care le-am primit și de care mă bucur zi de zi. Îți mulțumesc pentru beneficiul odihnei liniștite, pentru înnoirea puterii mele, pentru lumina de care mă bucur, și pentru lumina mai bună a vieții, și pentru toate îndurările care mă înconjoară chemându-mă la mulțumiri neprefăcute, să Te laud și să Te binecuvânteț pentru ele. Binecuvântat să fii pentru îndurarea răscumpărării. Binecuvântat să fii pentru că Isus a murit pentru păcătoși ca mine. Mulțumiri fie aduse Ție pentru harul, iertarea, pacea, tăria, Duhul Sfânt și viața eternă care sunt dăruite păcătoșilor prin credința în Hristos. A Aceluia care

ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Lui, și care ne-a făcut regi și preoți pentru Dumnezeu, o, Tată, a Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

Mijlocire

Doamne, Dumnezeule, fă ca slava strălucitoare și stăpânirea fericită a Domnului nostru Isus Hristos să se răspândească în toată lumea. Crește deopotrivă numărul și zelul celor care caută binele Sionului și lărgirea Împărăției Fiului Tău. Dă binecuvântarea Ta peste orice efort de a face ca bogățiile nepătrunse ale lui Hristos să fie cunoscute popoarelor. Dă-i poporului Tău Israel o inimă nouă și un duh nou. Binecuvântează țara noastră ca să poată fi un instrument onorabil în răspândirea largă a luminii adevărului, și fă ca fiecare efort în acest sens să poată fi un mijloc de revigorare a religiei adevărate în toate inimile noastre. Binecuvântează-i pe toți cei ce sunt puși în autoritate. Fă ca slujitorii Tăi să fie îmbrăcați cu neprihănire și ca poporul Tău să cânte de bucurie. Fie ca pacea și îndurarea Ta să fie dăruite tuturor rudelor mele, și să mă pot odihni în sufletul meu și în familia mea. Fie ca noi și tot poporul Tău să fim uniți într-o inimă și un gând în slujba și dragostea Ta, rugându-ne unul pentru altul, purtându-ne poverile

unii altora și împlinind astfel legea lui Hristos. Ascultă-mă, pentru Numele Lui! Amin.

RUGĂCIUNE PERSONALĂ LA PRÂNZ

Doamne, Dumnezeule atotputernic, Dumnezeul meu, adăpostul meu și tăria mea, atrage-mi inima să Te caute în Numele lui Isus Hristos, și ascultă rugăciunea mea de dragul Lui.

Este unul dintre cele mai mari privilegii ale mele și una dintre cele mai mari îndurări ca urechea Ta să fie neîncetat deschisă la rugăciunea celor care Te cheamă. De aceea, Te rog, dă-mi Duhul Tău, așa încât să pot mereu să chem Numele Domnului. Seara, dimineața și la amiază mă voi ruga, iar Tu vei auzi glasul meu.

Este adevărat că sunt o ființă păcătoasă și nevoiașă. Lipsurile mele sunt multe și nevoile mele sunt urgente. Credința mea este slabă; pocăința mea imperfectă; simțămintele și dorințele mele sunt rătăcitoare; inima mea este împietrită; mândria mea este mare; păcatele mele sunt numeroase. Eu eșuez continuu atât în dragostea față de Tine și în cea față de aproapele, și sunt foarte vinovat și profund stricat înaintea ochilor Tăi.

Totuși, o, Doamne, chiar dacă eu am păcătuit, am un Apărător înaintea Ta, pe Isus Hristos, Cel neprihănit,

care este jertfa pentru păcatele noastre. O, dă-mi credința în El, ca să pot fi îndreptățit fără plată, prin harul Tău, prin răscumpărarea făcută de El; ca să fiu acceptat în Fiul Tău preaiubit; și să fiu făcut părtaș Duhului Lui.

Doamne, fă-mă să urăsc orice nelegiuire și să fiu scârbit de ea. Întărește-mă ca să mă împotrivesc fiecărei ispite. Dă-mi har ca să îmi pun toată încrederea în Tine, să Te iubesc neîncetat și mai presus de orice, ca să cinstesc Numele Tău sfânt, și să Te slujesc credincios în toate zilele vieții mele. Învață-mă să fac voia Ta, o, Dumnezeuul meu, și fă ca bunul Tău Duh să mă călăuzească în țara neprihănirii. Dă-mi har să îl iubesc pe aproapele meu ca pe mine însumi, să îi respect pe superiori mei, să nu rănesc pe nimeni, și să fiu stăpânit și curat. Nu mă lăsa să fiu leneș în munca mea, ci să fiu înflăcărat în duh, slujindu-I Domnului.

Doamne, n-ai spus Tu că, atunci când cei săraci și nevoiași caută și cer apă, și nu se găsește, iar limba lor se usucă de sete, Tu, Domnul, îi vei auzi, și Tu, Dumnezeuul lui Israel, nu îi vei abandona? O, Doamne, sunt sărac și nevoiaș, iar sufletul meu însetează după Tine. Ascultă-mă; dă-mi să beau din apa vieții și nu mă părăsi niciodată. Lasă-mă să Te gălesc și să trăiesc în prezența Ta, căci doar acolo este bucuria deplină.

Tu, Domnul oricărei puteri și iubiri, fă ca slava Ta să poată fi descoperită celor necredincioși și ca orice făptură să o vadă. Înalță lumina feței Tale asupra poporului Tău. Zidește locurile pustiite ale Sionului. Trimite lucrători în via Ta.

Binecuvântează-i pe toți cei puși în autoritate, pe slujitorii Evangheliei Tale și pe toți oamenii. Dă-le dragilor mele rude mila și harul Tău, ca și tuturor celor ce se roagă pentru mine și pentru care ar trebui să mă rog. Fii plin de har față de cei care trec prin neazuri. Dă-le vrăjmașilor mei, dacă am vreunul, îndurarea iertării Tale și Duhul sfințirii, și răsplătește-le de șapte ori celor care mi-au făcut bine și care s-au purtat cu bunătate față de mine.

Doamne, Dumnezeuul mântuirii mele, Te voi binecuvânta în fiecare zi, și voi lauda Numele Tău în vecii vecilor. Mare este Domnul și vrednic de laudă; și măreția Lui este de nepătruns. Domnul este plin de bunătate și compasiune, încet la mânie și foarte milostiv. Tu mă păstrezi în siguranță zi de zi, și m-ai binecuvântat cu îndurări fără număr.

Îți mulțumesc pentru fiecare rugăciune pe care ai ascultat-o și la care ai răspuns, și pentru fiecare lucru bun pe care l-am primit. Dar Tu Ți-ai arătat dragostea

mai presus de orice prin faptul că, pe când noi eram păcătoși, Hristos a murit pentru noi. El a vărsat sângele Lui pentru mine, și cum pot să Te iubesc, să Te laud și să Te slujesc așa cum ar trebui? O, ajută-mă să trăiesc în toate lucrurile spre slava Ta, doar de dragul lui Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul meu. Amin.

RUGĂCIUNE PERSONALĂ DE SEARĂ

Dumnezeule bun și milostiv, încet la mânie, mare în putere și bogat în îndurare față de toți cei ce Te cheamă, ajută-mă astfel acum, în Numele lui Hristos, ca să cer ce trebuie și să caut astfel încât să pot găsi.

O, Doamne, nu intra la judecată cu mine, căci nu pot fi îndreptățit înaintea Ta. Oricât de nevinovat aş părea înaintea oamenilor, înaintea Ta, Acela care cunoaște inima, trebuie să mărturisesc și să deplâng numeroasele mele păcate din ziua care s-a încheiat și din fiecare zi a vieții mele.

Îmi recunosc cu rușine și întristare fățărnicia și mândria, deșertăciunea și egoismul, necredința și nerăbdarea, complacerea în poftele mele și neprihănirea de sine, încăpățânarea și împotrivirea, neprețuirea legii Tale și a slavei Tale, trăirea pentru mine, nu pentru Tine. Și, o, cât de împietrită îmi este inima, văzând că

simte atât de puțin vinovăția și răutatea atât de multor păcate mari!

Domnul oricărei puteri și tării, Te rog să îmi înmoi și să îmi zdrobești această inimă tare. Dă-mi un duh de remușcare. La Tine este milă. La Tine este iertare. O, fă să se arate marea Ta îndurare față de mine, în iertarea tuturor păcatelor mele și în înnoirea sufletului meu. Dă-mi pocăință, credință și lepădare de sine. Dă-mi harurile sincerității, smereniei și dragostei.

Fie ca dragostea lui Hristos să îmi devină mai cunoscută și mai profund simțită, și ca ea să mă constrângă să nu mai trăiesc pentru mine însumi, ci pentru Cel ce a murit pentru mine. Dă-mi Duhul Tău Sfânt, ca să mă învețe acele lucruri pe care nu le cunosc, ca să ia din lucrurile lui Hristos și să mi le arate, sfințindu-mi zilnic inima.

Îți cer, de asemenea, înțelepciune cerească, simplitate sfântă, zel înflăcărat și curăție de inimă. Atrage-mi inima să caute să stea liniștită și să îmi fac lucrul mâinilor cu mulțumire. Pregătește-mă zi de zi și din ce în ce mai mult pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos. Fă-mă potrivit să fiu părtaș moștenirii sfinților în lumină.

Mă încredințez grijii Tale pe timpul nopții. Fă-mă

să dorm în pace cu Tine, prin Hristos, și în pace cu toți oamenii.

O, Doamne, chiar dacă, din cauza multelor mele păcate, sunt nevrednic să mă apropii de Tine câtuși de puțin, totuși Tu ai poruncit să se facă rugăciuni de mijlocire pentru toți oamenii. De aceea, ascultă-mă, chiar dacă sunt nevrednic, în numele tuturor care au nevoie de rugăciunile mele. Mângâie-Ți poporul, Doamne, și ai milă de copiii Tăi care suferă. Fă ca toate popoarele pe care le-ai vizitat cu Evanghelia Ta să vină și să se închine înaintea Ta, proslăvind Numele Tău. Fă ca orice piedică ce stă în calea înaintării adevărului Tău să fie îndepărtată în îndurare. Binecuvântează-i pe toți membrii Bisericii lui Hristos și pe toți slujitorii Tăi, mai ales pe cei de care sunt legat mai îndeaproape.

Dă-le părinților, fraților, surorilor și rudelor mele toate acele binecuvântări temporale și spirituale de care au nevoie. Binecuvântează-i pe superiorii mei, pe tovarășii mei și pe toți cei din jurul meu. Continuă să dai binecuvântările păcii peste țara mea. Iartă-i pe toți cei ce m-au rănit și, dacă eu am rănit pe cineva, fă-mă să fiu gata să îmi mărturisesc greșeala și să repar orice rău făcut, și fă-i pe aceia pe care i-am rănit să fie dispuși să mă ierte.

Nu vreau, o, Dătătorule bun al oricărui bine, să

îmi închei rugăciunea de seară fără să aduc, prin Hristos Isus, mulțumirile mele cele mai sincere pentru toate îndurările din ziua care a trecut; pentru orice ajutor primit în treburile mele; pentru orice putere pe care mi-ai dat-o ca să pot fi în stare să mă împotrivesc Satanei și lumii; pentru orice măsură de lumină și cunoaștere sau har, pe care mi le-ai dat, astfel ca toată lauda și slava să fie a Ta. Dacă sunt încă pe calea Ta și am fost scutit de acea pierzare pe care o meritam, cât încă trăiesc Te laud și Te binecuvânteț.

Cât de mare este mulțimea îndurărilor Tale! Când privesc în urmă peste binecuvântările Tale din trecut, când citesc făgăduințele Tale pentru viitor, și când mă uit în jurul meu, și în special când privesc la crucea pe care Fiul Tău a murit pentru păcătoși, vreau să spun din inimă că gura mea va vesti laudele Domnului, și fie ca orice făptură să binecuvânteze în veci Numele Tău sfânt. Amin și Amin.

Ascultă-mă, doar de dragul lui Isus Hristos!

RUGĂCIUNE DE DIMINEAȚĂ ÎN FAMILIE

Dumnezeule atotputernic, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie din Cer și de pe Pământ, care ai spus că vei fi Dumnezeul

tuturor familiilor lui Israel și că ele vor fi poporul Tău – te rugăm să ne atragi inimile, prin influența bună a Duhului Tău Sfânt, ca să ne închinăm Ție prin singurul Mijlocitor Isus Hristos, Domnul nostru.

Mulțumire

Primește, Te rugăm, prin Fiul Tău Isus Hristos, Domnul nostru, mulțumirile noastre neprefăcute pentru îndurările unei alte zile. Tu ne-ai dat ființa și Tu ne-o păstrezi în viață din zi în zi. Tu ne-ai păstrat în siguranță prin toate orele nopții, când am fost lipsiți de orice altă apărare. Tu ne-ai dat suflete capabile să Te cunoască și să se bucure în Tine, și trupuri prin care să Te putem sluji.

Dar, o, Doamne, Îți mulțumim cel mai mult pentru binecuvântările Tale spirituale. Te binecuvântăm că nu ne-am născut în ținuturi păgâne, ci în această țară care are parte de favoarea Ta, unde lumina adevărului Tău strălucește clar.

Îți mulțumim pentru mângâierea Sfintei Scripturi, pentru truda și străduințele slujitorilor Tăi credincioși, și pentru toate mijloacele harului. O, cât de mare a fost dragostea Ta față de noi! Tu nu L-ai scutit pe Fiul Tău, ci L-ai dat la moarte pentru noi toți, iar prin El ne-ai dat fără plată toate lucrurile.

Dedicare

Cum Îi vom răsplăti Domnului pentru toate binecuvântările Lui? Dorim să ne dedicăm din nou în slujba Ta. Ne dedicăm pe noi înșine, cu întreaga noastră ființă, față de Tine. Dumnezeuul păcii, sfințește-ne pe deplin. Dumnezeuul vieții noastre, fă ca întreaga noastră ființă, trup și suflet, să poată fi păstrate fără vină până la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

Mărturisire

Dar trebuie să mărturisim cu rușine că am fost răvrățiți și neascultători. Tu ești sfânt, iar noi păcătoși. Tu ești milostiv, dar noi am fost deseori egoiști și lipsiți de blândețe. Tu ești curat, iar noi suntem necurați. Tu ești răbdător, dar noi nu. Noi am abuzat de toate darurile Tale, folosindu-le ca pe prilejuri de a păcătui. Doamne, ne recunoaștem nepocăința, ne mărturisim necredința și ne deplângem neprihănirea de sine.

Cerere

Iartă-ne toate păcatele și nu-Ți aduce aminte de nelegiuirile noastre, ci de îndurările Tale cele mari și bune, pe care ni le-ai dat mereu. Dă-ne fiecăruia părtașie mântuitoare la moartea lui Hristos, iertarea completă și fără plată a tuturor păcatelor noastre, și harul și

tăria de a nu mai păcătui. Doamne, ajută-ne să Te iubim și învață-ne să Te slujim. Dă-ne puterea Ta ca să putem birui firea noastră stricată. Fă ca în această zi să putem avea putere de sus ca să ne împotrivism fiecărei ispite, ca să Îl mărturisim pe Hristos înaintea oamenilor, ca să trudem cu perseverență și concentrare spre slava Ta, ca să trăim în duhul rugăciunii, în credință, smerenie, lepădare de sine și dragoste, și să umblăm înaintea Ta pe acea cale strâmtă care duce la viața veșnică. Umples-ne de dragoste unii pentru alții. Învață-ne să le facem bine tuturor oamenilor și, după posibilități, să îi vizităm și să îi alinăm pe orfani și pe văduve în suferințele și lipsurile lor. Păstrează-ne neîntinați de lume.

Mijlocire

Ascultă-ne pe mai departe când ne rugăm pentru rudele și prietenii noștri, pentru vecinii noștri, pentru păstorul nostru, și pentru toți cei pentru care ar trebui să ne rugăm. Ajută-i pe cei ce sunt slabi. Mângâie-i pe cei apăsăți. Vindecă-i pe cei bolnavi. Eliberează-i pe cei tulburați. Fii milostiv cu Biserica Ta. O, binecuvântează-ne și fă ca Fața Ta să strălucească peste noi, calea Ta să poată fi cunoscută pe întreg Pământul și mântuirea să vină peste toate popoarele. Doamne, fă ca puterea crucii lui Hristos să triumfe pe deplin peste orice erezie și

superstiție, peste orice idolatrie, amăgire și păcat.

Bunule Domn, nu pentru vreo vrednicie a noastră, ci doar pentru Numele lui Isus Hristos, Te rugăm să ascuți aceste rugăciuni ale noastre, pe care le încheiem prin cuvintele Lui: „Tatăl nostru care ești în Ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în Cer, și pe Pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi le iertăm greșiților noștri; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” (Matei 6:9-13).

RUGĂCIUNE DE SEARĂ ÎN FAMILIE

O, Dumnezeuule veșnic, al cărui Nume este dragoste, și care ai iubit atât de mult lumea încât L-ai dat pe singurul Tău Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică, ajută-ne prin Duhul Sfânt să credem în Hristos Isus și, crezând în El, să avem intrare la Tine.

Știm că avem nevoie de un Mântuitor pentru noi, cei păcătoși, căci toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava Ta. Când ne uităm înapoi chiar și peste ziua care de-abia s-a încheiat, legea Ta ne acuză de multe păcate,

iar conștiințele noastre ne condamnă pe drept.

Dă-ne harul Tău ca să nu fim împietriți prin înșelăciunea păcatului. Dă-ne pocăința adevărată și o conștientizare a păcătoșeniei noastre ca să ne facă să dispărăm după mântuire, dacă ar fi să ne bazăm pe oricare dintre faptele noastre, și du-ne smeriți și pocăiți la piciorul crucii Fiului Tău. Ajută-ne ca, prin credință, să privim spre Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Învață-ne să renunțăm la neprihănirea noastră și să depindem cu totul de Isus Hristos. Fă-ne să fim în stare să simțim și să spunem că în Domnul avem neprihănirea și tăria.

Ne dedicăm griji Tale pe timpul nopții. Nu lăsa ca vreun rău să se apropie de noi. Fă ca ultimul nostru gând să se îndrepte spre Tine, iar când ne vom trezi, să fim tot cu Tine. Împrospătează-ne trupurile prin odihna liniștită de peste noapte, și înnoiește puterea noastră spirituală.

Dă-le grija Ta milostivă tuturor celor ce sunt aproape de noi și ne sunt dragi. Ne rugăm astfel pentru toate rudele noastre. Fă ca aceia ce ne sunt dragi prin legăturile naturii să ne fie și mai dragi prin legăturile harului. Dă-ne să putem fi cu toții una în Hristos Isus, Domnul nostru. Ne rugăm pentru prietenii noștri creștini, pentru semenii

noștri și pentru toți cei cu care intrăm în contact.

Binecuvântează-i pe cei ce slujesc înaintea Domnului. Ridică păstori după inima Ta în orice loc, care să hrănească poporul Tău cu pricepere și cunoaștere. Dă-i binecuvântarea Ta fiecărui misionar care Îl propovăduiește pe Hristos celor păgâni și necredincioși. Fă-i pe evrei și neevrei să se întoarcă la Domnul, ca să poată fi mântuiți. Adu ziua fericită când vor fi o singură turmă și un singur Păstor, când oile Lui nu vor mai putea să se rănească între ele, și când dușmanii Tăi nu vor putea ataca muntele Tău cel sfânt.

O, Tu, Dătătorul oricărui dar bun și desăvârșit, Te lăudăm și Te binecuvântăm pentru îndurările Tale mari și continue pe care ni le dai. Tu ne dai toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Noi primim de la Tine toate lucrurile necesare care să acopere nevoile noastre în această lume, și ne ierți nelegiuirile.

Iată ce dragoste ne-a dat Tatăl, ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Tu, Dumnezeu îndurării, fă-ne să fim ucenici ai Tăi și să Te urmăm ca niște copii dragi, și să Te lăudăm nu doar cu buzele, ci și cu viețile noastre, prin Isus Hristos.

Domnul să ne binecuvânteze și să ne păzească!
Domnul să facă să strălucească Fața Lui asupra noastră

și să fie îndurător cu noi.

Domnul să înalțe Fața Lui asupra noastră și să ne dea pacea.

Iar acum binecuvântarea, cinstea, slava și puterea să fie ale Aceluia care șade pe scaunul de domnie și ale Mielului în vecii vecilor. Amin.

O SCURTĂ RUGĂCIUNE PENTRU ȘCOALA DUMINICALĂ

Mântuitorule bun, care ai spus să îi lăsăm pe copii să vină la Tine și să nu-i oprim, privește-i cu har, binecuvântând orice efort în creșterea copiilor noștri în muștrarea și învățătura Domnului.

Te implorăm, sfinte Doamne, să le dai tuturor celor ce predau și slujesc la școală înțelepciune, pricepere, răbdare, blândețe și perseverență. Binecuvântează-i pe cei care se străduiesc să îi învețe pe copii. Învață-i ca să îi poată învăța pe alții.

Tată ceresc, fă așa încât copiii din această școală să poată primi, cu o minte smerită, dispusă să învețe, toate învățăturile care li se dau după Cuvântul Tău. Dă-le harul Tău cât sunt tineri, ca să Îl caute devreme pe Isus, Mântuitorul lor, și să Îl găsească. Fă-i să își aducă aminte de Creatorul lor în zilele tinereții lor. Învață-i să

își cinstească părinții și superiorii, și să fie blânzi și plini de dragoste unii cu alții. Fă ca ei toți să fie crescuți pe calea pe care să meargă, așa încât, atunci când vor crește, să nu se depărteze niciodată de ea. Cunoașterea Domnului să fie răspândită până ce toți Te vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Amin.

O RUGĂCIUNE COMUNĂ

Doamne, Numele Tău este sfânt și ai cerut să ne mărturisim greșelile unii altora, așa că venim acum să ne mărturisim multele și marile noastre păcate. Noi am păcătuit deseori împotriva Ta și unii față de alții – în gând, cuvânt sau faptă. O, iartă împietrirea inimilor noastre și gândirea noastră lumească, ca și lipsa dragostei, asprimea atitudinii, toate pornirile noastre rele și fiecare acțiune păcătoasă.

Pentru Numele Tău, șterge nelegiuirile noastre și nu-ți mai aduce aminte de păcatele noastre.

Domnul oricărui har, ajută-ne ca, de acum înainte, să umblăm vrednic de vocația la care am fost chemați. Fă-ne să ne iertăm unii pe alții în dragoste, cu toată smerenia și blândețea, și cu îndelungă răbdare, străduindu-ne să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii. Dă-ne har ca să trăim în așa fel încât să putem vedea din ce în

ce mai mult cât de bine și frumos este ca frații să se strângă împreună în unitate.

Dă-ne fiecăruia har să ne împlinim îndatoririle reciproce. Ca părinți, fă-ne în stare să ne creștem copiii în mustrarea și învățătura Domnului; ca scumpi copii, fă-ne să ascultăm de părinții noștri în toate lucrurile; ca stăpâni, fă-ne să le dăm slujitorilor noștri ceea ce este drept și convenit pentru munca lor, aducându-ne aminte că și noi avem un Domn în Cer; și ca slujitori, să fim ascultători din toată inima, ca pentru Hristos; ca soți, să ne iubim soțiile așa cum Hristos a iubit Biserica, și să locuim cu ele în pace; ca soții, să fim în supunere față de soți, împodobindu-ne cu un duh blând și liniștit.

Doamne, Îți cerem binecuvântări peste țara noastră, suspinând în același timp înaintea Ta pentru toate spurcăciunile din țara noastră. O, cât de mulți sunt cei ce înjură, încalcă ziua Ta sfântă, sunt lacomi, spurcați și blasfemiatori! Din cauza acestor lucruri vine mânia Ta peste copiii neascultării. Iartă-ne, bunule Domn, iartă-ne pentru Numele Tău! Fă-ne, Te implorăm, să fim deosebiți prin îndurările Tale, așa încât să se poată spune despre noi: „Sigur acest popor mare este unul înțelept și priceput, căci ce popor este atât de mare încât Dumnezeu să fie atât de aproape de ei cum ești Tu, Domnul

și Dumnezeu nostru, în toate lucrurile în care chemăm Numele Tău?”

Revarsă din Duhul Tău asupra tuturor celor ce cârmuiesc treburile publice; asupra tuturor celor ce slujesc în lucrurile sfinte; asupra liderilor și a poporului – pentru ca o trezire generală a religiei să aibă loc printre noi. Fă ca Biserica Ta de pretutindeni să înflorească și să crească. Ne rugăm în special pentru o creștere în zelul, puritatea, dragostea, smerenia și devoțiunea poporului Tău. Fă ca Sionul să crească la dreapta și la stânga. Aduă zilnic noi convertiți la Biserica Ta în țara noastră și în țările păgâne. Binecuvântează fiecare misionar plecat ca să le propovăduiască popoarelor bogățiile de necuprins ale lui Hristos, și fă ca tot mai mult har să le fie dat tuturor, pentru ca ei să poată trudi cu zel, înțelepciune și rodnicie bogată în cauza Ta.

Iar acum, Doamne, primește mulțumirile noastre neprefăcute pentru toate binecuvântările de care ne bucurăm zilnic din belșug. Îți mulțumim mai aparte pentru acele legături dragi ale dragostei, prieteniei și principiilor creștine care ne leagă împreună. Te binecuvântăm pentru toate simțămintele calde și pentru unitatea inimii pe care ni le-ai dăruit, și ne rugăm să ne faci să fim tot mai strâns uniți în dragoste creștină.

Dar mai presus de toate celelalte îndurări, Te binecuvântăm pentru mântuirea noastră prin Isus Hristos, pentru nașterea, viața, moartea și învierea Lui, pentru tot ceea ce El a fost, este și va fi pentru noi. Binecuvântat fie Dumnezeu pentru darul Fiului Lui, Isus Hristos, singurul nostru Mântuitor, singura noastră nădejde și singurul nostru adăpost. Amin.

RUGĂCIUNI PENTRU LĂRGIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI HRISTOS

Prima rugăciune

Dumnezeule atotputernic, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos și Dumnezeul tuturor sufletelor și trupurilor – tot Pământul este al Tău și tot ce cuprinde el, lumea și toți cei ce locuiesc în ea.

Venim ca păcătoși, dar încrezându-ne în Fiul Tău preaiubit, Apărătorul și Ispășirea pentru păcatele noastre, și cerem Duhul făgăduit al harului și rugăciunii.

Doamne, mărturisim înaintea Ta păcatele noastre și ale țării noastre. Asemenea poporului Tău din vechime, deși am fost mult privilegiați, am fost și un popor păcătos, un neam împovărat de nelegiuire, o sămânță de răufăcători, copii corupți și corupători. Am uitat de Domnul și L-am provocat pe Sfântul lui Israel.

Dar acum vrem să mărturisim răceala și indiferența noastră manifestate față de răspândirea binecuvântărilor Evangheliei glorioase pe care ne-ai încredințat-o. Cât de leneși și neinteresați am fost să le spunem altora despre privilegiile de care noi ne bucurăm, și să folosim toate mijloacele pe care ni le-ai dat pentru a răspândi cunoașterea lui Hristos până la capătul lumii! Fețele noastre merită să se umple de rușine, pentru că am păcătuit împotriva Ta. Dar ale Domnului, Dumnezeuului nostru, sunt îndurările și iertarea, chiar dacă noi ne-am răzvrătit împotriva Lui.

De aceea, Te implorăm să ne dai un zel pentru slava Ta. Tu, Izvorul luminii, vieții și harului, toarnă asupra noastră Duhul Tău care dă viață și trezire, ca să ne anime și să ne stârnească să ne dedicăm față de Tine. Ridică-i, Te rugăm, pe cei care să se roage neîncetat, să dăruiască, să gândească și să trudească spre răspândirea adevărului Tău. Readu printre noi atitudinea bisericii primare, când poporul Tău, care umbla în frica Domnului și în mângâierea Duhului Sfânt, s-a înmulțit din belșug. Fă ca lumina adevărată să vină tot mai mult peste Biserica Ta, și slava Domnului să se ridice peste ea; și fă ca Neamurile să vină la această lumină și regii la strălucirea înălțării Tale.

Doamne, pledăm spre slava Numelui Tău cel mare, apelând la credincioșia făgăduințelor Tale și la fericirea creației Tale; și cu aceste pledoarii Îți cerem ca păgânii să Îl cunoască pe Hristos și să Îl primească drept moștenirea Lui, și cele mai îndepărtate părți ale lumii să intre în posesia Lui.

A doua rugăciune

O, Doamne, n-ai spus Tu: „În zilele de pe urmă... voi turna din Duhul Meu peste orice făptură” (F.A. 2:17)? Iată, în aceste zile de pe urmă, venim să Te rugăm să împlinești ceea ce Îți cerem. De la Tine vine Duhul, iar mâna Domnului nu s-a scurtat ca să nu poată mântui, nici urechea Lui nu a ajuns greoaie ca să nu poată auzi.

Adu-Ți aminte de legământul Tău, căci locurile întunecate de pe Pământ sunt pline de locuitori ai cruzimii. Fă ca Soarele neprihănirii să răsară cu vindecarea pe aripile Lui asupra oamenilor care zac în întuneric și în umbra morții.

Te rugăm să grăbești venirea acelor vremuri când să nu se mai întrebe oamenii, „Cine a crezut mărturia noastră? Și cui s-a descoperit brațul Domnului?”, ci să se spună că Domnul Și-a descoperit brațul sfânt înain-

tea ochilor tuturor popoarelor, și toate marginile Pământului să vadă mântuirea Dumnezeului nostru.

Și, Doamne, care ești plin de har, fă așa încât, în vreme ce numărul deplin al Neamurilor intră în Împărăția Ta, tot Israelul să fie și el mântuit. Fă ca mahrama care rămâne peste inimile lor când Moise este citit să fie îndepărtată prin întoarcerea lor la Domnul. Fă ca această mlădiță care a fost ruptă de atâta vreme să fie altoită din nou în Măslinul ei.

O, fă ca Eliberatorul să vină din Sion și alungă neevlavia de la Iacov.

Și în timp ce ne rugăm astfel, Îți mulțumim Ție, Domnul cel bun și plin de har, pentru toate semnele binecuvântate ale vremurilor, în care trăim.

Te binecuvântăm pentru zorii unei dorințe generale de răspândire a adevărului Tău peste tot Pământul, și că în aceste vremuri de pe urmă au apărut organizații de slujitori din toate denomațiile pentru evanghelizarea păgânilor și spre întoarcerea lor de la idoli muți la Dumnezeul cel viu. Îți mulțumim pentru orice succes dat acestor eforturi, ca să fim astfel încurajați să perseverăm în trudă și slujire mai zeloasă, și prin rugăciuni mai fierbinți. Amin.

RUGĂCIUNI SPONTANE DIN SCRIPTURĂ

Dimineața, la deșteptare

„Mă culc, adorm, și mă deștept iarăși, căci Domnul este sprijinul meu” (Ps. 3:5).

La amiază

„Seara, dimineața, și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu” (Ps. 55:17).

Seara

„Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea” (Ps. 4:8).

La plecare

„Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac” (Ps. 121:8).

Pentru conversații

„Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele!” (Ps. 141:3).

„Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele, și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!” (Ps. 19:14).

Când suferi răul

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34).

„Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” (F.A. 7:60).

În orice pierdere

„Domnul a dat, și Domnul a luat; binecuvântat fie Numele Domnului” (Iov 1:21).

În ispită

„Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Gen. 39:9).

„Păzește-l pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine!” (Ps. 19:13).

În circumstanțe dificile

„Arată-mi calea pe care trebuie să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul” (Ps. 143:8).

„Doamne, sunt în necaz, ajută-mă” (Isaia 38:14).

Pentru un prieten

„Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul în ziua aceea” (2 Tim. 1:18).

Înainte de rugăciune

„Doamne, învață-ne să ne rugăm” (Luca 11:1).

„Înviează-ne iarăși, și vom chema Numele Tău”
(Ps. 80:18).

Înainte de citirea Scripturii

„Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate
ale Legii Tale!” (Ps. 119:18).

Înainte de închinarea comună

„Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al
oștirilor! Sufletul meu suspină și tânjește de dor după
curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către
Dumnezeul cel viu!” (Ps. 84:1-2).

„Haidem la locuința Lui, să ne închinăm înaintea
așternutului picioarelor Lui!” (Ps. 132:7).

La intrarea în casa Domnului

„Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta ceru-
rilor!” (Gen. 28:17).

La auzirea Scripturii

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este
adevărul” (Ioan 17:17).

După închinarea comună

„Domnul, care este bun, să ierte pe toți cei ce și-au

pus inima să Îl caute pe Domnul, Dumnezeul părinților lor” (2 Cron. 30:18-19).

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evangelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!